CĂRȚI ROMANTICE®

TRIBUTUL

SPERANȚE ÎMPLINITE

NORA ROBERTS

NORA ROBERTS

Tributul

Speranţe împlinite

volumul 2

Tribute
Nora Roberts
Copyright © 2008 Nora Roberts

Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Tributul
Speranţe împlinite
Nora Roberts

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Emilia Achim
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Tributul / Nora Roberts; trad.: Diana Ţuţuianu.
– Bucureşti: Litera, 2015
2 vol.
ISBN 978-606-741-495-0
vol. 2 978-606-741-494-3
I. Ţuţuianu, Diana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

NORA ROBERTS

Tributul

Speranțe împlinite

Traducere din limba engleză
Diana Țuțuianu

volumul 2

Lira

capitolul 16

Când se trezi se auzea muzică. Același răpăit puternic și constant al ploii care o adormise ca un cântec de leagăn o salută în momentul în care deschise buimacă ochii. El rămăsese lipit de ea, se gândi, ușor visătoare. Pur și simplu rămăsese lipit de ea în timp ce ploaia turna mai departe și somnul o prindea în mrejele lui.

Deși își aducea aminte vag cum adormise în vârful patului, peste așternuturi, constată că acum era învelită bine. Și singură.

Partea din ea care nu voia să înfrunte realitatea, care voia ca amintirile acelea să se i se șteargă din minte, îi dădu ghes să îngăduie iarăși somnului să o cuprindă, să lase pur și simplu ploaia și penumbra mohorâtă să o învăluie, să nu mai știe nimic.

„Ai ajuns prea departe ca să faci asta, Cilla", își zise. „Ai ajuns prea departe ca să aluneci la întâmplare în voia valurilor. Vino-ți în fire, privește lucrurile în față. Hotărăște-te. Și pe urmă acționează."

Se forță să se ridice în capul oaselor, blestemând vocea aceea practică și insistentă.

Atunci văzu cafeaua. Micul ei termos de călătorie era pe noptieră. Sprijinit de el stătea deschis unul dintre caietele sale de însemnări, înfățișând o schiță prea puțin flatantă a modului în care arăta la momentul respectiv. Ciufulită, cu ochii adormiți, cu fața numai cute și bosumflată. Dedesubt, cu litere mari și îngroșate, stătea scris:

SUNT CAFEAUA TA! BEA-MĂ!
(PE URMĂ DĂ PAGINA)

– Ce tip amuzant, bombăni ea.

Ridică blocnotesul și îl aruncă pe pat înainte să ia cana în mână.

Băutura se răcise aproape complet, dar era tare şi dulce. Exact ce îi trebuia la ora aceea. Se lăsă cuprinsă de plăcerea gustului, îngăduind licorii să ofere nervilor săi acel prim imbold de care avea atâta nevoie.

Alene, întoarse pagina. Nu se aşteptase să pufnească în râs, nici nu i-ar fi trecut prin cap că exista ceva care să-i străpungă senzaţia de deprimare smulgându-i un chicotit involuntar.

El o desenase cu ochii larg deschişi şi plini de viaţă, sânii şi bicepşii supradimensionaţi aproape ieşindu-i din bluza de pijama, cu părul bătut parcă de un vânt nevăzut, zâmbetul larg şi necruţător. Ţinea strâns într-o mână cana de cafea aburindă.

– Da, eşti un tip amuzant, ce să zic.

Puse carnetul jos şi se duse să-l caute.

Auzi zăngănitul îndată ce deschise uşa. Bucăţi de sticlă – sau nu, plăcuţe de ceramică, decise ea – izbite de plastic. Îşi modifică drumul înspre dormitorul principal, pe care îl traversă până ajunse în cadrul uşii de la baie.

El făcuse rost de mănuşi de lucru şi de o lopăţică, precum şi de câteva găleţi goale de glet. Două dintre acestea erau pline de cioburi de faianţă. Brusc, percepu încă şi mai acut decât în noaptea anterioară imaginea actului de distrugere metodică ce avusese loc acolo.

– Îţi cam pierzi reputaţia de tip care se trezeşte târziu.

El mai aruncă o mână de cioburi şi se îndreptă de spate, studiindu-i chipul.

– Tu eşti de vină. Cum e cafeaua?

– Mi-a prins foarte bine. Mulţumesc. Ştii, nu e nevoie să faci asta, Ford.

– Nu am deloc habar de construcţii, dar mă pricep foarte bine la făcut curăţenie.

– O să ne trebuiască mult mai multe decât nişte găleţi şi o lopată.

– Da, aşa mă gândeam şi eu. Pe de altă parte, mi-am zis că ar fi cazul să mă apuc de treabă, fiindcă să stau cu tine în pat într-o dimineaţă ploioasă de duminică m-a făcut să mă simt foarte... energic.

– Aşa i se spune acum?

– Atunci când trebuie să fim politicoşi, rosti el fără să clipească.

Cilla încuviinţă din cap şi păşi peste cioburi ca să se uite la crăpăturile din cărămizile de sticlă. Îi plăcuse din primul moment felul în care lumina se strecura prin blocurile transparente ale zidului. Intenţionase să vopsească pereţii într-un argintiu pal, uşor metalizat, ca să reflecte sclipirile cromului. Urma să fie oaza ei de rafinament şi da, poate un salut personal pentru epoca de glorie a Hollywoodului. Locul ei de baştină.

– Încă nu ştiu ce o să fac. Chiar nu ştiu dacă mai vreau să refac locul acesta. Dacă sunt în stare să intru în luptă pentru a mă apăra de cel care mi-a declarat război. Nu am venit aici ca să port bătălii. Am vrut să construiesc ceva pentru mine însămi şi pentru ea. Poate să construiesc ceva pentru mine însămi de la ea. Dar ştii cum se întâmplă, când fundaţia se surpă, totul începe să se năruie.

– Nu s-a năruit nimic, Cilla, a fost dărâmat. Ceea ce e cu totul şi cu totul altceva. Îşi lăsă capul într-o parte, apoi în cealaltă, studiindu-i faţa cu atenţie şi dându-i de înţeles că ea însemna cel puţin la fel de mult ca încăperea aceea. Eu nu văd nici o crăpătură, zise după câteva clipe.

– Era o drogată, o beţivă. Poate că au făcut-o să fie aşa, poate că au exploatat-o, au folosit-o. Deopotrivă mângâiată şi agresată. Ştiu cam ce înseamnă asta. Nu la nivelul ei, dar am avut parte de aşa ceva într-o măsură suficientă ca să-mi pot da seama prin ce a trecut. M-aş fi putut duce oriunde, dar am ales să vin aici. Ea e unul dintre motivele pentru care am făcut-o. Locul acesta e alt motiv. Psihicul meu rănit şi nevoia de a dovedi de ce sunt în stare în condiţiile dictate de mine însămi – astea au fost alte motive.

– Nişte motive foarte bune, spuse el ridicând din umeri. Atunci rămâi aici şi faci curăţenie. Şi construieşti. În condiţiile dictate de tine însăţi.

– Habar nu ai cât sunt de răscolită, oftă Cilla.

– Mi-am putut da seama cât de cât. Dar ai habar cât de puternică eşti de fapt?

Cum ar fi putut să se împotrivească acelei convingeri exprimate atât de ritos?

– Puterea asta vine şi trece. Acum mi se pare că sunt la reflux.

– Poate că ai nevoie de un impuls, de ceva care să-ţi ridice moralul.

– De încă nişte cafea?

– De un mic dejun sănătos şi delicios. Îşi scoase mănuşile de lucru şi le aruncă pe marginea vasului de toaletă, adăugând: Nu trebuie să-ţi hotărăşti restul vieţii în minutul ăsta sau astăzi sau mâine. De ce nu iei o pauză? Hai să lenevim azi. Îl luăm pe Spock de afară, unde mai adineauri alerga după pisici. Ne ducem să ne îndopăm la Pancake House şi pe urmă mergem la... mergem la grădina zoologică.

– Plouă.

– Nu o să plouă la nesfârşit.

Se uită fix la el, la zâmbetul acela relaxat, la ochii lui răbdători. Rămăsese lângă ea, se gândi. Îi făcuse cafea şi îi adusese zâmbetul pe buze chiar înainte de a se trezi pe deplin. Acum curăţa mizeria din casa ei şi nu cerea absolut nimic.

Credea în ea aşa cum nimeni, nici măcar ea însăşi, nu mai crezuse vreodată.

– Nu, nu are cum să plouă la nesfârşit, nu-i aşa? Chiar că nu are cum să plouă la nesfârşit.

– Atunci îmbracă-te. O să mergem să ne îndopăm cu carbohidraţi, pe urmă dăm o fugă să vedem ce fac maimuţele.

– De fapt, faza cu clătitele sună foarte bine. După.

– După ce?

Cilla izbucni în râs, iar de data aceasta sunetul nu i se mai păru atât de neaşteptat. Îl apucă de cămaşă şi citi în ochii lui că-şi dăduse seama.

– Hai în pat, Ford.

– Aha.

Se dădu înapoi, trăgându-l după ea.

– Noi doi. În clipa asta nu mă mai gândesc la nimic altceva. Şi chiar că aş avea nevoie să-mi ridic moralul în felul ăsta.

– Bine.

O ridică în braţe şi îi acoperi gura cu a lui. Când în sfârşit capul încetă să i se mai învârtă, îi zâmbi:

– Asta da început promiţător.

– Am plănuit totul. Schimbarea locului şi a metodei, o informă el ducând-o spre dormitor. Dar sunt un tip flexibil.

Zâmbetul ei fu leneş, ca un tors lung şi scăzut de pisică.

– La fel şi eu.

– Nu mai spune!

Ea râse când îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi îl sărută. Doar ei doi, se gândi în timp ce se prăbuşeau în pat. Tot restul avea să aştepte. Doar ei doi şi muzica ploii. În lumina leneşă, pe patul cu aşternuturi mototolite, se lăsă în voia senzaţiei de aici şi acum. Îi trase cămaşa peste cap, o azvârli cât colo, apoi îşi încolăci picioarele în jurul lui şi gemu.

– Mmmm!

Ford ar fi putut zăbovi peste gura ei, cu gustul ei, forma ei, mişcarea ei, la nesfârşit. Buza ei superioară, cu acea adâncitură minunată, i se părea absolut fascinantă. Alunecarea sexy, căutătoare, a limbii ei pe a lui l-ar fi putut vrăji ore întregi.

Şi nu doar atât. Gâtul ei graţios, curbura obrazului, pielea netedă de sub bărbie îi ofereau plăceri infinite în timp ce le parcurgea pe rând cu buzele înainte de a-i găsi gura încă o dată.

Parfumul ei îi devenise atât de familiar în ultimele săptămâni, de când începuseră acest dans, şi i se părea tot mai irezistibil. Acum, în sfârşit, avea să obţină mai mult decât atât.

Putea să-şi treacă buzele peste trupul ei, să-i înveţe gustul şi să-i simtă texturile, să se simtă înnebunit de sânii ei ascunşi de bumbacul subţire. O tachină şi o chinui, ca şi pe el însuşi de altfel, zăbovind acolo chiar dacă ea se arcui înspre el. Descoperi căldură şi mătase, şi secrete în timp ce inima ei bătea cu putere sub buzele lui. Şi când limba lui se strecură sub ţesătură, când ea gemu aprobator, descoperi mai mult.

Îi ridică tricoul, centimetru cu centimetru, ca într-o dulce tortură, trecându-şi degetele uşoare ca nişte aripi de fluture pe pielea ei şi ridicând capul ca să o privească în ochi.

Inima Cillei o luă la galop, iar trupul i se transformă într-un oftat de plăcere.

– Chiar te pricepi la chestia asta.

– Dacă e ceva ce merită efortul... Te-am studiat foarte mult. Din perspectivă artistică. Privirea îi coborî în timp ce degetele îi mângâiau sânii, trimiţându-i furnicături pe şira spinării. M-am gândit la tine fără încetare. Mi-am imaginat cum ar fi să te ating. Să te privesc atunci când o fac. Să te simt tremurând sub mâinile mele. A meritat efortul de a te aştepta.

Îşi apăsă iarăşi gura peste a ei, sărutând-o adânc. Îşi coborî trupul peste trupul ei. Căldura se împrăştie acolo unde carnea se lipi de carne, făcându-i pulsul să o ia razna. Corpul ei tremura ca o frunză în vânt în timp ce el cobora uşor, agale, cu mâinile şi cu buzele.

Cilla îşi închipuise că momentul în care se prăbuşiseră în pat fusese cel în care i se abandonase complet. Dar se înşelase. Acela fusese doar începutul. Modul în care reuşea să o seducă acum, asta era adevărata senzaţie că se găsea în puterea lui.

O atingea cu grijă, cu un fel de curiozitate, ca şi cum ar fi fost cea dintâi femeie din viaţa lui. Şi o făcea să se simtă ca şi cum nu mai fusese atinsă niciodată. Senzaţii extraordinare o învăluiră şi o cuprinseră într-un vârtej, făcându-i pielea să tremure până ce simţi plăcerea poleind-o ca un înveliş de lumină. Şi lumina deveni atât de strălucitoare, atât de intensă, că trebui să se apuce strâns de cearşafurile mototolite ca să găsească un punct de sprijin.

O conduse în sus, acolo unde fulgerau razele de lumină, acolo unde, în întunericul brusc, plăcerea atinse punctul culminant şi o săgetă răspândindu-i-se în trup.

Se lipi perfect de trupul ei, încântat să-i simtă linia suplă a pântecului. Senzaţia pe care i-o produceau şolduri le curbate, ridicându-se înspre el la orgasm, îl îmbăta.

Coapsele lungi, splendide, continuau cu gambele acelea delicioase ce se îndoiseră când le ciugulise uşor.

Cilla gemu, şi sunetul acela i se impregnă lui în sânge în timp ce o luă din nou în sus ca să exploreze miezul cald şi umed, şi primitor. Ea îi rosti numele pe când se lăsa dusă de val, cu respiraţia întretăiată. Degetele ei i se înfipseră în păr, apoi îi dezmierdară spatele. Pielea transpirată alunecă pe piele transpirată până ce el se uită din nou în ochii ei.

Ea îi atinse faţa, îi susţinu privirea, tremurând, tremurând, în timp ce el se strecura în ea. Cu o flacără de nesfârşită pasiune în ochii albaştri ca gheaţa, o posedă cu mişcări lungi şi încete.

Senzaţia era aproape de durere; fiece părticică din trupul ei ardea. De parcă n-ar mai fi fost stăpână pe propriul trup, se ridică spre el. Mânat de dorinţă, se împinse în ea, apoi se trase şi se împinse din nou. Când senzaţiile crescură iar şi iar în intensitate, imposibil de oprit, ea încercă să reziste.

Şi apoi îşi dădu drumul.

Inertă, incapabilă să se mişte, rămase sub el. Realitatea începu să revină încet, încet în jurul ei, aşa că auzi din nou ploaia ce răpăia în fereastră şi simţi dedesubt cearşafurile fierbinţi, mototolite. Când ceaţa i se ridică de pe creier, permiţând gândurilor să-i invadeze haotic mintea, se întrebă dacă nu cumva faptul că tocmai avusese parte de cea mai bună partidă de sex din viaţa ei însemna că de acum înainte nu avea la ce să se mai aştepte.

Atunci el îşi frecă buzele de umărul ei, iar Cilla putu să jure că îşi simţea pielea strălucind.

– E bine? murmură el îndepărtându-i părul de pe obraz şi zâmbindu-i somnoros.

– Bine? Ea râse uşor, ca prin vis. Meriţi o medalie sau măcar un certificat de excelenţă. Am senzaţia că fiecare centimetru din mine a fost... destins şi răsfăţat.

– Atunci aş spune că mi-am făcut treaba, dar să ştii că îmi place mult să o fac. Îşi plecă din nou capul, şi sărutul o făcu să simtă scântei, tocmai potrivite cu strălucirea pielii. Deşi probabil că am nevoie de, hm, de o pauză de cafea, adăugă el.

Hotărând că nu fusese în viața ei mai relaxată sau mai mulțumită, își încolăci brațele după gâtul lui.

– Ceea ce este perfect de înțeles. Când oasele mi se vor întări la loc, aș cam avea nevoie să fac un duș. Și tocmai mi-am dat seama că nu putem face duș aici.

Ford observă grijile apărându-i din nou în privire și, rostogolindu-se de pe ea, o trase în sus, în capul oaselor.

– O să mergem la mine. „Unde n-o să mai ai în fața ochilor ceea ce s-a întâmplat", gândi el, după care spuse: Pune ceva pe tine și ia-ți ce vrei. Adevărul este că și eu mi te-am imaginat udă și alunecoasă. Acum o să văd cât de aproape am fost de imaginea reală.

– Foarte bine. Și, din câte îmi aduc aminte, ai spus ceva despre niște clătite.

– Un morman. O să avem nevoie de combustibil ca să putem munci tot restul zilei.

Nu ajunseră până la urmă la Pancake House. După un duș lung, fierbinte și energic, le veni ideea să stea acasă și să facă ei înșiși clătite. Produseră o grămadă de mizerie, dar și ceva destul de comestibil.

– Au nevoie doar de mult sirop.

Așezată lângă blatul din bucătărie, îmbrăcată cu un tricou de-al lui Ford, Cilla stropi din belșug teancul de clătite cu formă ciudată de pe farfuria ei.

Dacă molfăitul ce se auzea de pe verandă putea fi considerat un indiciu, Spock nu avea nimic de obiectat față de porția lui.

– Nu sunt chiar atât de rele, zise Ford înfigând furculița într-o bucată din care picura sirop. Și a fost mai amuzant să le facem decât să le cumpărăm. Fii atentă, mi-a mai venit o idee. În loc să mergem să vedem maimuțele, ce-ar fi să stăm aici și să facem sex ca ele?

– Până acum ideile tale s-au dovedit foarte bune. Cine sunt eu să te contrazic? Ce faci de obicei în duminicile ploioase?

– Vrei să spui atunci când nu mănânc clătite cu niște blonde superbe? Ford ridică din umeri. Lucrez puțin, în funcție de inspirație sau lenevesc aiurea și citesc. Uneori ies cu Brian sau Matt, sau cu amândoi. Iar dacă

nu aș avea și nu aș avea de ales, aș pune lucruri la spălat. Dar tu?

– Când eram în L.A.? Dacă aveam un proiect în derulare, găseam ceva de făcut în casă sau mă ocupam de hârțogărie ori de cercetare. Dacă nu aveam un proiect, scotoceam internetul și anunțurile imobiliare căutând unul. De fapt, cam la asta s-a redus toată viața mea în ultimii câțiva ani. Ceea ce e demn de milă, trebuie să recunoști.

– Ba nu, deloc. Este exact ceea ce ai vrut. Deși o mulțime de oameni ar fi spus că e ceva demn de milă, eu, de exemplu, preferam să desenez în loc să joc baschet. Pentru că eram înalt, știi. Eram foarte prost la baschet. Nu am fost niciodată în stare să învăț. Pe de altă parte, eram foarte bun la desen.

– Ești înspăimântător de sigur pe tine. Sau poate doar comparativ cu mine.

– Nu mi se pare că viața ta duce lipsă de echilibru.

– Am probleme cu frica de a fi abandonată, zise ea făcând un gest cu furculița plină de clătite acoperite cu sirop. Am o fobie față de medicamente din cauza cazurilor de supradoză din familia mea. Tracul de care am suferit dintotdeauna s-a acutizat într-așa hal în adolescență, încât nu suportam să am în preajmă mai mult de doi oameni. Singura cale de a putea menține relația cu maică-mea fără să-mi pierd mințile este să stau departe de ea, și mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții dând vina fie pe ea, fie pe mine pentru faptul că nu ne cunoaștem – sau mai bine zis, că nu ne cunoaștem.

– Asta e tot? pufni el.

– Mai vrei? În timp ce mesteca, înfipse furculița în altă clătită. Mai am. Visez că port discuții detaliate cu bunica mea, care a murit înainte să apuc s-o cunosc și de care mă simt mai apropiată decât de orice altă rudă. Cel mai bun prieten al meu este fostul meu soț. Am avut patru tați vitregi și un număr nesfârșit de „unchi" și, nefiind deloc proastă, îmi dau seama că acesta este parte din motivul pentru care nu am avut niciodată o relație sănătoasă și de durată cu un alt bărbat în afară de Steve. Mă aștept să fiu exploatată și folosită sau cel puțin

mă aştept la încercări din partea celorlalţi în acest sens. Prin urmare, am sabotat cu mult succes orice relaţie cu potenţial de evoluţie în ceva frumos şi durabil. Ceea ce îţi poate servi de avertisment.

– Asta e tot ce poţi? se interesă el.

Cilla izbucni în râs, împinse farfuria la o parte şi îşi luă cafeaua.

– Probabil că e de ajuns pentru un mic dejun. Se ridică şi îi întinse mâna. Hai să ne plimbăm prin ploaie. La întoarcere ne-am putea băga în cada ta cu jacuzzi.

Fără să strângă resturile mesei, luară câinele şi ieşiră la plimbare. Oare exista ceva mai romantic decât să fie sărutată în ploaie? se întrebă Cilla. Sau ceva mai frumos decât munţii aceia învăluiţi în ceaţă? Sau ceva mai eliberator decât mersul de mână cu iubitul, prin ploaia de vară, în timp ce toată lumea se grăbea să se ascundă în case?

În cele din urmă se întoarseră acasă şi, uzi leoarcă, se grăbiră să-şi scoată hainele. În cada cu apă fierbinte şi bulbuci se dăruiră încet unul celuilalt.

Storşi de puteri, se ghemuiră unul în altul ca nişte căţeluşi ca să doarmă în patul lui Ford.

La un moment dat îl trezi cu acea bucurie somnoroasă pe care o stârnea dragostea, apăsându-şi uşor buzele peste trupul lui. Când aţipiră din nou, ploaia se domolise deja.

Mai târziu, Cilla se strecură jos din pat şi se furişă în vârful picioarelor până la dulapul lui Ford ca să găsească o cămaşă. Îmbrăcată astfel, ieşi din dormitor. Intenţiona să coboare în căutarea unei sticle de apă – preferabil rece ca gheaţa –, dar se abătu din drum ca să intre în atelierul lui. Setea putea aştepta, curiozitatea nu.

Când aprinse lumina, desenele fixate pe un panou o atraseră ca un magnet. Era atât de ciudat să îşi vadă faţa pe trupul unei femei războinice! Ei bine, pe trupul ei, recunoscu ea.

Ford îi adăugase tatuajul, dar aşa cum îi sugerase ea odinioară, era pe bicepsul lui Brid.

Se duse încet la biroul lui şi se încruntă la hârtiile care acopereau planşa de lucru. Erau o mulţime

de schiţe acolo, încadrate în chenare, fiecare cu o linie verticală punctată care mergea de sus până jos. Unele aveau un fel de bule pentru dialog, cu numere în interior. Le întinse ca să se uite mai bine.

Era ca un fel de scenariu în imagini, îşi dădu ea seama. Personajele, acţiunea, câteva indicaţii de punere în scenă. Dacă nu se înşela, mărimile şi formele cadrelor fuseseră calculate deopotrivă matematic şi artistic. Echilibru şi impact, se gândi.

Cine ştia că realizarea unei benzi desenate presupunea atâtea detalii?

Zări mai încolo o foaie şi mai mare. Alte pătrate şi dreptunghiuri conţinând desene în cerneală. Deşi în casete nu fusese adăugat nici un cuvânt, desenele trasate cu măiestrie îi furau ochii, făcând-o să treacă de la unul la altul de parcă ar fi fost cuvintele dintr-o carte.

În centru se afla dr. Cass Murphy, purtând ceea ce Cilla considera a fi costumul ei de profesoară. Conservator, acceptabil. Tern. Hainele, ochelarii cu rame negre şi poziţia corpului îi defineau personalitatea dintr-un foc. „Ai nevoie de geniu ca să surprinzi trăsăturile de caracter ale personajului într-un singur desen", se gândi ea.

Fără să stea pe gânduri, luă foaia şi o duse la panou ca s-o pună alături de schiţa lui Brid.

Aceeaşi femeie, da, desigur, aceeaşi femeie. Cu toate astea, schimbarea era remarcabilă şi completă. Reprimarea sentimentelor transformată în eliberare, şovăirea transformată în hotărâre. Umbrele transformate în lumini.

În momentul în care dădu să pună foaia la loc, zări un alt teanc de hârtii. Hârtii bătute la maşină. Citi primele rânduri.

Ford se trezi înfometat şi foarte dezamăgit că lângă el nu se afla Cilla ca să-şi potolească măcar în parte apetitul. Nu se putea sătura de ea.

Era atât de frumoasă şi de sexy, şi de rănită, şi de deşteaptă. Ştia cum să folosească sculele electrice şi avea un râs molipsitor. O văzuse şi tare ca oţelul şi zdrobită în milioane de bucăţele. Fusese martorul demonstraţiei

Hotărând că nu fusese în viaţa ei mai relaxată sau mai mulţumită, îşi încolăci braţele după gâtul lui.

– Ceea ce este perfect de înţeles. Când oasele mi se vor întări la loc, aş cam avea nevoie să fac un duş. Şi tocmai mi-am dat seama că nu putem face duş aici.

Ford observă grijile apărându-i din nou în privire şi, rostogolindu-se de pe ea, o trase în sus, în capul oaselor.

– O să mergem la mine. „Unde n-o să mai ai în faţa ochilor ceea ce s-a întâmplat", gândi el, după care spuse: Pune ceva pe tine şi ia-ţi ce vrei. Adevărul este că şi eu mi te-am imaginat udă şi alunecoasă. Acum o să văd cât de aproape am fost de imaginea reală.

– Foarte bine. Şi, din câte îmi aduc aminte, ai spus ceva despre nişte clătite.

– Un morman. O să avem nevoie de combustibil ca să putem munci tot restul zilei.

Nu ajunseră până la urmă la Pancake House. După un duş lung, fierbinte şi energic, le veni ideea să stea acasă şi să facă ei înşişi clătite. Produseră o grămadă de mizerie, dar şi ceva destul de comestibil.

– Au nevoie doar de mult sirop.

Aşezată lângă blatul din bucătărie, îmbrăcată cu un tricou de-al lui Ford, Cilla stropi din belşug teancul de clătite cu formă ciudată de pe farfuria ei.

Dacă molfăitul ce se auzea de pe verandă putea fi considerat un indiciu, Spock nu avea nimic de obiectat faţă de porţia lui.

– Nu sunt chiar atât de rele, zise Ford înfigând furculiţa într-o bucată din care picura sirop. Şi a fost mai amuzant să le facem decât să le cumpărăm. Fii atentă, mi-a mai venit o idee. În loc să mergem să vedem maimuţele, ce-ar fi să stăm aici şi să facem sex ca ele?

– Până acum ideile tale s-au dovedit foarte bune. Cine sunt eu să te contrazic? Ce faci de obicei în duminicile ploioase?

– Vrei să spui atunci când nu mănânc clătite cu nişte blonde superbe? Ford ridică din umeri. Lucrez puţin, în funcţie de inspiraţie sau lenevesc aiurea şi citesc. Uneori ies cu Brian sau Matt, sau cu amândoi. Iar dacă

nu aș avea și nu aș avea de ales, aș pune lucruri la spălat. Dar tu?

– Când eram în L.A.? Dacă aveam un proiect în derulare, găseam ceva de făcut în casă sau mă ocupam de hârțogărie ori de cercetare. Dacă nu aveam un proiect, scotoceam internetul și anunțurile imobiliare căutând unul. De fapt, cam la asta s-a redus toată viața mea în ultimii câțiva ani. Ceea ce e demn de milă, trebuie să recunoști.

– Ba nu, deloc. Este exact ceea ce ai vrut. Deși o mulțime de oameni ar fi spus că e ceva demn de milă, eu, de exemplu, preferam să desenez în loc să joc baschet. Pentru că eram înalt, știi. Eram foarte prost la baschet. Nu am fost niciodată în stare să învăț. Pe de altă parte, eram foarte bun la desen.

– Ești înspăimântător de sigur pe tine. Sau poate doar comparativ cu mine.

– Nu mi se pare că viața ta duce lipsă de echilibru.

– Am probleme cu frica de a fi abandonată, zise ea făcând un gest cu furculița plină de clătite acoperite cu sirop. Am o fobie față de medicamente din cauza cazurilor de supradoză din familia mea. Tracul de care am suferit dintotdeauna s-a acutizat într-așa hal în adolescență, încât nu suportam să am în preajmă mai mult de doi oameni. Singura cale de a putea menține relația cu maică-mea fără să-mi pierd mințile este să stau departe de ea, și mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții dând vina fie pe ea, fie pe mine pentru faptul că nu ne cunoaștem – sau mai bine zis, că nu ne cunoaștem.

– Asta e tot? pufni el.

– Mai vrei? În timp ce mesteca, înfipse furculița în altă clătită. Mai am. Visez că port discuții detaliate cu bunica mea, care a murit înainte să apuc s-o cunosc și de care mă simt mai apropiată decât de orice altă rudă. Cel mai bun prieten al meu este fostul meu soț. Am avut patru tați vitregi și un număr nesfârșit de „unchi" și, nefiind deloc proastă, îmi dau seama că acesta este parte din motivul pentru care nu am avut niciodată o relație sănătoasă și de durată cu un alt bărbat în afară de Steve. Mă aștept să fiu exploatată și folosită sau cel puțin

de absolută loialitate față de un prieten, o urmărise descurcându-se în situații jenante și făcând crize de nervi.

Știa bine ce însemna să muncească și, Doamne Dumnezeule, știa atât de bine să se joace! Se apropia periculos de ideea de perfecțiune, își zise el.

Și atunci unde naiba era?

Se rostogoli din pat, își puse din mers niște pantaloni și porni în căutarea ei.

Tocmai era pe punctul să o strige când dădu cu ochii de ea. Era la planșeta lui de lucru, cu picioarele încrucișate, sprijinită într-un cot. Îi trecu prin cap că dacă el însuși ar fi stat în felul acela mai mult de zece minute, gâtul și umerii i-ar fi înțepenit de tot pentru zile întregi.

Se apropie și își puse mâinile pe umerii ei ca să-i maseze mușchii spatelui, pe care și-i imagina contractați dureros. Cilla tresări ca și cum ar fi fluturat un topor spre capul ei.

Se aplecă în față, reuși să se redreseze, apoi se lăsă din nou pe spate desfăcându-și picioarele. Răsucindu-se pe scaun, își duse mâinile la piept și izbucni într-un hohot de râs.

– Dumnezeule! M-ai speriat îngrozitor!

– Da, mi-am dat seama de asta când aproape că te-ai izbit cu capul de planșetă. Ce faci?

– Ci... O, Doamne. Fir-ar să fie! Împinse scaunul în spate și își lăsă mâinile în poală. Iartă-mă. Ți-am invadat intimitatea. Mă uitam la schițele pe care le aveai împrăștiate pe aici și am văzut cartea. Am vrut doar să arunc un ochi pe prima pagină. M-a prins și nu am mai putut să o las din mână. Nu ar fi trebuit să...

– Stai, stai, nu te mai învinovăți atâta. Ți-am mai spus doar că poți să citești. N-am terminat-o, dar, dacă ți s-a părut interesantă, cu atât mai bine.

– Ți-am mutat colile, mărturisi ea arătându-i panoul. Pe mine mă enervează la culme când cineva îmi umblă în lucruri.

– Da, știu ce spui. Din fericire, nu sunt atât de temperamental și de ușor de iritat ca tine, replică el atârnând panoul la locul lui. Deci, cum ți se pare?

– După mine, textul e foarte interesant şi captivant, are un umor fin şi tăios şi vădeşte clar influenţele feminismului.

– Chiar crezi că are toate astea la un loc? întrebă el ridicând din sprâncene.

– Ştii foarte bine că da. Personajul Cass se comportă în anumite moduri şi aşteaptă la rândul ei o anumită atitudine din partea celorlalţi fiindcă fost crescută de un tată dominator şi lipsit de compasiune. Şi-a reprimat sexualitatea şi latura emoţională, a fost educată să accepte superioritatea bărbaţilor şi o anumită lipsă de respect. Foarte multe din toate astea se văd în imaginea pe care tocmai ai pus-o la loc. Cade victimă tocmai pentru că e atât de îndoctrinată să primească ordine de la diverse figuri masculine autoritare. Să îşi subordoneze lor propriul intelect şi propriile dorinţe. Şi prin faptul că se confruntă cu moartea, că luptă împotriva ei, se transformă într-un lider. Tot ce fusese ţinut captiv în ea, şi chiar mai mult decât atât, iese la iveală prin Brid. O războinică. Capătă putere descoperindu-şi propria putere.

Fascinant, se gândi el, şi foarte măgulitor, să o asculte cum îi sintetiza în câteva vorbe povestea şi personajul.

– Să înţeleg din spusele tale că îţi place?

– Da, îmi place foarte tare, şi asta nu din cauza delectării sexuale de care am avut parte de curând. E ca un scenariu de film. Ai chiar şi unghiuri şi direcţii diferite din care parcă privesc camerele de luat vederi.

– Asta mă ajută să-mi aduc aminte cum am văzut toate astea când le-am conceput, chiar dacă se schimbă ceva.

– Şi completezi spaţiile goale întocmai ca bulele din benzile desenate?

– Sunt pentru cadrul general. Şi ăsta s-ar putea să se schimbe, la fel ca şi intriga. De fapt, s-a modificat deja, parcă pe negândite.

– L-ai adăugat pe Steve. L-ai adăugat pe Nemuritor. O s-o ia complet razna din cauza asta.

– Eroina avea nevoie de o punte, de o legătură între Cass şi Brid. Un personaj care să poată pătrunde în ambele ei lumi şi să armonizeze cumva cele două părţi ale personalităţii sale. Ceea ce nu era foarte departe

de modul în care Steve o ajuta pe Cilla, își zise Ford, după care continuă: Intrarea lui în scenă a schimbat o mulțime de unghiuri, a necesitat o muncă enormă, dar a conferit poveștii o forță extraordinară. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta de la început. Oricum, procesul de evoluție nu s-a încheiat. Firul epic este gata, acum va trebui să-l ilustrez. Uneori, cel puțin în ceea ce mă privește, desenele ajung să schimbe povestea. Va trebui să vedem ce se va întâmpla.

– Mie îmi place în mod special imaginea de acolo, cu Brid aflată într-o mișcare de rotație aproape completă, *un fouetté en tournant*, căci presupun că e pe cale să-i tragă un picior unui dușman.

– *Un fouetté en tournant?*

– E o mișcare de balet. Cilla se duse să-i arate schița despre care vorbea. Desenul o reproduce aproape exact, chiar și brațele sunt în poziția care trebuie. Piciorul de sprijin ar trebui să fie întors o idee mai tare, dar...

– Ai făcut balet? Poți să faci asta?

– Un *fouetté?* Te rog. Opt ani de balet, se lăudă ea executând o piruetă rapidă. Și de step. Și de jazz-dance. Poftim.

– Foarte tare. Stai un pic. Ford scoase din sertar o cameră de filmat. Mai fă o dată chestia aia de balet.

– Sunt aproape goală.

– Da și acesta este motivul pentru care voi posta imaginile astea pe internet cât pot de repede. Vreau să mai văd o dată poziția picioarelor despre care vorbeai.

Habar nu avea ce efort de voință trebui ea să facă pentru a repeta mișcarea în fața obiectivului.

– Încă una, OK? Bine. Minunat. Mulțumesc. *Un fouetté en tournant.* Balet. Cu siguranță am văzut-o undeva cine știe când. Opt ani? Așa se explică probabil că ai reușit să sari atât de sus în *Wasteland Three*, când alergai prin pădure încercând să scapi de ucigașul psihopat.

– *Grands jetés*, spuse ea râzând.

– Am crezut că o să reușești, judecând după viteza cu care te deplasai. În sensul că ai ajuns înapoi la cabană, evitând capcana mortală și securea zburătoare, numai ca să deschizi ușa...

– Şi să descopăr că ucigaşul psihopat o apucase pe o scurtătură foarte convenabilă ca să ajungă înaintea mea. Un geamăt de uşurare, apoi acţiune, şoc, ţipăt. Şi lovitura finală, încheie ea.

– Ăla da, ţipăt. La chestiile astea se folosesc dubluri pentru voce, nu? Şi amplificatoare...

– Uneori. Totuşi... Trase adânc aer în piept şi scoase un ţipăt atât de înfiorător, de genul care-ţi îngheaţă sângele în vene sau transformă paharele în cioburi, încât Ford nu se putu abţine să nu facă doi paşi înapoi clătinându-se. Eu mi-am făcut treaba, declară Cilla.

– Mamă! Chiar că ai nişte plămâni zdraveni. Ce zici, mergem jos să bem nişte vin cât mi se regenerează timpanele?

– Hm, mi-ar plăcea.

capitolul 17

Cilla se strădui să-şi scoată din minte actul de vandalism. Sau, cel puţin, când gândurile legate de ceea ce o aştepta peste drum îşi făceau apariţia fără veste, le trântea cu putere uşa în faţă. Nu avea nici un rost, îşi spuse. Nu avea ce să facă pentru că nu ştia de fapt ce voia să facă.

Nu greşea cu nimic îngăduindu-şi o zi de leneveală. O zi fantastică, plină de sex şi de somn la adăpostul ferestrelor pe care şiroia ploaia. Nici nu-şi mai amintea când se mulţumise ultima oară să petreacă o zi întreagă în compania unui bărbat, în afară de situaţiile ce aveau legătură cu munca.

Până şi ideea cu vinul şi jocurile video i se părea atrăgătoare. Asta până ce Ford o bătu de la distanţă a treia oară la rând.

– Tipa... cum îi spune... A, da, Halle Berry.

– Storm, o corectă el. Halle Berry este actriţa şi e foarte sexy. Storm este un personaj cheie din *X-Men*. Şi e la fel de sexy.

– Da, dar nu a făcut altceva decât să *stea* acolo. Cilla se uită îmbufnată la butoanele controller-ului. De unde să știu eu pe ce să apăs și ce să mișc, și celelalte aiureli?

– Din practică. Și, după cum ți-am mai spus, trebuie să îți faci o strategie când compui echipa. Ți-ai format o alianță numai de fete. Ar fi trebuit să amesteci și băieți printre ele.

– Strategia pe care mi-am făcut-o eu s-a bazat pe solidaritatea persoanelor de același sex. Sub măsuța de cafea, Spock strănută, întrerupând-o. Peste o clipă, Cilla continuă: Ceea ce mi se părea suficient ca să te înving. În plus, controller-ul meu nu funcționează ca lumea, fiindcă de obicei am o coordonare excelentă între mână și ochi.

– Vrei să facem schimb și să mai jucăm o rundă?

Ea îl măsură cu ochii îngustați.

– Cât de des te joci la chestia asta?

– Când și când. Cam de când mă știu, adăugă el zâmbind. Dar la versiunea asta de Ultimate Alliance nu m-a bătut nimeni până acum.

– Mamă, ce tocilar ratat poți să fii!

– Și tu ești o fraieră care nu știe să piardă.

– Pune-ți jucăriile la locul lor, oftă Cilla dându-i controller-ul.

„Ia te uită", se gândi ea văzând că Ford se ridica să-i îndeplinească rugămintea. „Un tip sexy și ordonat. Un tip sexy și ordonat și care nu este homosexual. Oare câți bărbați *așa* mai sunt pe lumea asta?"

– Salvarea lumii mi-a creat o foame năprasnică. Ție?

– Eu nu am salvat lumea, îi atrase ea atenția.

– Măcar ai încercat.

– Ce remarcă încrezută! De fapt, mi se pare că ești extrem de încrezut cu totul.

– Atunci aș face mai bine să mă duc să mă spăl, poate îmi trece. Mai am niște spaghete și chifteluțe, prin bunăvoința lui Penny Sawyer.

– Te-ai aranjat de minune aici. Faci ceea ce îți place și ai o casă superbă în care să lucrezi. Ai un câine ridicol de drăguț. Un cerc strâns de prieteni pe care îi ai lângă tine încă din copilărie. O familie cu care te înțelegi,

aflată suficient de aproape ca să poți primi de mâncare când ai nevoie. E perfect.

– Da, nu mă pot plânge. Cilla...

– Nu, nu încă, îl opri ea, citindu-i în ochi oferta de compasiune și de sprijin. Nu sunt pregătită să mă gândesc la asta. Spaghete și chifteluțe mi se par o perspectivă minunată.

– Reci sau încălzite?

– Ar trebui să fie excepționale ca să mă convingă să le mănânc reci.

– Vino cu mine, spuse el și, luând-o de mână, o conduse în bucătărie. Stai jos. Scoase bolul din frigider, îi dădu capacul la o parte și luă o furculiță. O să-ți primești și tu porția, îl liniști Spock în timp ce câinele țopăia în jurul lui înghițind în sec. Puse bolul pe bar, pe urmă înfășură niște paste pe furculiță. Ia o mostră.

Ea deschise gura, lăsându-l să o hrănească.

– Chiar că sunt bune. Bune de tot. Dă-mi furculița.

Râzând, el i-o dădu. După ce umplu și farfuria lui Spock, desfăcu ambele sticle de vin. Se așezară lângă blat, mâncând paste reci direct din castron.

– Când eram mică, aveam o bucătăreasă. Annamaria din Sicilia. Îți jur că pastele ei nu erau atât de bune ca astea. Ce? întrebă Cilla când el clătină din cap.

– Nimic, doar că mi se pare atât de ciudat să cunosc pe cineva care afirmă nonșalant: „Când eram mică aveam o bucătăreasă".

Ea zâmbi și mai luă o înghițitură de paste.

– Aveam un majordom.

– Termină!

Cilla ridică din sprâncene, își lăsă capul într-o parte și înfipse furculița într-o chifteluță.

– Două servitoare, un șofer, un grădinar, un ajutor de grădinar, asistentul personal al mamei, băiatul de la piscină. La un moment dat, când mama a descoperit că băiatul de la piscină, cu care și-o trăgea, i-o trăgea în paralel și uneia dintre servitoare, i-a concediat pe amândoi. În mijlocul unui scandal uriaș. A trebuit să se ducă la Palm Springs o săptămână ca să-și revină, iar acolo l-a întâlnit pe Numărul Trei – ca o ironie a sorții, exact

la piscină. Sunt destul de sigură că, la rândul lui, şi *el* şi-a tras-o cu băiatul de la piscină. Un tip pe nume Raoul.

– Ai crescut parcă în mijlocul unui serial tipic anilor optzeci, remarcă el gesticulând cu furculiţa.

– Da, cam aşa ceva. În orice caz, Annamaria nu-i ajungea mamei tale nici până la genunchi în aceea ce priveşte talentul culinar.

– Ar fi încântată să audă asta. Serios, cum era? Cum a fost să creşti înconjurată de servitoare şi majordomi?

– Foarte aglomerat. Şi nici pe departe atât de bine pe cât crede lumea. Ştiu că sună a aroganţă, recunoscu ea. Şi îmi închipui că o femeie obişnuită care are o casă şi o familie de care să se ocupe, pe lângă o slujbă cu normă întreagă, ar fi tentată să mă plesnească pentru remarca asta. Dar... Ridică din umeri. Tot timpul este cineva prin preajmă, aşa că intimitatea reală este o simplă iluzie. E imposibil, de exemplu, să te duci să iei pe furiş o prăjiturică înainte de cină. De fapt, nu prea mănânci prăjiturele deloc, deoarece camera de filmat adaugă multe kilograme în plus. Dacă te certi cu maică-ta, personalul află totul în cele mai mici detalii. Mai mult, se prea poate ca acele detalii să fie repovestite la un moment dat într-un interviu dintr-un tabloid sau în memoriile unui fost angajat nemulţumit. Pe scurt, aş fi preferat să mănânc spaghetti rămase din ajun.

– Dar dacă îmi amintesc bine, tu nu găteşti.

– Da, asta e o problemă, oftă ea întinzându-se după vin. Mi-a trecut prin cap să o rog pe Patty să-mi dea câteva indicaţii în domeniul acesta. Îmi place să toc. Spintecă aerul de câteva ori cu tăişul palmei ca să demonstreze ce voia să spună. Ştii tu, legume, salate. Sunt foarte bună la tăiat lucruri.

– E un început.

– Încrederea în sine, asta e cheia. Pe urmă te descurci.

– E adevărat, dar eu nu am avut niciodată un majordom. Vine cineva să deretice de două ori pe săptămână şi sunt foarte familiarizat cu traseul până la cele mai bune restaurante care dau mâncare la pachet. În plus, am linie directă cu Brian şi Matt, şi Shanna, care sunt

dispuși să de ocupe de micile urgențe gospodărești în schimbul unor beri.

– E și ăsta un sistem.

– Și încă unul foarte bine pus la punct, spuse el dându-i o șuviță de păr după ureche.

– Dacă și când o să învăț să gătesc și altceva în afară de sendviș cu brânză pe grătar sau supă la cutie, o să consider că mi-am atins un alt deziderat personal.

– Care ar mai fi altele?

– Deziderate personale? Să renovez o casă și să o vând cu profit mare. Pe ăsta l-am atins. Să am propria mea afacere, care să-mi aducă un venit stabil. Ceea ce înseamnă înainte de orice să obțin licența de antreprenor în construcții, pentru care trebuie să iau examenul cu pricina. În câteva săptămâni, de fapt, dacă...

– Trebuie să dai un examen? Îmi plac examenele. Ochii lui se luminară. Ai nevoie de cineva cu care să înveți, un partener de studiu? Și da, să știi că sunt un tocilar cu *T* mare.

Furculița ei, plină de paste, se opri la jumătatea drumului spre gură. Își jurase că aceea era ultima înghițitură.

– Îți plac examenele?

– Ei bine, da. Au întrebări și răspunsuri. Teste grilă sau eseuri, cum să nu-ți placă? Sunt foarte bun la examene. E un talent al meu. Vrei să te ajut?

– Cred că mă descurc. Tocesc de ceva timp deja. Am mai întâlnit oameni de genul tău în timpul scurtei și nefericitei mele experiențe la facultate. Tu ești cel din cauza căruia mă simțeam absolut demotivată. De asta tu ești unul dintre principalele motive pentru care m-am lăsat de facultate după numai un semestru.

– Ar fi trebuit să-i rogi pe tipii de genul meu să-ți fie parteneri de studiu. În plus, ar trebui să le mulțumești tipilor de genul meu că te-au adus exact în postura în care vrei să fii la momentul acesta.

– Hmm. Cilla împinse bolul cât mai departe. Foarte isteț și totodată viclean din partea ta. Umilințe și eșecuri care duc acum la o satisfacție indusă de fapt de aceste spaghete cu chifteluțe.

– Sau, ca să spunem pe şleau, uneori lucrurile de rahat au rezultate cât se poate de bune.

– Ăsta da slogan! Trebuie să mă mişc, spuse ea apăsându-şi o mână pe abdomen şi lăsându-se să alunece de pe scaunul înalt. O să-mi arăt încrederea în propriile forţe şi recunoştinţa pentru senzaţia actuală de mulţumire spălând vasele, ceea ce din câte se pare include o mulţime de farfurii, începând cu cele în care am mâncat micul dejun.

– Am fost ocupaţi cu alte lucruri.

– Da, aşa e.

Un moment, Ford se lăsă în voia plăcerii pe care o simţea privind-o şi sorbind în acelaşi timp din paharul de vin. Dar să o privească nu i se păru suficient. Se ridică şi o întoarse cu faţa la el. Cilla avea o lingură de lemn în mână, iar un zâmbet uşor îi curba buzele. Îi înfăşură părul pe mâna lui şi îi văzu ochii făcându-se şi mai mari de surprindere, după care auzi lingura zăngănind pe podea când o trase de păr ca de o frânghie ca să îi lase capul pe spate. În acel moment îi cotropi gura.

O foame nouă şi extrem de puternică îl străbătu ca un curent, cu senzaţia copleşitoare că trebuia potolită pe loc. Îi dădu drumul la păr ca să-i poată scoate cămaşa. Când gura i se lipi din nou de gura ei, deja îi trăgea chiloţii în jos pe şolduri.

Era ca o tornadă de dorinţă. Cilla se trezi goală înainte să-şi tragă respiraţia, apoi simţi cum era ridicată de pe pământ în timp ce capul i se învârtea şi inima îi bătea nebuneşte în piept. Ford o puse pe blat şi îi depărtă picioarele dintr-o mişcare.

Şi se împlântă în ea.

Mâna lui zvâcni să apuce ceva, dar în clipa următoare nişte cioburi zăngăniră pe jos, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva erau creierii ei împrăştiaţi. Cu degetele înfipte în şoldurile ei, o pătrundea din ce în ce mai tare şi mai lacom. Nebună să primească mai mult, îşi încolăci picioarele strâns pe după talia lui.

Lui Ford îi fierbea sângele în vene, i se părea că sub piele îi băteau mii de tobe. Foamea ce-l cuprinsese brusc părea cu atât mai atroce şi mai de neostoit cu cât

se avânta încă o dată şi încă o dată în ea, sperând să-i treacă. Excitaţia care îi înceţoşase complet creierul îl împingea să o ia mai tare şi mai tare, să o umple cu acea disperare sălbatică pe care o simţea el.

Când termină, avu senzaţia că valul de plăcere îl orbise complet.

Capul îi căzu pe un umăr în timp ce ea încerca să-şi revină respirând scurt, întretăiat, gâfâit. Îi simţi frisonul şi descoperi cu plăcere că nu era singura care tremura.

– O, reuşi ea să îngaime. Dumnezeule!

– Stai o clipă. O să te ajut să te dai jos.

– Nu e nici o grabă. Mă simt bine unde sunt. Unde mă aflu?

Râsul lui sună înăbuşit într-o parte a gâtului ei.

– Poate că a fost ceva în sosul de spaghete.

– În cazul acesta ne trebuie reţeta.

Ceva mai sigur pe picioare, el se lăsă pe spate şi o privi cu atenţie.

– Acum chiar că vreau camera de luat vederi. Eşti prima femeie goală care stă pe blatul meu de bucătărie, pe care acum am intenţia să îl pun la păstrare. Aş vrea să am imagini care să ilustreze momentul.

– În nici un caz. Mi se interzice prin contract să apar în scene de nuditate.

– Ce păcat, murmură el mângâindu-i părul. În sfârşit, presupun că după ce ne-am jucat de-a vikingul şi fecioara aş putea măcar să te ajut la vase.

– Da, măcar atât. Dă-mi cămaşa aia, te rog.

– Vezi tu, ţi-am confiscat hainele. Va trebui să speli vasele goală.

Ea îşi înălţă capul şi ridică uşor dintr-o sprânceană. Oftând, Ford se aplecă şi îi culese cămaşa de pe jos. Cu siguranţă meritase să încerce.

Se trezi în beznă şi constată că patul era gol. Pe jumătate adormit, se ridică să o caute. O parte a minţii lui îşi rezervă instantaneu dreptul de a se înfuria dacă ea se întorsese acasă, peste drum, fără să îl trezească.

Găsi uşa deschisă şi îi văzu silueta într-unul dintre şezlongurile de pe verandă, cu Spock lăfăit la picioarele

ei. Simţi miros de cafea când deschise uşa de plasă înspre exterior.

– 'Neaţa.

– Câtă vreme e încă întuneric, nu e dimineaţă.

– Dă-mi şi mie puţin, o rugă aşezându-se lângă ea.

– Ar trebui să te întorci în pat.

– Ai de gând să-mi dai şi mie puţină cafea sau e nevoie să mă duc să-mi fac eu una?

– Trebuie să mă hotărăsc ce să fac, zise ea întinzându-i cana.

– La... O apucă de încheietură, o întoarse şi se chiorî la cadranul ceasului. Şase fără cinci dimineaţa?

– Nu m-am ocupat ieri de asta, nu am vrut să mă gândesc. Sau nu prea mult, în orice caz. Ba chiar mi-am lăsat telefonul acolo pentru ca poliţia să nu mă poată contacta. Pentru ca nimeni să nu poată. M-am ghemuit la pământ şi am încercat să mă pun la adăpost.

– Ai luat o pauză. Nu există nici un motiv pentru care să nu-ţi mai îngădui câteva zile înainte să cauţi o soluţie.

– De fapt, există motive cât se poate de reale şi de practice pentru care trebuie să mă pun pe treabă. În două ore o să-mi vină nişte muncitori, în afară de situaţia în care sun să anulez. Şi dacă anulez o să dau complet peste cap programul pe care mi l-am făcut, program care este desigur deja dat peste cap. Îl va strica şi pe al lor şi pe cel al şefilor lor. Firmele astea fac întotdeauna mai multe lucrări în acelaşi timp, aşa că aş putea pierde contractul de-a binelea dacă îi ţin pe loc şi îi amân. Dacă decizia mea este să plec de aici şi să las baltă totul, atunci asta va trebui să le spun.

– Nu tu ai cauzat circumstanţele acestea, şi nimeni nu te va învinovăţi pe tine.

– Nu, nu cred, dar asta nu înseamnă că efectul de domino nu se va produce. Va trebui să mă gândesc şi la bugetul meu, care e şi el dat peste cap. Am asigurare, dar nu acoperă chiar tot. Deja am depăşit punctul cel mai de sus al cheltuielilor prevăzute, însă asta a fost alegerea mea, cu toate schimbările şi adăugirile pe care le-am făcut.

– Dacă ai nevoie...

– Nu, spuse ea anticipându-i ideea. Stau bine din punct de vedere financiar şi dacă nu mă voi putea descurca singură înseamnă că nu mă voi descurca şi gata. În plus, dacă aş avea nevoie de bani, aş putea da câteva telefoane să dublez nişte filme sau să fac nişte reclame. În concluzie, nu pot lăsa casa asta la jumătatea lucrărilor. Am comandat nişte dulapuri încă din martie, iar plata trebuie efectuată la livrare. Echipamentele de bucătărie vor sosi peste vreo două luni. Mai sunt şi alte detalii, şi mici, şi mari. Trebuie să fie terminată, asta e indiscutabil. Nu pot totuşi să nu mă întreb dacă eu chiar vreau să o termin şi dacă vreau să rămân aici. Oare pot să o fac? Oare ar trebui să o fac?

Ford mai sorbi o dată din ceaşca ei. Discuţia necesita atenţie şi o abordare serioasă.

– Spune-mi ce-ai face dacă te-ai hotărî să încredinţezi lucrările altcuiva. Dacă ai pleca.

– Sunt o mulţime de locuri în care m-aş putea duce fără bagajul acesta emoţional. Aş pune la întâmplare degetul pe hartă şi aş lua-o într-acolo. Aş asigura suprapunerea de voce pentru nişte documentare ca să-mi îngroş economiile. Aş găsi un loc pe care să-l pot revinde ulterior cu un profit considerabil. Aş putea face o ipotecă. Drepturile de autor pe care mi le aduce în mod constant rolul din serialul *Our Family* dau foarte bine într-o cerere. Sau, ca să evit orice stres, aş putea să mă angajez pur şi simplu. La dracu', aş putea lucra pentru filiala din New York a firmei lui Steve.

– Asta ar însemna să renunţi la obiectivele tale mai ambiţioase.

– Poate că doar aş amâna momentul în care le voi atinge. Problema este... Făcu o pauză şi sorbi din cafea, apoi urmă: Problema este că iubesc această casă. Iubesc ceea ce a reprezentat şi ceea ce ştiu că poate deveni sub mâinile mele. Iubesc locul acesta şi felul în care mă simt când sunt aici. Iubesc priveliştea. Şi sunt foarte supărată că răutatea cuiva mă poate împinge să renunţ la toate astea.

Nodul care se strânsese în pieptul lui Ford dispăru.

– Îmi placi mai tare când ești supărată.

– Și mie îmi place, dar e destul de greu să mă menținla nivelul acesta. Partea din mine care nu este supărată sau descurajată este chinuită de frică.

– Asta pentru că nu ești proastă. Cineva și-a pus în cap să te rănească în mod deliberat. Așa că vei fi înspăimântată, Cilla, până ce-i vei afla identitatea și mobilul și îl vei face să înceteze.

– Nu știu de unde să încep.

– Tot mai crezi că e bătrânul ăla, Hennessy?

– El este singurul care mi-a dat de înțeles cât se poate de clar că mă urăște. Dacă am fi într-un scenariu de film, ar însemna că e imposibil să se afle în spatele acestei tărășenii. Dar...

– Va trebui să vorbim cu el.

– Și ce să-i spunem?

– O să vedem atunci, dar ideea generală ar fi că aceasta este căminul tău și că nici tu, nici casa ta nu sunteți de vină pentru ceva ce s-a petrecut acum mai bine de treizeci de ani. În plus, o să fac copii după scrisorile pe care le-ai găsit. O să le citesc cu mai multă atenție, și la fel o să faci și tu. Ar trebui să te gândești serios dacă n-ar fi bine să le duci la poliție, căci, dacă nu este Hennessy, următoarea variantă ar fi că o persoană care are legătură cu scrisorile alea a aflat că mai există încă și că sunt în posesia ta. Să iasă la iveală amantul secret și foarte însurat al lui Janet Hardy? Ar fi o știre de prima pagină. Un scandal în toată puterea cuvântului.

Se gândise și ea la asta. Sigur că se gândise la asta. Dar...

– Nu sunt semnate.

– S-ar putea să conțină indicii privitoare la identitatea bărbatului. S-ar putea și să nu fie nimic, dar vorbim despre ceva ce s-a petrecut acum treizeci și cinci de ani. Tu îți mai amintești tot ce-ai scris acum treizeci și cinci de ani?

– Eu am doar douăzeci și opt, dar înțeleg ce vrei să spui. Îl privi lung în bezna îndulcită de apropierea zorilor și murmură: Te-ai gândit mult la asta.

– Da. Mai întâi a fost cel care ţi-a intrat în hambar. Poate că pur şi simplu spera să pună mâna pe nişte suvenire de-ale lui Janet Hardy. Locul a fost părăsit ani întregi, timp în care diverşi indivizi şi-au băgat nasul pe acolo din când în când. Pe de altă parte, majoritatea oamenilor nu aveau de unde să ştie că mai rămăsese ceva înăuntru. În orice caz, se puteau aştepta să găsească numai nişte fleacuri lăsate de chiriaşi şi nu lucruri de-ale femeii respective. Pe urmă ai apărut tu.

– Iar eu am golit casa şi am depozitat totul în hambar. Era limpede pentru toată lumea că sortam lucrurile şi că păstram numai ceea ce i-a aparţinut bunicii mele.

– Şi cineva a devenit curios, poate puţin lacom. Al doilea incident, atacul asupra lui Steve, ar putea să aibă aceeaşi origine. Cineva îşi băga nasul unde nu-i fierbea oala, altcineva a apărut pe neaşteptate. Primul s-a panicat, iar situaţia a depăşit cu mult stadiul de simplă, deşi enervantă, încălcare a proprietăţii. Dacă scrisorile sunt ţinta urmărită, dorinţa de a-şi păstra reputaţia neatinsă par să constituie un mobil foarte puternic. Se ajunge la un atac, posibil la tentativă de crimă.

– Eram descurajată, furioasă şi înspăimântată, dar acum spaima domină de departe celelalte sentimente, zise ea cutremurându-se.

– Bine, asta înseamnă că vei fi mai atentă. Următoarea fază a fost cea cu portiera camionetei tale. Asta a fost o agresiune îndreptată direct împotriva ta, la fel ca mesajul de pe zidul de piatră. Poate că sunt implicaţi doi oameni.

– O, asta chiar că mă face să mă simt mai bine. Că două persoane mă urăsc de moarte.

– Şi asta este o posibilitate. În sfârşit, vandalizarea casei. Atacul acesta a fost mai personal, mai direct şi mai îndrăzneţ, iar făptaşului nu i-a păsat de riscuri. Aşa că astăzi o să-ţi cumperi un sistem de alarmă.

– Asta o să fac?

Şfichiul rece din glasul ei nici nu-l atinse.

– Asta va face unul din noi. Cum e vorba despre casa ta, presupun că preferi să te ocupi tu însăţi. Dar dacă nu vrei, o voi face eu. Sunt perfect îndreptăţit, de vreme

ce te-am avut goală pe blatul bucătăriei mele. Nu are nici un rost să-mi vii acum cu plângeri dacă nu te-ai deranjat să citeşti ceea ce scria cu litere mărunte la sfârşitul contractului.

O clipă ea nu spuse nimic, străduindu-se să-şi controleze mânia.

– Intenţionam oricum să mă ocup de asta, indiferent dacă rămân sau plec.

– Foarte bine. Văd că nu-ţi plac ultimatumurile. Nici mie, dar în cazul acesta particular fac o excepţie. Pot să vin să dorm acolo cu tine, mi-ar plăcea foarte mult. Dar, aşa cum pe alocuri somnul nu va avea nimic de-a face cu prezenţa mea în patul tău, este la fel de inevitabil ca locuinţa să rămână goală pentru un anumit interval de timp. Trebuie fii în siguranţă. Trebuie să-ţi protejezi proprietatea. Şi Cilla, nu există nici un „să plec". Ai hotărât deja să rămâi.

Ford nu-i înlesnea nicidecum eforturile de a se abţine, îşi zise ea.

– Cum se face că eşti aşa de agresiv şi de macho cu ultimatumurile, dar nu-mi ceri să mă pun la adăpost în timp ce tu te duci să te lupţi cu balaurul?

– Armura mea cea strălucitoare e la reparat. Şi poate că îmi place pur şi simplu să fac sex cu tine, ceea ce ar fi destul de greu dacă ai fugi. Sau poate că nu mi-ar plăcea să te văd renunţând la ceva ce iubeşti.

Da, nu-i uşura defel situaţia, hotărî Cilla.

– Când am venit să mă instalez aici, mi-am spus că e doar o casă. Am pus mult suflet în celelalte – de fapt, asta face ca meseria asta să merite efortul şi munca – şi am fost capabilă să renunţ la ele. La urma urmei, e doar o construcţie din lemn şi sticlă, şi ţevi, şi sârme, pe o bucată de pământ. Simţind cum mâna lui o strângea înţelegător pe a ei, continuă: Sigur că nu e doar o casă, nu în ceea ce mă priveşte. Nu vreau să renunţ la ea, Ford. Nu aş mai recupera niciodată ce-am găsit aici dacă aş renunţa. În plus, şi mie îmi place să fac sex cu tine, încheie ea împletindu-şi degetele cu ale lui.

– Iar importanţa acestui fapt nu poate fi depăşită de nimic.

– Corect. Cilla trase adânc aer în piept și anunță: Trebuie să mă întorc. Să mă pregătesc. Să mă apuc de treabă.

– Stai să-mi pun niște pantofi. Te conduc acasă.

Negru la față, Matt stătea cu mâinile în șolduri în mijlocul băii principale.

– Îmi pare foarte rău, Cilla. Nu știu cine ar putea să facă așa ceva, îți jur că nu știu. O să reparăm peretele acela, nu-ți face griji. Iar Stan o să refacă plăcile. Pot pune pe unul dintre oamenii mei să scoată cu grijă bucățile de faianță ciobite, dar de partea de sticlă ar trebui să se ocupe Stan. O să-i dau eu un telefon.

– Ți-aș fi recunoscătoare. Eu trebuie să mă duc să cumpăr bucățile de faianță și de sticlă de care va fi nevoie ca să le înlocuim pe astea și încă niște materiale. Și să aranjez instalarea unui sistem de alarmă.

– Te-ai gândit bine. Când eram mic, nimeni nu ținea ușile încuiate pe aici. Vremurile se schimbă, din păcate în rău. Spuneai că au spart un ochi de geam din ușa din spate? O să trimit pe cineva să-l înlocuiască.

– Voi comanda o ușă nouă și un set de încuietori. Placajul pe care l-am pus acolo e în regulă deocamdată. Îți sugerez să dărâmi peretele acela fals mai degrabă decât să încerci să-l repari. E destul de muncă și așa.

– Chiar că da. Dacă te mai pot ajuta cu ceva, Cilla, te rog să mă anunți. Au făcut stricăciuni și în cealaltă baie de la etaj?

– Mda. Stricăciuni mari.

– Atunci, haide să vedem.

Evaluară pagubele, vorbiră despre posibilitățile de remediere a situației. În timp ce ea își făcea listele și verifica și alte aspecte ale proiectului, membrii echipei își exprimară indignarea și mânia față de ce se întâmplase. La final, aproape că îi țiuiau urechile de la noianul de vorbe și de la zgomotele bormașinii și ale fierăstrăului electric.

Inevitabil, trebui să-i explice consultantului de la depozitul de materiale de ce trebuia să comande o mulțime

de metri pătrați de gresie din care cumpărase deja mai demult, și la fel și mortar. Asta încetinea întregul proces, dar nu avea ce face. Chiar și în L.A. își construise relații cu vânzătorii, fie că se ocupau de gresie, lemn sau aparatură. Era ceva obișnuit în branșa ei și știa că niște relații bune răsplăteau din plin timpul pe care și-l răpea ca să le întrețină.

Se trezi în aceeași situație la magazinul cu obiecte sanitare, unde se opri să cumpere chiuveta și celelalte lucruri pe care și le trecuse pe listă. În timp ce aștepta ca vânzătoarea să verifice dacă avea totul în stoc, trecu în revistă robinetele. Cromate, nichelate, de alamă, de cupru. Lucioase, satinate, cu aspect clasic. Cu un mâner, cu două. Bare pentru prosoape din același material, cârlige pentru halate.

Formele, texturile, nuanțele, toate îi dădeau același sentiment de plăcere pe care alții le-ar fi descoperit, poate, admirând ofertele sclipitoare din vitrina de la Tiffany's.

Cupru. Poate că era cazul să-l aleagă pentru baia biroului ei. Cu o chiuvetă adâncă, asemănătoare unei amfore de piatră și...

– Cilla?

Se întrerupse brusc din reverie ca să-i salute pe Tom Morrow și pe Buddy.

– M-am gândit că ești tu, spuse Tom. Cumperi sau încerci să te decizi?

– Ambele, de fapt.

– Și eu la fel. Trebuie să utilez o bucătărie. De obicei designerul meu se ocupă de asta, dar e acum în concediu de maternitate. În plus, îmi place să-mi încerc mâna la asta din când în când. Știi cum este.

– Da, știu.

– Mă însoțește consultantul meu, adăugă el făcând cu ochiul. Buddy o să aibă grijă să nu cumpăr o baterie de chiuvetă monobloc atunci când am nevoie de una cu elemente separate, sau viceversa.

– Ai mai făcut chestii dintr-astea, sublinie Buddy.

– Iar tu nu-mi dai cu nici un chip ocazia s-o uit. Am auzit ca voi, doamnelor, v-ați distrat de minune sâmbătă.

– Da, așa este.

– Cathy spune mereu că cumpărăturile reprezintă hobby-ul ei. Eu am golful, ea are mallurile și magazinele tip outlet.

– Eu, unul, nu văd rostul nici unuia dintre ele, zise Buddy clătinând din cap.

– Pescuitul are într-adevăr un rost.

– Mă scuzați. Vânzătorul apăru cu pași mari. Avem totul în stoc, doamnă McGowan. Ați reușit să luați ultima chiuvetă de montat pe perete din depozit.

– Despre ce e vorba? vru să știe Buddy. Eu am pregătit instalarea unei chiuvete cu piedestal în a treia baie.

– E pentru o înlocuire. Chiuveta pe care ai montat-o în baia de la primul etaj a fost distrusă.

Dacă ar fi fost un cocoș, se gândi Cilla, creasta măiestrit aranjată a lui Buddy ar fi tremurat.

– Cum dracu' s-a întâmplat asta? Nu avea nimic când am pus-o eu acolo.

„OK, o luăm de la capăt", își zise ea.

– A fost o spargere sâmbătă. Un act de vandalism.

– Doamne, Dumnezeule! Ai pățit ceva? întrebă Tom.

– Nu, nu eram acasă. Ieșisem cu soția ta, cu Patty și cu Angie.

– Și au spart o chiuvetă? Buddy își scoase șapca pentru ca să se poată scărpina în cap. De ce dracu' să facă așa ceva?

– Nu aș putea spune, dar au distrus ambele băi de la etajul întâi. Judecând după rezultate, au folosit barosul meu și un târnăcop. Au spart o mulțime de plăci de faianță și gresie, un perete, chiuveta, niște cărămizi de sticlă.

– E îngrozitor! Nu e genul de lucruri care se întâmplă de obicei în zona asta. Poliția...

– Poliția face ceea ce poate, îi spuse ea lui Tom. În sfârșit, așa am fost asigurată. Cum voia să se ducă vestea despre asta, continuă: O să instalez un sistem de alarmă.

– Nu pot spune că te învinovățesc. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat, Cilla.

– Mie nu mi-ar plăcea ca fiică-mea să trăiască singură atât de departe de casă, mărturisi Buddy. Zic și eu așa. Mai ales după ce-a pățit Steve.

– Lucruri rele se întâmplă peste tot, mormăi ea. Eu trebuie să-mi iau materialele şi să-mi termin drumurile. Succes cu bucătăria.

– Cilla, dacă noi putem face ceva, eu sau Cathy, nu e nevoie decât să ne dai un telefon. Familia ni se va mări în curând, dar asta nu înseamnă că nu suntem în stare să avem grijă de una de-a noastră.

– Vă mulţumesc.

Spusele lui îi încălziră sufletul. „Una de-a noastră."

capitolul 18

Cilla îşi oferi plăcerea de a înlocui uşile bătute de vreme cu unele noi. Le păstră însă şi pe cele vechi, depozitându-le în şopron. În definitiv, nu ştiai niciodată când puteai să ai nevoie de o uşă veche.

Optă pentru mahon – la naiba cu bugetul alocat – într-un stil simplu şi elegant. Cele trei gemuleţe mate de pe uşa de la intrare lăsau lumina să intre şi permiteau în acelaşi timp un grad sporit de intimitate.

Se potrivea la fix, se gândi ea încântată după ce unul dintre muncitori o ajută să o monteze. Aşteptă până ce rămase singură ca să-şi treacă mâinile peste lemn şi să toarcă precum o pisică.

– Bună, frumoaso, eşti a mea acum.

Îngânând o melodie, se ocupă de clanţă. Alesese una de bronz lucios, aşa cum mai folosise şi în alte zone din casă, iar decizia părea excelentă. Tonurile întunecate ale metalului se profilau splendid pe nuanţele subtile de roşu din mahon.

– Ce uşă frumoasă!

Când se uită peste umăr, îl văzu pe tatăl ei coborând din maşină. Era atât de obişnuită să-l vadă îmbrăcat în ceea ce ea considera a fi haine de profesor, încât îi luă o clipă să-şi adapteze mintea la blugii, tricoul şi şapca pe care le purta acum.

– Meritul e al liniilor curbate, îi strigă ea.

– Cu siguranţă pe-astea le ai.

Se opri ca să se uite la gazonul din față. Iarba fusese tunsă îngrijit; peticele goale fuseseră umplute cu brazde, iar noile straturi erau protejate de un strat subțire de paie. Plantase azalee și rododendroni tineri, iar un mănunchi de iederă o lua deja în sus. Frunzele unui arțar subțire sclipeau în lumina soarelui.

– Tot mai am câte ceva de făcut. O să mă ocup de straturile de flori abia la primăvară, în afară de cazul în care găsesc ceva ce se plantează toamna. Dar merge bine.

– Te-ai descurcat de minune până acum. I se alătură pe verandă, suficient de aproape de ea încât să prindă o adiere subtilă de *Irish Spring*. Studind ușa, remarcă: Da, mi se pare suficient de solidă. Mă bucur să văd asta. Dar sistemul de alarmă? Știi că zvonurile circulă repede, adăugă el când Cilla ridică din sprâncene.

– Asta și speram, că se va duce vestea foarte repede. E o protecție la fel de bună ca și sistemul însuși. Care a fost instalat ieri.

Ochii lui migdalați îi căutară pe ai ei cu o privire plină de seriozitate.

– Mi-aș fi dorit să mă anunți de incident.

– Nu ai fi putut face nimic. Lasă-mă o clipă, termin imediat aici. Fixă ultimele șuruburi, după care puse deoparte șurubelnița electrică și admiră rezultatul. Da, arată bine. Eram pe punctul de a alege o clanță argintie mată, dar m-am gândit că ansamblul va arăta prea încărcat. Așa e perfect, zise ea deschizând și închizând ușa de câteva ori. În regulă. Am folosit același stil și la ușa din spate, dar m-am hotărât să fac și mic acoperiș... scuze. Nu ai cum să fii interesat de toate astea.

– Ba da, sunt. Să știi că mă interesează ce faci.

Ușor surprinsă de tonul lui jignit, își îndreptă întreaga atenție spre el.

– Mă refeream la detalii, cum ar fi dacă să pun mâner rotund sau clanță, dacă să gliseze, să se deschidă într-o parte sau să se ridice. Vrei să intri? îl întrebă ea deschizând din nou ușa. E zgomot, dar e mai răcoare.

– Spune-mi, ce pot face?

– Păi... Uite, îmi pare rău. Dumnezeule, nu se pricepea absolut deloc la chestia asta tată-fiică. Cum ar fi putut

fi altfel? N-am vrut să sugerez că nu-ţi pasă de activităţile mele, murmură în cele din urmă.

– Cilla. Gavin închise uşa ca să blocheze zgomotul ce venea dinăuntru. Cum pot să te ajut?

O cuprinseră vinovăţia şi panica, iar mintea i se goli complet.

– Cu ce să mă ajuţi?

El scoase un oftat şi îşi băgă adânc mâinile în buzunare.

– Nu sunt genul de mare meşter priceput, dar pot să bat un cui sau să înşurubez o piuliţă. Pot să car şi să cumpăr lucrurile de care ai nevoie. Pot să fac ceai cu gheaţă sau să mă duc după sendvişuri. Pot să dau cu mătura.

– Tu... vrei să lucrezi la casă?

– Şcoala e închisă, că e vacanţă, şi nu mi-am luat ore pe timpul verii. Am ceva timp să te ajut şi chiar aş vrea s-o fac.

– Dar... de ce?

– Sunt conştient că ai o mulţime de angajaţi, însă eu nu am făcut niciodată nimic pentru tine. Ţi-am trimis bani pentru pensia alimentară, după cum mi-o cerea legea. Sper că ştii, sau că poţi crede asta, aş fi trimis banii şi fără această obligaţie. Nu te-am învăţat să mergi pe bicicletă sau să conduci. Nu ţi-am pus niciodată jucăriile sub pomul de Crăciun şi nu ţi-am pregătit cadouri nici pentru ziua ta, sau, în puţinele dăţi când am făcut-o, tu erai prea mică să-ţi poţi aminti. Nu te-am ajutat niciodată la teme şi nici nu am stat treaz o parte din noapte aşteptând să te întorci de la vreo întâlnire ca să pot adormi în sfârşit. Nu am făcut nici unul dintre lucrurile acestea pentru tine şi nici o sută altele de acest fel. Aşa că aş vrea să fac ceva pentru tine acum. Ceva palpabil. Dacă o să-mi dai voie.

Inima începu să-i bată mai tare, într-o combinaţie stranie de bucurie şi tristeţe. I se părea vital să se gândească la o replică adecvată; gândurile porniră o cursă nebunească în mintea ei, ca la o vânătoare de comori.

– Aha. Ai văruit vreodată ceva?

Observă cum tensiunea de pe faţa lui se transformă într-un zâmbet încântat.

– De fapt, sunt un zugrav excelent. Ai nevoie de referințe?

Îi zâmbi și ea ca răspuns.

– O să te pun la încercare să văd cum te descurci. Vino după mine.

Îl conduse în living. Nu planificase zugrăvirea acestei camere încă, dar nu vedea nici un motiv pentru care să n-o înceapă.

– S-au terminat lucrările de zidărie și am scos o parte dintre ornamentele de lemn. Nu m-am decis încă ce trebuie să reconstitui și cum să înlocuiesc porțiunile stricate. Oricum, tu nu vei fi nevoit să pui bandă adezivă sau să faci cine știe ce manevre ca să lucrezi în jurul ornamentelor. A, și nu-ți bate capul nici cu căminul. O să-l acopăr cu granit. Sau marmură. În momentul de față nu lucrează nimeni aici, așa că nu vei încurca pe nimeni și nimeni nu ar trebui să te încurce pe tine. Putem acoperi cu pânză podelele și materialele depozitate în cameră. Punându-și mâinile în șolduri, îi ordonă: Ia-ți scara, cutiile, trafaleturile și pensulele de acolo. Gletul e în cutiile acelea de patruzeci de litri. Vopseaua pentru finisare are eticheta C.Z. pentru „camera de zi". Am dat de niște reduceri la Duron, așa că am cumpărat în avans. Nu o să treci oricum de gletuit. Deci... vrei să te ajut să demarezi?

– Mă descurc.

– OK. Ascultă, e o treabă destul de solicitantă, așa că fă o pauză ori de câte ori obosești. Eu o să lucrez la ușa din spate, mă găsești acolo dacă ai nevoie de ceva.

– Du-te liniștită. Nu o să am nevoie de nimic.

– În regulă. Trec pe la tine după ce termin cu ușa de la bucătărie.

Se întrerupse din treabă de două ori – o dată pentru plăcerea pură pe care o simțea urcând și coborând pe scara exterioară recent terminată. Sigur că mai era nevoie de vopsit și lăcuit, iar tocul montat la intrarea viitorului ei birou avea să fie blocat cu placaj până ce apuca să instaleze ușa *aceea*. Dar scara ca atare o făcea să se simtă atât de bine, încât se trezi improvizând

un număr de dans pe trepte, stârnind aplauze şi fluierături din partea echipei.

Tatăl ei şi văruitul îi ieşiseră din minte de mai bine de trei ore. Cuprinsă de remuşcări, se repezi în living aşteptându-se să vadă opera de amator a unui zugrav de weekend. În loc de asta însă, găsi o zonă izolată corespunzător, un tavan şi doi pereţi frumos gletuiţi. Şi pe Gavin fluierând o melodie veselă, în timp ce punea glet pe peretele următor.

– Eşti angajat, îl anunţă ea din prag.

Amuzat, tatăl ei coborî grijuliu trafaletul şi se întoarse.

– Mă vei plăti în limonadă, decretă el arătându-i un pahar înalt. Am luat nişte limonadă din bucătărie. Şi am prins şi reprezentaţia ta.

– Poftim?

– Reprezentaţia ta de Ginger Rogers de pe scară. Păreai atât de fericită.

– Chiar sunt. Unghiul, palierele, arcuirea. Un adevărat regal arhitectural şi ingineresc pentru care trebuie felicitaţi Cilla McGowan şi Matt Brewster.

– Uitasem că poţi dansa aşa. Nu te-am mai văzut dansând de când... Erai încă adolescentă când am venit la spectacolul tău în D.C. Ţin minte că am venit în culise înainte să se ridice cortina. Erai albă ca varul la faţă.

– Aveam trac. Uram seria aceea de spectacole. Uram să dansez în faţa oamenilor.

– Tocmai ai făcut-o acum.

– Să dansez? Nu, una e să dansezi şi cu totul şi cu totul este altceva e să te prosteşti. Aia a fost o prosteală. Ceea ce în mod evident nu e cazul muncii tale de aici. Ai reuşit o treabă foarte, foarte bună. Cât despre tine... Se apropie ca să studieze totul mai de aproape şi avu senzaţia că putea încă mirosi săpunul cu care se spălase tatăl ei. Nu ai aproape nici un strop de var!

– Am în spate ani de experienţă, între vopsitul decorurilor pentru piesele de teatru de la şcoală şi renovările frecvente cerute de Patty. Locul ăsta arată atât de diferit acum, remarcă el. Prin lărgirea tocului uşii ai schimbat aspectul camerei şi ai deschis-o.

– Schimbarea e prea radicală?

– Nu, draga mea. Casele trebuie să se schimbe, să reflecte spiritul celor care locuiesc în ele. Şi cred că vei înţelege când îţi spun că ea e încă aici. Janet este încă aici. O atinse pe umăr şi apoi îşi lăsă mâna să zăbovească acolo, păstrând cumva fizic legătura dintre ei. La fel sunt şi bunicii mei, tatăl meu. Chiar şi eu în oarecare măsură. Ceea ce văd eu aici este o reînviere a tot ce a fost.

– Vrei să vezi unde duc scările? Să-mi vezi mansarda?

– Mi-ar plăcea foarte mult.

O bucura să-i arate ce făcuse, mai ales văzându-i interesul pentru planurile ei de amenajare a biroului. Uluită, îşi dădu seama că aprobarea lui îi aducea o satisfacţie enormă. Probabil, se gândi, era satisfacţia de a te lăuda cuiva gata să fie impresionat.

– Deci vei continua să lucrezi la diferite case, conchise el pe când coborau scara de la mansardă.

– Cam asta ar fi intenţia mea. Să renovez clădiri fie pentru a le vinde ulterior, fie pentru clienţii mei. Să remodelez. Posibil să ofer şi consultanţă. Depinde dacă obţin licenţa de antreprenor. Pot face o mulţime de lucruri fără ea, dar cu ea pot face şi mai multe.

– Păi şi cum obţii o astfel de licenţă?

– Mâine dau examenul, zise ea ridicând ambele mâini cu degetele încrucişate.

– Mâine? Şi atunci de ce nu eşti acasă, învăţând chiar în momentul acesta? Te întreabă profesorul.

– Crede-mă, am tocit de mi-a ieşit fum din creier şi am făcut testul online de două ori. Oprindu-se în faţa băii pentru musafiri, Cilla remarcă: Încăperea aceasta e gata iarăşi.

– Este cea care a fost vandalizată?

– Da. Dar nu ai cum să-ţi dai seama, spuse ea ghemuindu-se ca să-şi treacă degetele peste gresia proaspăt înlocuită. La urma urmei, asta contează.

– Ceea ce contează este că nu ai păţit tu nimic. Când mă gândesc la ce i s-a întâmplat lui Steve...

– E bine şi el. Am vorbit ieri. Recuperarea fizică merge bine, parţial datorită faptului că terapeuta este o tipă

drăguță. Tu crezi că e posibil să fi fost Hennessy? întrebă ea dintr-un impuls. E oare capabil de așa ceva?

– Este o ipoteză neliniștitoare, dar adevărul este că ura lui nu a încetat niciodată. Oftând, Gavin adăugă: Se poate ca, dimpotrivă, ura lui să fie și mai puternică acum. În plus, ar fi fost capabil din punct de vedere fizic, la cât de puternic e.

– Vreau să stau de vorbă cu el pentru o evaluare a situației, însă nu știu cum să-l abordez. Pe de altă parte, dacă e vinovat, asta l-ar putea înrăi și mai tare. Nu am mai avut nici o problemă de aproape două săptămâni deja. Și aș vrea să mențin starea asta de fapt.

– E plecat din oraș pentru câteva zile. S-a dus cu soția lui să o viziteze pe soră-sa, pe undeva prin Vermont. Băiatul vecinilor mei le tunde gazonul.

„Ce convenabil", își zise ea când Gavin se întoarse la văruit.

De vreme ce livingul era pe mâini bune, decise să își scoată sculele afară și să se apuce de lucru la ornamentele de lemn.

În dimineața următoare, Cilla hotărî că în ajun făcuse o prostie interzicându-i lui Ford să vină la ea. Nu dorise să existe nici un fel de element care să-i distragă atenția de la manualul de teste și plănuise să se culce devreme ca să apuce măcar opt ore bune de somn.

În loc de asta însă, constatase că o obseda testul și că nu putea face altceva decât să colinde prin casă, frământată de îndoieli. Când în sfârșit adormise, se foise și se răsucise toată noaptea din cauza coșmarurilor provocate de anxietate.

În consecință, la trezire era la capătul nervilor. Se sili să mănânce o jumătate de covrig, dar își dori să nu o fi făcut când aluatul începu să i se agite în stomac.

Își verifică geanta de trei ori ca să fie absolut sigură că luase tot, tot, orice lucru de care ar fi putut avea nevoie, după care ieși pe ușă cu jumătate de oră mai devreme decât ar fi trebuit, în caz că ar fi dat peste un ambuteiaj în trafic sau s-ar fi rătăcit. Sau dacă nu ar fi găsit loc de parcare. Sau dacă ar fi fost răpită de extratereștri.

– Termină, mormăi ea în timp ce se îndrepta cu paşi mari spre camionetă.

Nu era ca şi cum soarta întregii lumi depindea de rezultatul la examenul acela nenorocit. Nu, doar soarta ei, doar viitorul ei.

Putea sa aştepte. Putea să dea testul mai încolo, să mai aştepte puţin, încă puţin. După ce termina casa. După ce se muta. După ce...

„Nu e decât tracul", îşi zise oftând. Teama de dinaintea acţiunii strâns împletită cu frica să nu dea greş. Cu un mare gol în stomac, deschise uşa camionetei, moment în care scoase un icnet de uimire.

Schiţa se afla pe scaunul ei, acolo unde, presupuse ea, o lăsase Ford noaptea trecută.

Era imaginea ei, încălţată cu bocancii de lucru, cu o curea de scule agăţată de şolduri. Afişând o atitudine demnă de Vestul Sălbatic, ţinea într-o mână un pistol de împuşcat cuie şi o ruletă de măsurat în cealaltă. În jurul ei erau grămezi de scânduri, colaci de sârmă, cărămizi. De gât îi atârnau nişte ochelari de protecţie prinşi cu un şnur, iar din buzunarele salopetei i se iţeau mănuşile de protecţie. Pe faţă avea o expresie hotărâtă, aproape arogantă.

Sub picioarele ei stătea scris:

Uimitoarea, incredibila fată antreprenor

– Nu-ţi scapă nici o şmecherie, nu-i aşa? spuse ea cu voce tare.

Privi peste stradă şi suflă un sărut imaginar înspre locul unde şi-l închipuia întins, dormind profund. Când se urcă în camionetă şi porni motorul, toată senzaţia de gol în stomac dispăruse.

Cu schiţa aşezată pe scaunul de alături, deschise radioul şi demară spre viitorul ei, cântând.

Ford se aşeză comod pe verandă cu laptopul, caietul de schiţe, o carafă de ceai cu gheaţă şi o pungă de Doritos pe care să o împartă cu Spock. Nu avea cum să ştie

când urma să se întoarcă Cilla. Drumul până în Richmond și înapoi era groaznic, asta chiar și fără a pune la socoteală aglomerația. În plus, nu avea de unde să știe cât dura examenul sau ce putea ea să facă după ce termina, ca să se relaxeze.

Prin urmare, la începutul după-amiezii hotărâse să se posteze într-un loc de unde cu siguranță i-ar fi observat întoarcerea. Ca să-și treacă vremea, se ocupă de e-mailuri și trecu în revistă blogurile și site-urile pe care le citea în mod obișnuit. Mai lucră puțin și la propriul lui site ca să-l aducă la zi.

Își neglijase comunitatea de pe internet în ultima săptămână, sau chiar de două săptămâni încoace, fiind preocupat de o anumită blondă înaltă și subțire. Activitatea online îl ținu ocupat vreo două ore; în cele din urmă, observă că unii dintre membrii echipei de vizavi se pregăteau să atârne sculele în cui și să plece acasă.

Matt întoarse mașina pe partea de stradă a lui Ford și scoase capul pe geam când ajunse în dreptul lui.

– Te uiți pe site-uri porno?

– Zi și noapte. Cum merge treaba pe-acolo?

– Merge. Azi am terminat de izolat podul. O treabă teribil de plictisitoare. Da, salut, Spock, tu ce faci? adăugă el când câinele scoase un lătrat gutural, de genul „pe mine nu mă bagi în seamă?" Eu mă duc acasă, mă așteaptă o bere rece. Vii pe 4 Iulie să mâncăm burgeri și hotdogi?

– Absolut. O s-o aduc și pe șefa ta.

– Așa m-am gândit și eu. Bună treabă, golanule. Nu tu, precizâ Matt în direcția câinelui. Habar n-am ce vede la tine, dar probabil că s-a resemnat să te aleagă de vreme ce eu sunt deja însurat.

– Da, ăsta a fost motivul. Până la urmă, trebuia să-și canalizeze frustrările sexuale.

– Îmi poți mulțumi mai târziu pentru asta, râse Matt, după care își continuă drumul.

Ford își mai turnă un pahar de ceai și înlocui laptopul cu blocul de hârtie pentru schițe. Nu era încă pe deplin mulțumit de reprezentarea eroului negativ. Construise trăsăturile lui Devon/Devino pornind de la profesorul

lui de algebră din clasa a zecea, dar evoluția intrigii îl făcuse să-și dea seama că de fapt avea nevoie de ceva ușor mai... elegant. Un personaj malefic rece și demn ar fi dat mult mai bine. Desenă în joacă mai multe fețe sperând că una avea să iasă în evidență la un moment dat, spunându-i: „Alege-mă pe mine!"

Cum asta nu se întâmplă, se gândi că i-ar fi prins bine o bere rece. Uită însă de lucru, de bere și de tot când camioneta Cillei intră pe aleea din fața casei lui.

Știu înainte ca ea să coboare din vehicul. Nu conta că ochii îi erau ascunși de ochelarii de soare. Zâmbetul era cât se poate de elocvent. Porni spre ea, la câțiva pași în urma unui Spock fericit, și o strânse în brațe.

– O să risc să-mi dau cu părerea. Ai trecut.

– I-am *zdrobit!* Râzând, se lăsă pe spate fără nici o grijă, așa că el trebui să se propteaască și mai bine pe picioare ca să nu o scape. Pentru prima dată în viața mea am făcut perfect la un examen. Am fost cea mai tare din parcare, din ținut, din întregul stat. Iuhuuu! Își aruncă brațele în aer, apoi și le înfășură pe după gâtul lui. Sunt domnișoara antreprenor licențiat în construcții! Mulțumesc, zise ea sărutându-l cu suficientă ardoare ca să-i facă dinții să vibreze. Mulțumesc. Îți mulțumesc. Eram o epavă îngrozitor de emoționată, nesigură pe mine și tremurândă ca o gelatină, asta până să văd schița ta. Mi-a dat așa o forță, așa un avânt! Pe bune. Îl mai sărută o dată. O s-o pun în ramă. E primul lucru cu care o să-mi decorez biroul. Biroul meu de antreprenor cu licență.

– Felicitări. Ford credea că știa cât de mult însemna licența aceasta pentru ea, însă acum își dădea seama că nu fusese nici măcar pe-aproape. Propuse solemn: Trebuie să sărbătorim.

– Da, m-am ocupat de asta. Am cumpărat niște chestii. Sări jos din brațele lui, apoi îl luă pe Spock cel încântat și îi acoperi capul cu o mulțime de sărutări. Îl puse jos și se înapoie în fugă la camionetă. Baghetă franțuzească, caviar, pui la rotisor cu garnitură, tot felul de chestii de genul ăsta, plus niște tarte cu căpșuni și șampanie. La gheață toate. Se luptă să scoată o ladă frigorifică, dar el o dădu la o parte. Continuă să pălăvrăgească:

Dumnezeule, traficul a fost un coşmar! Am crezut că nu mai ajung. Hai să facem un picnic. Hai să facem un picnic, să sărbătorim în grădina din spate şi să dansăm goi pe iarbă.

Chestiile pe care le cumpărase cântăreau vreo treizeci de kilograme, se gândi el, dar priveliştea bucuriei Cillei le făcea să pară uşoare ca un fulg.

– Parcă mi-ai citit gândurile.

Făcu rost de o pătură şi aprinse trei torţe de bambus ca să întregească atmosfera şi să alunge insectele. Dar când Cilla termină de întins tot ce adusese pentru festin, jumătate de pătură era deja acoperită.

Spock şi ursuleţul lui se mulţumiră cu un prosop zdrenţuit şi o tăviţă cu mâncare pentru câini.

– Caviar, brânză de capră, şampanie.

– Picnicul înseamnă de obicei o găleată de pui prăjit, un castron cu salată de cartofi şi bere, remarcă Ford aşezându-se pe pătură.

– Poţi lua o fată din Hollywood, dar niciodată Hollywoodul din capul unei fete, spuse Cilla în timp ce mai scotea nişte cutii din ladă.

– Ce sunt alea?

– Ingrediente pentru tartinele cu caviar. O lingură de *crème fraîche*, un strat de icre de beluga şi... Nu ai mai mâncat niciodată aşa ceva? îl întrebă văzându-i expresia nedumerită.

– N-aş putea spune că da.

– Şi îţi este teamă să încerci.

– Nu chiar teamă. Să spunem că sunt preocupat. Caviarul nu vine cumva din...

– Nu te gândi la asta, mănâncă, îi porunci ea întinzându-i tartina. Deschide gura, laşule.

El se crispă uşor, dar muşcă. Aromele şi gusturile combinate – sărat, neutru, dulceag – îi loviră papilele gustative.

– OK, e mai bună decât mă aşteptam. A ta unde e? Când, înveselită, ea se apucă să mai pregătească o tartină, Ford schimbă subiectul: Şi cum intenţionezi să o porneşti? Afacerea ta.

– Mmm... Dădu pe gât caviarul cu o gură de șampanie, apoi vorbi: Little Farm e o bună rampă de lansare, deoarece atrage atenția prin ceea ce reprezintă. Cu cât e mai bună treaba pe care o fac aici, cu atât există mai multe șanse ca priceperea mea să fie remarcată. În plus, echipele pe care le-am angajat o să poarte vorba, ajutându-mă să-mi clădesc reputația. Va trebui să-mi fac publicitate, să știe toată lumea că am intrat *de-a binelea* în afaceri. Să mă folosesc de relații. De relația cu Brian, de cea cu tatăl lui Brian, de exemplu. Dumnezeule, puiul ăsta e delicios! Pe o distanță de douăzeci de kilometri sunt două case de vânzare. Se ocupă de ele niște agenți care, după părerea mea, cer cam mult pentru zona și starea în care se află. Stau cu ochii pe ele. S-ar putea să fac o ofertă pentru una, ca să văd cum merge.

– Înainte să termini aici?

– Da. Gândește-te, chiar dacă mă înțeleg cu vânzătorul imediat, întocmirea actelor ar dura între treizeci și nouăzeci de zile, ceea ce înseamnă că abia în toamnă aș efectua plata. Asta îmi mai lasă șapte, opt luni de muncă la Little Farm. Mă pot ocupa de ambele șantiere dacă programez bine echipele de muncitori și întocmesc un buget realist. Renovez casa din temelii în, să spunem, douăsprezece săptămâni, fără să am depășiri de costuri. Mai făcu o tartină pentru amândoi, apoi spuse: Lăcomia și lipsa de cunoaștere a pieței te pot îngropa, la fel cum pățești dacă afli prea târziu că fundația casei e crăpată sau că terenul e în pericol de surpare.

– Și cam cât te aștepți să câștigi?

– Cu casa pe care o am în vedere? Ținând cont de prețul de achiziție, bugetul renovării și perspectiva de revânzare pe piața actuală? Mușcă din tartină în timp ce calcula. După toate cheltuielile, mă aștept să rămân cu vreo patruzeci de mii.

– Patruzeci de mii în trei luni? întrebă el ridicând din sprâncene.

– Aș spera chiar patruzeci și cinci, dar m-aș mulțumi și cu treizeci și cinci.

– Tare. Și dacă aș cumpăra-o eu pe cealaltă? Și te-aș angaja?

– Doamne, Ford, nici măcar nu ai văzut-o.

– Ai văzut-o tu. Şi tu te pricepi la case şi la picnicuri. Eu chiar caut ceva în care să-mi plasez banii, iar asta ar fi o investiţie bună. Plus că aş fi primul tău client.

– Trebuie s-o vezi totuşi, să calculezi câţi bani poţi să cheltuieşti şi cât poţi aştepta până ca investiţia să-ţi aducă profit. Ridică paharul de şampanie şi gesticulă cu el în semn de avertisment. Şi cât de mult îţi permiţi să pierzi, fiindcă afacerile imobiliare şi renovările sunt foarte riscante.

– Da, la fel şi investiţiile la bursă. Te poţi ocupa de ambele case?

– Da, aş putea, dar...

– Hai să încercăm ceva. Gândeşte-te când ai putea să-mi arăţi clădirea şi să vorbim despre potenţialul ei, despre variantele de renovare, despre costuri şi alte chestiuni practice.

– Bine. Câtă vreme înţelegem amândoi că, după vizionarea casei şi toate aspectele preliminare, poţi să-mi spui fără probleme că mai degrabă ai cumpăra un pumn de bilete de loterie decât dărăpănătura aceea.

– Sigur că înţeleg şi sunt de acord. Acum că partea de afaceri a întâlnirii noastre a fost rezolvată... Se aplecă să o sărute şi o întrebă: Ţi-ai făcut vreun plan pentru patru?

– Patru ce? Tartina numărul patru?

– Nu, Cilla. Patru iulie. Ştii tu, sărbătoarea aia cu hotdogi, plăcintă cu mere, artificii.

– Aaa. Nu. „Dumnezeule, este aproape iulie", gândi ea. Unde se duc oamenii să vadă focurile de artificii pe aici?

– Există câteva opţiuni, dar noi, cei din Virginia, preferăm să ne organizăm fiecare propriul spectacol cu artificii.

– Da, am văzut şi eu nişte indicii în acest sens. Sunteţi cu toţii duşi cu pluta.

– Se prea poate. Oricum, Matt are de gând să facă un picnic. De la el de-acasă e puţin de mers până în parcul unde formaţia cea mai tare din ţinut interpretează marşuri vesele. Tot acolo se desfăşoară concursul

de mâncat plăcintă, câştigat în ultimii patru ani de Big John Porter, şi alte mostre de cultură americană tipică. Vrei să vii şi tu?

– Da, vreau. Se aplecă peste resturile rămase de la picnic şi îşi înfăşură braţele pe după gâtul lui. Ford?

– Da.

– Dacă mai mănânc o singură bucăţică o să vomit. Aşa că... Sări în sus şi îl apucă de mâini. Hai să dansăm.

– Hm. Planurile mele erau să zac aici ca un soldat roman îmbuibat şi să mă uit la tine cum dansezi.

– Ba nu. Hai, sus, sus, sus!

– Există doar o mică problemă. Eu nu dansez.

– Toată lumea dansează. Până şi Spock.

– Nu chiar. Sau bine, da, dansează, recunoscu Ford când patrupedul se ridică să facă o demonstraţie. Eu nu. Te-ai uitat vreodată la *Seinfeld?* Serialul TV.

– Desigur.

– Ai văzut episodul în care Elaine e la o petrecere la birou şi, ca să-i facă pe oameni să danseze, începe ea?

– O, da. Scena îi veni instantaneu în minte, smulgându-i un hohot de râs. Da, a ieşit foarte prost.

– Pe lângă ce fac eu, Elaine e Jennifer Lopez.

– E imposibil să fii chiar atât de nepriceput. Refuz să cred aşa ceva. Haide, arată-mi.

Ochii lui exprimau o mâhnire profundă.

– Dacă îţi arăt, nu o să mai faci niciodată sex cu mine.

– Absolut neadevărat. Arată-mi ce mişcări ştii, Sawyer.

– Nu ştiu nici o mişcare în zona asta, mormăi el, după care, oftând din rărunchi, se ridică.

– Un simplu dans, sugeră ea.

Începu să-şi mişte şoldurile, umerii şi picioarele, coordonate parcă de un motor intern cu funcţionare perfectă. Strângându-şi ursul între labe, Spock mârâi aprobator.

– Tu ai vrut-o, murmură Ford.

Se mişcă şi putu să jure că auzi zgomot de încheieturi ruginite pe lângă scrâşnetul dinţilor şi gemete. Semăna cu Omul de Tinichea din *Vrăjitorul din Oz* înainte să fie uns.

– Ei bine, nu e chiar atât... Bine, e chiar atât de rău. Se străduie din răsputeri să-şi stăpânească râsul, dar nu reuşi. Privirea dezgustată pe care i-o aruncă Ford o făcu să-şi ridice mâinile şi să se repeadă spre el. Stai, stai. Iartă-mă, pot să te învăţ eu.

De data aceasta, Spock pufni parcă batjocoritor.

– Au mai încercat şi alţii, însă au dat greş. Nu simt ritmul. Sunt pur şi simplu handicapat din punctul ăsta de vedere, dar m-am obişnuit.

– Aiurea. Oricine poate face mişcările pe care le faci tu la orizontală le poate face şi la verticală. Poftim. Îi luă mâinile şi le puse pe şoldurile ei, apoi îl prinse la rândul său de şoldurile. Totul începe aici. Ăsta nu este un şir de mişcări structurate, aşa cum se întâmplă într-un vals sau un quickstep. Uite, dă din şolduri. Nu, descleştează-ţi genunchii, nu trebuie să mergi în pas de gâscă. Doar stâng, drept, stâng. Mută-ţi întreaga greutate spre stânga, nu numai şoldul.

– Arăt şi mă simt ca un robot cu mişcări spastice.

– Ba nu. Îi aruncă lui Spock o privire de avertizare, iar câinele îşi întoarse capul să se uite în altă parte. Relaxează-te. Acum, continuă mişcarea din şolduri, dar pune-ţi mâinile pe umerii mei. Asta este. Simte-mi umerii, pipăie-i uşor, doar puţin în sus şi în jos. Simte asta, lasă senzaţia să-ţi intre în braţe, în umeri. Doar în sus şi în jos. Nu începeni, lasă-ţi genunchii moi. Gata, poftim, este foarte bine. Deja dansezi.

– Ăsta nu este dans.

– Ba este. Îşi puse mâinile pe umerii lui, apoi le lăsă să alunece în jos până ce degetele li se împletiră. Şi acum dansezi cu mine, conchise ea.

– Ba stau ca un idiot cu picioare de lemn.

– O să ne ocupăm de picioare mai târziu, trebuie s-o luăm încet. Ai fi chiar sexy dacă ţi-ai şterge expresia aceea îndurerată de pe faţă. Nu te opri!

Se răsuci rapid şi, lipindu-se cu spatele de el, ridică un braţ ca să îi mângâie obrazul.

– A, bine, dacă *asta* numeşti tu dans...

Râzând, Cilla se răsuci din nou ca să se găsească faţă în faţă cu el.

– Leagănă-te. Încă puţin.

Îşi puse mâinile pe după gâtul lui şi îşi ridică buzele spre el.

– Frumos.

Ford acoperi distanţa minusculă ce îi mai despărţea, apoi o atrase într-un sărut pasional în timp ce mâinile lui coborau pe spatele ei până la şolduri.

– Uite că dansăm, şopti ea.

– Oare cum s-a întâmplat asta?

– Tu ai îngăduit să se întâmple. Când ai încetat să te mai gândeşti la asta.

– Bine, deci pot să dansez atâta timp cât o fac cu tine.

– Încă ceva. Cilla se dădu înapoi cu o unduire provocatoare a şoldurilor şi începu să îşi descheie nasturii cămăşii.

– Ho, ho, ho...

– Cred că sărbătorirea necesită un dans în pielea goală.

El aruncă o privire în direcţia vecinilor celor mai apropiaţi. Se înserase, dar torţele aruncau destulă lumină în jur. Se uită în jos la câinele lui, care urmărea scena fascinat.

– Poate că ar trebui să mutăm acest spectacol înăuntru.

Ea clătină din cap, iar bluza îi alunecă în jos dintr-o mişcare a umerilor. Pe iarbă.

– Ăăăă, doamna Berkowitz...

– Nu ar trebui să îşi spioneze vecinul chiar dacă ar putea să vadă prin nucul acela mare şi negru. Îşi descheie pantalonii şi, zvâcnind din picioare, îşi scoase pantofii pe care Spock îi preluă îndată şi îi duse posesiv la preşul lui zdrenţuit. Şi după ce terminăm să dansăm goi mai e ceva ce intenţionez să fac pe iarbă.

– Ce?

– Să-ţi ofer o partidă de sex de neuitat, declară ea în timp ce continua să se legene trecându-şi mâinile peste corpul acoperit doar de două fâşii albe minuscule.

Ford uită de câine, de pantofi, de vecini. Privi, simţind cum tot sângele i se scurgea din creier, cum ea desfăcu

închizătoarea din față a sutienului și îl scoase încet, încet, centimetru după centimetru de plăcere pură. Lumina torțelor îi arunca sclipiri aurii pe piele, dansa în ochii ei ca soarele pe o mare albastră, limpede și lină.

Când sutienul pluti spre pământ, Cilla își vârî un deget sub talia joasă a chiloților.

– Ești încă îmbrăcat. Nu vrei să dansezi cu mine?

– Ba da. O, ba da. Dar pot mai întâi să spun ceva?

– Dă-i drumul, îl îndemnă ea zâmbitoare, trecându-și degetele peste sâni.

– De fapt, sunt două chestii. O, Doamne, îngăimă Ford când ea își ridică părul și îl lăsă să cadă liber peste umerii aceia parcă poleiți cu aur. Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Iar în momentul acesta? Sunt cel mai norocos om din întreg universul.

– Și ești pe cale să devii chiar și mai norocos. Dându-și părul pe spate, se apropie de el. Apăsându-și trupul gol pe trupul lui, murmură: Acum, dansează cu mine.

capitolul 19

Pe 4 Iulie, Ford se rostogoli din patul Cillei. Nu îl mira deloc faptul că ea era deja în picioare. În opinia lui, era o datorie patriotică să doarmă mai mult în ziua aceea, dar din câte se părea Cilla nu îi împărtășea sentimentele. Orbecăi pe scări în jos, urmărind sunetul ce-i devenise deja familiar până în living.

Cilla stătea cățărată pe o scară și împușca niște cuie în ornamentele de lemn din jurul geamului.

– Muncești, remarcă el pe un ton acuzator.

– Puțin. Am vrut să văd cum arată finisajele astea, dacă tot a terminat tata zugrăveala. Tot nu-mi vine să cred că a făcut o treabă atât de bună. Dacă nu ar avea deja o slujbă, l-aș angaja eu.

– Avem cafea?

– Da, sigur că da. Vezi că Spock a fugit în spate. Se teme de pistolul de împușcat cuie.

– Stai o clipă.

Auzi alte fâşâituri şi pocnete în spatele lui în timp ce se târa în bucătărie. Filtrul de cafea stătea pe un colţişor al blatului nou-nouţ. Ferindu-şi ochii de razele soarelui matinal ce se revărsau prin ferestre, găsi o cană şi o umplu. După primele înghiţituri, lumina i se păru ceva mai plăcută; nu mai semăna cu un soi de armă extraterestră menită să orbească întreaga umanitate.

Bău o jumătate de cană pe loc, în picioare, după care, hotărând că se dezmeticise, se întoarse în sufragerie.

Cilla coborâse de pe scară şi acum potrivea stinghiile astfel încât să se îmbine perfect cu laturile pe care deja le prinsese în şuruburi. Într-un timp care lui i se păru fantastic de scurt, ca prin magie, tocul lat se mări cu panelurile lambrisate ce înconjurau fereastra.

Puse jos şurubelniţa electrică şi se dădu câţiva paşi înapoi. O auzi şoptind:

– Da, exact aşa.

– Arată bine. Ce-ai făcut cu ceea ce era acolo înainte?

– Păi chiar asta era înainte, însă, cum pervazul era distrus, a trebuit să-l înlocuiesc.

– Parcă era alb.

– Da, pentru că la un moment dat un idiot a vopsit lemnul ăsta de nuc splendid. Am reuşit să-l curăţ. Am mai cârpit pe ici, pe colo, am dat câteva straturi de lac şi iată, gata, s-a întors la starea lui originală.

– Adevărul eeste că a ieşit bine. Până acum nu înţelesesem de ce ai ales culoarea aia pentru zugrăveală. Mi s-a părut cam anostă. Dar acum văd că e mai caldă în contrast cu lemnul. Seamănă cu... ăăă... o pădure învăluită în ceaţă.

– Se numeşte Shenandoah. Când te uiţi pe fereastră din camera asta vezi munţii, cerul, copacii. Pur şi simplu se încadrează în peisaj.

Se dădu înapoi şi mai luă o bucată de furnir.

– O să continui să lucrezi.

– Până să plecăm mai avem... Se uită la ceas şi calculă. Cam nouăzeci de minute. Pot să mai montez nişte plăci înainte să mă pregătesc.

– Bine. Eu o să-mi iau cafeaua şi câinele şi o să merg vizavi. Vin să te iau peste o oră şi jumătate.

– Excelent. Dar s-ar putea să vrei să-ţi pui totuşi nişte pantaloni pe tine.

El privi în jos la boxerii cu care era îmbrăcat.

– Da. O să-mi pun pantalonii, poate şi pantofii, o să iau cafeaua şi aşa mai departe.

– O să fiu gata.

Ford nu se aştepta să o găsească gata. Şi asta nu pentru că era femeie, ci pentru că i se întâmplase şi lui să se ia cu treaba şi să uite de trecerea timpului. Dacă nu îşi punea un ceas să sune, cel mai adesea ajungea târziu sau chiar rata de tot câte o întâlnire sau un eveniment.

Aşa că rămase uimit când Cilla ieşi din casă chiar în momentul în care el parcă în faţă. Şi înfăţişarea ei îl lăsă fără cuvinte pe moment.

Îşi lăsase părul pe spate, aşa cum făcea doar rareori, toată coama aceea bogată, arămie, revărsându-i-se pe umeri. Purta o rochie cu model roşu şi alb, cu jupa înfoiată şi bretele înguste care îi scoteau în evidenţă umerii puternici.

Cu labele lipite de geam, Spock se aplecă în faţă. Ford îi interpretă mârâiturile ca pe versiunea canină a fluierăturilor de admiraţie ale unui grup de bărbaţi.

– Super, zise el când coborî din maşină.

– Îţi place? Fii atent la asta.

Se răsuci pe călcâie, dându-i şansa să admire decolteul adânc al spatelui brăzdat de panglici încrucişate.

– Încă o dată, super. Nu te-am mai văzut niciodată în rochie, iar asta chiar că mă lasă cu gura căscată.

Pe faţa ei apăru o umbră de dezolare.

– E prea mult, e prea pretenţioasă pentru un grătar în curte, nu? Pot să mă schimb. Sunt gata în cinci minute.

– În primul rând, doar peste cadavrul meu. În al doilea rând, „pretenţioasă" este ultimul cuvânt pe care l-aş folosi. E minunată. Zici că eşti o îngheţată răcoritoare şi delicioasă, numai bună pentru o seară de vară. Doar că acum îmi pare extrem de rău că nu te-am scos în nişte locuri unde se poartă rochii. Am senzaţia că se apropie o cină într-un local de mari fiţe.

– Prefer ieşirile la grătar.
– Sunt întotdeauna primele pe lista mea.

Se aşteptase ca totul să i se pară ciudat la început, dar îi cunoştea deja pe majoritatea invitaţilor, astfel că avu parte de o seară foarte agreabilă în curtea din spatele casei lui Matt, cu veranda ei lată şi grătarul fumegând.

Josie, soţia lui Matt, veni imediat s-o întâmpine.

– Poftim, zise ea punându-i lui Ford o bere în mână. Du-te de aici. Vin, bere, un suc? o întrebă pe Cilla.

– Ăăă, o să încep cu ceva fără alcool.

– Ia o limonadă, e excelentă. Pe urmă o să te răpesc pentru vreo zece minute ca să ne aşezăm la umbră. Aş lua-o înainte să-ţi arăt cum să ajungi acolo, dar mi se pare că nu ar avea nici un farmec să te legeni ca o raţă dacă nu eşti însărcinată în opt luni. Eram disperată să te cunosc.

– Eşti bine-venită oricând să vezi casa.

– Am vrut de câteva ori să trec pe la tine, dar cu asta... Îşi mângâie burta în timp ce mergea. Şi cu ăia... adăugă ea arătând spre un grup de copii căţăraţi pe nişte leagăne. Puştiul cu pantaloni scurţi albaştri şi cu tricou roşu, care îl strânge pe Spock la piept cu adoraţie, este al meu. Prin urmare, date fiind „ocupaţiile" astea şi o slujbă cu jumătate de normă, nu am reuşit să ajung. Nici să îţi urez bun venit în zonă, nici să îmi bag nasul în ce se petrece acolo. Ceea ce, potrivit lui Matt, e extraordinar.

– E extraordinar să lucrezi cu el. Este un tip aşa de talentat...

– Ştiu. Eu l-am cunoscut când familia mea s-a mutat aici. Aveam şaptesprezece ani şi detestam faptul că slujba tatei m-a silit să mă despart de Charlotte şi de prietenele mele. Desigur, aveam senzaţia că viaţa nu mai merita trăită. Asta până vara următoare, când părinţii mei au angajat un inginer constructor din împrejurimi ca să facă nişte îmbunătăţiri la casă, şi în echipa lui am descoperit un tâmplar tânăr şi frumos. Mi-a luat patru ani, spuse Josie făcându-i cu ochiul, dar l-am domesticit. Se aşeză scoţând un oftat adânc, din toată inima. Am adorat-o pe Katie. Am avut o păpuşă Katie. De fapt,

o mai am încă. E pusă la loc sigur, la păstrare, în aşteptarea ăsteia, zise ea mângâindu-şi din nou abdomenul proeminent. De data asta o să avem o fetiţă. Am văzut aproape toate filmele bunicii tale şi am şi un DVD cu *Barn Dance*. Sper că o să ne înţelegem foarte bine, având în vedere că tu eşti prietena lui Ford şi că eu îl iubesc pur şi simplu. De fapt, Matt ştie că dacă mă satur vreodată de el şi mă hotărăsc să-l las, Ford este bărbatul pe care am pus ochii.

Cilla sorbi din limonadă.

– Cred că eu te plac deja.

În căldura sufocantă, toropitoare, oamenii căutau să se adăpostească sub umbrelele de pe verandă sau sub copacii împrăştiaţi ici, colo. Aparent nepăsători faţă de temperatura ce urca galopant şi umiditatea din ce în ce mai pronunţată, copiii se dădeau în leagăne sau se alergau prin curte ca nişte căţeluşi cu o energie nesecată. Cilla calculă în minte că veranda solidă, curtea întinsă şi casa cu două etaje a lui Matt, clădită în stil colonial, adăpostiseră aproape o sută de oameni de-a lungul a cinci generaţii.

Se aşeză cu Ford, Brian şi alţi câţiva la una dintre mesele pline de burgeri, hotdogi şi o largă varietate de salate de vară. Îi putea vedea pe tatăl ei şi pe părinţii lui Patty şi ai lui Ford discutând şi mâncând împreună pe verandă. La un moment dat, Patty râse, îşi puse mâna pe obrazul lui Gavin şi îl mângâie. El îi luă mâna soţiei sale şi îi sărută uşor încheieturile degetelor în timp ce conversaţia continua.

O izbi, ca un fel de lamă tocită, senzaţia de invidie, dar înţelegerea îi luă rapid locul. Se iubeau.

Ştiuse asta, desigur, dar acum vedea acea dragoste statornică şi simplă cu ochiul liber, în gesturile despre care îşi imagina că nici unul din ei nu avea să şi le mai amintească. Nu o simplă chestie de obişnuinţă sau de datorie, nici măcar legăturile pe care le simţeau după... oare de câţi ani erau împreună? Douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de ani? Nu, nici măcar legăturile ce îi uneau după o jumătate de viaţă în comun.

Bătuseră toate pronosticurile, câştigaseră premiul cel mare.

Angie trecu pe lângă ei, atât de tânără şi frumoasă, cu tipul acela fistichiu în pantaloni scurţi şi lălâi pe care i-l prezentase Cillei drept Zach. Angie se opri şi pentru o clipă Cilla îşi dădu seama cu uimire că şi-ar fi dorit să fie suficient de aproape ca să le audă conversaţia însufleţită. Apoi, cu mâna odihnindu-se pe umărul mamei sale, fata se aplecă să îl sărute pe tatăl ei pe creştet înainte să treacă mai departe.

Asta spunea tot, îşi zise Cilla. Erau la fel de uniţi. Angie avea să se întoarcă la facultate în toamnă. Poate că la un moment dat urma să se mute la mii de kilometri depărtare. Cu toate acestea, ei aveau să fie mereu uniţi.

Se strădui să-şi desprindă privirea de scena familială.

– Cred că o să-mi iau o bere, îi spuse lui Ford. Vrei şi tu una?

– Nu, am. Mă duc însă să-ţi iau ţie.

– Îmi iau singură, ripostă ea împingându-l la loc în scaun când el dădea să se ridice.

Se duse încet până la găleata uriaşă, emailată, plină cu gheaţă, sticle şi cutii. Nu ţinea neapărat să îşi ia o bere, dar se gândi că acum nu avea încotro. Scoase una şi, gânditoare, trecu mai departe spre locul unde Matt se ocupa de grătar.

– Mai faci şi pauză vreodată?

– Am făcut deja pauză de câteva ori. Invitaţii vin şi pleacă întruna, aşa se întâmplă de obicei la sărbătoarea asta. Trebuie să îl ţin aprins.

Băieţelul lui Matt veni în goană şi, agăţându-se de piciorul lui, spuse ceva în limba copilaşilor, absolut de nedesluşit pentru Cilla. Din câte se părea însă, Matt înţelegea perfect.

– Să văd dovada.

Cu ochii mari, puştiul îşi ridică tricoul ca să i se vadă burtica. Matt o apăsă uşor şi dădu din cap.

– Bine, atunci du-te să îi spui bunică-tii.

Când băiatul o zbughi din nou de lângă el, Matt prinse expresia confuză a Cillei.

– A zis că şi-a terminat hotdogul şi vrea o bucată uriaşă din tortul făcut de bunică-sa.

– Nu mi-am dat seama că eşti bilingv.

– A, am multe talente. Ca şi cum voia să dovedească asta, aruncă în sus trei burgeri ca un expert. Că veni vorba de talente, Ford mi-a spus că ai fixat nişte lambriuri azi-dimineaţă.

– Da. Şi, fără să mă laud, mi-a ieşit absolut extraordinar. Acela este atelierul tău? întrebă ea făcând un gest cu berea înspre căbănuţa de lemn din capătul curţii.

– Da. Vrei să vezi?

– Ştii că vreau, dar o să facem un tur altă dată.

– Unde ai de gând să ţi-l amenajezi pe al tău?

– Nu mă pot hotărî. Nu ştiu dacă să construiesc unul nou cu materialele rămase sau să adaptez o parte din hambarul deja existent. Opţiunea cu hambarul este mai practică.

– Dar cu siguranţă are mai mult farmec să construieşti ceva de la zero.

– Nu am construit niciodată ceva aşa, deci mă simt tentată. Câţi metri pătraţi crezi că ar fi necesari? se interesă ea orientând discuţia înspre subiectele atât de familiare şi de dragi amândurora.

Odată cu apropierea serii, localnicii se îndreptară spre parc. Umplură trotuarul străzii liniştite trăgând după ei şezlonguri, lăzi frigorifice, pături, bebeluşi şi copii de grădiniţă. Sunetul alămurilor înviora atmosfera.

– Marşurile de sărbătoare, spuse Ford. Îşi potrivi mai bine cele două scaune pliante pe care le avea sub braţ în timp ce Cilla îl ducea pe Spock de lesă. Te simţi bine?

– Da. Matt şi Josie au pus la cale un adevărat ospăţ în aer liber.

– Mi s-a părut că timp de câteva minute ai fost un pic pierdută.

– Aşa ţi s-a părut?

– Când stăteam la masă. Înainte să te ridici să-ţi iei o bere şi să te acapareze Matt cu discuţia de la Ora Uneltelor.

– Probabil am mâncat prea multă salată cu paste. Mă simt minunat. E prima oară când serbez 4 Iulie la un grătar în Shenandoah Valley. Şi până acum e minunat.

Parcul se întindea la poalele muntelui, al cărui vârf era învăluit în pâclă. Sute de localnici se împrăştiaseră pe pajişte. Standurile aflate la umbră erau pline de oameni în căutare de sendvişuri cu şuncă, cârnaţi, gogoşi, clătite, sucuri. Cilla înregistră un amestec de mirosuri – ulei şi zahăr, iarbă şi loţiune de protecţie solară.

În difuzoare se auziră nişte fâşâituri, apoi crainicul anunţă că întrecerea de mâncat plăcinte avea să înceapă în treizeci de minute în faţa pavilionului nordic.

– Ţi-am povestit despre întrecerea de mâncat plăcinte, nu-i aşa?

– Da, şi de cel care a ieşit în patru rânduri campion, Big John Porter.

– Absolut dezgustător. Să nu cumva să o ratăm. Hai să vedem unde găsim un petic de iarbă liber înainte să ne-o ia alţii înainte, zise Ford cercetând împrejurimile. Trebuie să ne întindem puţin ca să păstrăm locuri pentru Matt, Josie şi Sam. O, ia te uită, Brian e deja domesticit. Fata pe care o ţine de mână e Missy.

– Da, am cunoscut-o.

– Ai cunoscut jumătate din oamenii din ţinut în după-masa asta. Aruncându-i o privire piezişă, adăugă: Nu se aşteaptă nimeni să îţi aminteşti numele tuturor.

– Missy Burke, agent de asigurări, divorţată, fără copii. Acum stă de vorbă cu Tom şi Dana Anderson, care deţin o mică galerie de artă în Village. Iar Shanna este acolo, se plimbă cu Bill. Nu-i ştiu numele de familie, am înţeles că e fotograf.

– Îmi cer scuze, m-am înşelat.

– Pe vremuri făceam exerciţii de memorie în felul acesta.

Abia se aşezaseră şi schimbaseră două vorbe cu ceilalţi, când Ford o târî pur şi simplu să asiste la concursul de mâncat plăcinte.

Douăzeci şi cinci de concurenţi stăteau gata de start, cu bavete de plastic albe legate în jurul gâtului. Erau de la copii la bunici şi printre ei trona marele John Porter, cu cele o sută douăzeci şi cinci de kilograme ale sale.

La auzul semnalului, douăzeci şi cinci de feţe se cufundară brusc în aluatul cu umplutură de coacăze. Fără

să vrea, Cilla izbucni într-un râs acoperit de uralele şi ovaţiile din jur.

– Doamne, Dumnezeule! *Chiar* că e dezgustător.

– Şi cu toate astea amuzant. Fii atentă, o s-o facă din nou! Big John! strigă Ford o dată şi pe urmă iar şi iar.

Mulţimea prinse ritmul şi începu să scandeze cele două cuvinte, izbucnind în aplauze când Big John îşi ridică faţa lată mânjită cu dâre movulii.

– De neînvins, spuse Ford când Porter fu declarat câştigător. Tipul nu poate fi bătut. E Supermanul mâncătorilor de plăcintă. Fii atentă, e ceva agitaţie în pavilionul sudic. Hai să mergem să vedem ce premiu urât şi absolut inutil putem câştiga la tombolă.

Se deciseră, după dezbateri considerabile, asupra unui ceas de perete în formă de cocoş de plastic, vopsit roşu aprins. Odată ţinta stabilită, Ford se duse să cumpere bilete.

– Bună seara, doamnă Morrow. Ce faceţi, număraţi banii?

– Da, ne merge de minune anul acesta. Am senzaţia că vom sparge un record. Bună, Cilla. Mamă, ce bine arăţi! Îţi place?

– E minunat.

– Mă bucur să aud asta. Îmi închipui că e puţin cam plictisitor şi nesofisticat faţă de modul în care eşti tu obişnuită să petreci sărbătoarea asta, dar cred că am organizat destul de drăguţ totul. Acum spuneţi-mi, cu cât să vă trec? Cathy flutură ostentativ din gene. Câte bilete vreţi?

– Mă gândeam la vreo douăzeci.

– Pentru fiecare, preciză Cilla scoţând la rândul ei o bancnotă.

– Asta vreau să aud! Cathy le numără şi rupse cotorul. Baftă. Şi să ştiţi că aţi venit la ţanc. O să anunţăm câştigătorii premiilor cam peste douăzeci de minute. Ford, dacă o vezi pe maică-ta, spune-i să mă caute. Vreau să vorbim despre...

Cilla îşi mută atenţia de la conversaţie când îl văzu pe Hennessy holbându-se la ea din partea cealaltă a pavilionului. Aproape că îi simţea fizic pe piele fulgerele de ură din ochi. Lângă el era o femeie scundă, trasă

la față, cu ochi obosiți. Aceasta îl trase de braț, dar el rămase țeapăn.

Totul păru că se dizolvă în jurul ei: căldura, lumina, culoarea. „Ura poate îndepărta bucuria ca și cum nu ar fi existat niciodată", gândi ea, dar se încăpățână să nu își întoarcă privirea.

În cele din urmă, el fu cel care se întoarse, cedând rugăminților soției sale de a ieși din pavilion. Cei doi o porniră cu pași mari peste pajiștea verde și deasă.

Nu îi spuse nimic lui Ford. Nu voia să strice frumusețea acelei zile. Își astâmpără uscăciunea gâtului cu limonadă și se plimbă prin mulțime în timp ce soarele cobora încet dincolo de culmi.

Vorbi, râse și câștigă ceasul de perete în formă de cocoș. Treptat, tensiunea se disipă. Sam se cățără în brațele lui Ford ca să aibă cu el o conversație ciudată, plină de însuflețire.

– De unde știi ce spune? se interesă Cilla.

– Seamănă cu limba klingonienilor.

Se auzi anunțul „Imnul Statelor Unite" și întreaga adunare se ridică în picioare. Lângă ea, Ford îl ridică pe băiat pe umăr. În jur, sub un cer violet, presărat cu sclipirile licuricilor și ale jucăriilor fosforescente, vocile amestecate ale participanților începură să intoneze cuvintele. Cilla simți nevoia imperioasă de a prinde mâna lui Ford și nu i-o lăsă până ce răsună cea din urmă notă.

Îndată ce se așezară la loc începură focurile de artificii. La auzul pocnetelor, Sam sări din poala lui Ford în brațele tatălui său, iar Spock țâșni la pieptul stăpânului său.

În siguranță, se gândi Cilla, în timp ce luminile tremurau în jurul lor. Știau că acolo erau mereu în siguranță.

– A fost bine? o întrebă Ford în timp ce străbăteau străzile tăcute spre casă.

– Foarte bine. Uimitor de bine. De la început până la sfârșit, totul.

– Ce-ai de gând să faci cu ăla?

Aruncă o privire în jos spre ceas.

– Ăsta? Cilla strânse cocoşul în braţe. Se poate să vorbeşti aşa despre copilul nostru? Îl mângâie uşor. Mă gândesc să-l pun în hambar. Un ceas acolo chiar mi-ar fi de folos, iar acesta s-ar potrivi perfect. Plus că mi-ar plăcea să păstrez o amintire de la primul meu 4 Iulie aici. Când o să termin casa va fi prea frig pentru un grătar în curte, dar am în minte o petrecere de casă nouă, mare, pentru toată lumea. Cu foc în cămine, platouri de mâncare peste tot, flori şi lumânări. Mi-ar plăcea să văd cum e să ai casa plină de musafiri. Întinzându-şi picioarele, continuă cu un oftat: Dar în noaptea asta am petrecut până peste poate. Mi-a ajuns. O să-mi facă plăcere să ajung acasă, să fie un pic de linişte.

– Aproape că am ajuns.

– Vrei să împarţi liniştea cu mine?

– Da, mi-a trecut prin minte. Se uitară unul la celălalt şi Ford trase maşina pe aleea din faţa casei. Când farurile iluminară arţarul roşu, exclamă: Ce atârnă acolo?

– Camioneta mea! Cilla se aruncă înainte, punând ambele mâini pe bord. Fir-ar al dracului să fie, nemernicul! Stai! Stai!

Deja îşi desfăcuse centura de siguranţă şi trăsese de portieră înainte ca el să fi apucat să oprească de tot în spatele camionetei.

Bucăţi de geam securit atârnau ici, colo în rama lunetei. Altele sclipeau în pietrişul de pe jos, scrâşnind sub picioarele ei în timp ce alerga.

Ford îşi scosese telefonul şi formase deja numărul de urgenţă.

– Stai. Cilla, aşteaptă puţin...

– Toate geamurile. A spart toate geamurile. Găuri ca de ghiulele se căscau în parbriz, înconjurate de fisuri în formă de pânză de păianjen. Furia o înecă de-a dreptul când dădu cu ochii de farurile sparte şi de masca înfundată. Da, chiar că mi-a folosit să pun alarmă. Îi venea să moară de plâns. Îi venea să urle. Mi-a folosit al dracului de tare, gemu ea.

– O să intrăm să verificăm alarma. Eu o să caut prin casă şi pe urmă tu o să rămâi înăuntru.

– E prea mult, Ford. Pur şi simplu e al dracului de mult. E îngrozitor de rău, de răzbunător, de *dement*. Ticălosul ăla bătrân trebuie băgat după gratii.

– Hennessy? E plecat din oraş.

– Ba nu. L-am văzut eu în seara asta în parc. S-a întors. Şi, îţi jur pe ce-am mai sfânt, am simţit că, dacă ar fi putut să dea în mine atunci şi acolo cu ranga sau cu bâta aia cu care mi-a distrus maşina, ar fi făcut-o.

Se răsuci, nebună de furie, şi văzu în lumina farurilor ceea ce zărise Ford atârnând de o creangă a frumosului ei arţar roşu.

Ford o apucă de braţ când a dădu să se repeadă înainte.

– Hai să intrăm înăuntru. O să aşteptăm poliţia acolo.

– Nu.

Se scutură din strânsoarea lui şi trecu de pe aleea de pietriş pe iarbă.

Avea şase ani când primise păpuşa aceea, îşi aminti. Avea părul blond prins în două codiţe legate cu panglici roz deasupra urechilor. Cordonul rochiţei de voal alb cu roz era din acelaşi material. Danteluţa albă a şosetelor sclipea la glezne deasupra pantofiorilor de piele.

Zâmbetul îi era strălucitor ca părul şi la fel de roz ca panglicile.

Făcuse laţul din hăinuţe, observă ea. Şi lucrase cu multă atenţie şi precizie, aşa că păpuşa atârna ca o efigie oribilă. Chiar deasupra fundiţei de la mijloc era un carton pe care scria cu litere de-o şchioapă: TÂRFĂ.

– Accesoriile vândute în set cu păpuşa asta includeau un set de ceai pentru copii. Era una dintre preferatele mele. Se întoarse şi îl ridică de jos pe Spock, care tremura ca o frunză. Ai dreptate. Ar trebui să vedem ce e prin casă, cine ştie.

– Dă-mi mie cheile. Vreau să aştepţi pe verandă. Te rog.

Exprimare politicoasă, se gândi Cilla. Cât de ciudat să audă o asemenea notă de autoritate sub rugămintea aceea.

– Ştim că nu e acolo.

– Atunci nu va fi nici o problemă să aştepţi pe verandă.

Ca să încheie această dispută, pur şi simplu îi deschise poşeta şi scoase cheile.

– Ford...

– Aşteaptă aici.

Nu avea nici un dubiu că ea avea să facă ceea ce i se ordonase, aşa că lăsă uşa deschisă. Ridicând din umeri, Cilla se apropie de grilaj, mângâindu-l pe Spock înainte să îl aşeze jos. Nu fusese nimeni în casă, aşa că nu era nici o problemă să aştepte. Şi nu avea nici un rost să se certe în legătură cu asta.

În plus, de aici putea să-şi vadă camioneta şi să mediteze la starea în care se afla. Să jelească. Se simţise atât de al dracului de *bine* în ziua în care cumpărase camioneta aceea, atât de plină de avânt la gândul la ceea ce o aştepta când o încărcase pentru a o lua spre est. Pentru a face primii paşi spre visul ei.

– Totul e în regulă, îl auzi pe Ford de pe trepte.

– De fapt, nu prea e, nu-i aşa? O parte din ea, o parte plină de amărăciune, îşi dori să se scuture de mâinile tandre pe care el i le pusese pe umeri. Dar se înfrână. Ştii cum mi s-a părut ziua de azi? spuse încet. Ca şi cum aş fi trăit într-un vis. Şi asta nu în sens negativ, ba chiar dimpotrivă. Ca şi cum în faţa ochilor mei se derulau bucăţele dintr-un film, iar eu chiar voiam să fac parte din el. Nu pot să spun că ajunsesem să mă integrez complet, eram încă nou-venită pe platoul de filmare. Însă începusem să mă simt în largul meu. Trase adânc aer în piept şi expiră cu zgomot, apoi murmură: Iar acum aceasta este realitatea. Cioburi. Ţăndări. Lucrul cu adevărat ciudat este însă altul. Că astăzi am fost eu. Chiar eu. Şi asta? Oare de ce mi se întâmplă asta? Asta e imaginea, ăsta e mirajul. Fum şi oglinzi?

Cimitirul Forest Lawn
1972

În aerul fierbinte şi nemişcat plutea un smog dens, amintind de petele lăsate pe sticlă de un deget plin de transpiraţie. Mormintele care adăposteau deopotrivă

staruri și muritori de rând se întindeau ordonat în dreptunghiuri acoperite cu verdeață și flori ce păreau lacrimi vărsate de cei vii pentru cei morți.

Janet era îmbrăcată în negru, iar silueta ei părea chiar și mai firavă din cauza suferinței. Ca o creangă de salcie uscată. O pălărie neagră cu boruri late și niște ochelari întunecați îi umbreau fața, dar amărăciunea se revărsa indiferent câte zăgazuri i se puseseră.

– Nu au cum să pună încă piatra. Trebuie ca mai întâi să se lase pământul. Dar se vede, nu-i așa? Numele lui cioplit în marmură albă, anii puțini cât a fost al meu. Am încercat să caut o poezie, câteva rânduri pe care să le gravez în marmură, dar cum aș fi putut să mă gândesc la asta? Cum aș fi putut? Așa că i-am pus să scrie cuvintele acestea: „Au plâns și îngerii". Doar atât. Ceea ce e adevărat, cred. Trebuie să fie adevărat că au plâns pentru Johnnie al meu. Vezi îngerii care îl veghează de deasupra plângând?

– Da. Am mai fost aici și altă dată.

– Deci știi cum va arăta. Cum va arăta întotdeauna. El a fost dragostea vieții mele. Toți bărbații, soții, amanții, cu toții au venit și au plecat. Dar el? Johnnie. El a venit *din* mine, murmură ea cu un suspin sfâșietor. Ar fi trebuit să fac... atât de multe lucruri. Îți poți imagina ce înseamnă pentru o mamă să stea la mormântul copilului ei și să se gândească „ar fi trebuit să..."?

– Nu. Îmi pare rău.

– La fel ca multor altora. Își revarsă compasiunea asupra mea, însă nu mă atinge nimic. Poate că mai târziu mă vor ajuta, dar acum, în aceste prime săptămâni, nu mă atinge nimic. O să fiu acolo, zise ea făcând un gest spre parcela alăturată. Știu asta fiindcă eu am aranjat totul. Eu și cu Johnnie.

– Și cu fiica ta. Mama mea.

– Lângă mine, pe partea cealaltă, dacă va vrea asta. Dar ea e tânără și va merge pe drumul ei. Ea vrea totul, după cum știi, însă nu am nimic să-i ofer acum, nu în aceste prime zile, în aceste prime săptămâni. Nu am nimic de dat. O să fiu acolo cât de curând, alături de Johnnie. Încă nu știu când, dar mă gândesc să fac

asta acum. Mă gândesc în fiecare zi la asta. Cum pot trăi câtă vreme copilul meu nu mai este? Ezit între diversele căi. Cu pastile? Cu o lamă? Să mă înec în mare? Nu mă pot hotărî. Toată jalea asta îmi întunecă judecata.

– Dar dragostea?

– Dragostea o luminează, atunci când este adevărată. De asta sufăr acum atât de cumplit. Te întrebi dacă aș fi putut opri asta. Dacă nu l-aș fi lăsat să o ia razna așa cum a luat-o. Se spune că așa am făcut.

– Nu știu. A mai murit un băiat în noaptea aceea, iar un al treilea a rămas paralizat.

– Și asta a fost vina mea? întrebă Janet în timp ce jalea era ușor, ușor înlocuită de amărăciune. A fost vina lui Johnnie? Cu toții s-au urcat în mașină în noaptea aceea, nu-i așa? Beți și drogați. Oricare dintre ei s-ar fi putut sui la volan și totul s-ar fi întâmplat exact la fel. Da, da, eu l-am răsfățat, iar acum îi mulțumesc Domnului că am făcut-o. Îi mulțumesc Domnului că i-am dat tot ce am putut în timpul scurt în care a trăit. Și dacă aș putea să o iau de la capăt, aș face exact la fel. Își acoperi fața cu palmele, iar umerii i se cutremurară de plâns. Exact la fel.

– Eu nu te învinovățesc. Cum aș putea? Habar nu am. Hennessy te învinovățește.

– Oare ce altceva mai vrea? Sânge? Își lăsă mâinile jos și apoi întinse brațele în lături. Lacrimi mari i se rostogoliră pe obrajii palizi când urmă: Măcar el îl are pe fiul lui. Eu am un nume cioplit în marmură albă.

– Cred că într-adevăr sânge vrea. Și cred că îl vrea pe al meu.

– Nu mai poate primi asta. Te rog să-i spui. Janet se întinse lângă mormânt și își trecu mâinile peste el. A curs destul sânge.

capitolul 20

Cilla nu spuse nimănui. Dădu de înțeles că plecase cu vehiculul pe care i-l dăduse la schimb compania de asigurări ca să mai ia niște provizii.

Trase camioneta de împrumut în faţa casei lui Hennessy, pe o stradă umbroasă din Front Royal. Dubiţa albă era pe aleea din faţă, lângă o rampă ce urca spre uşa casei fără etaj.

Inima îi bătea nebuneşte în piept, dar nu conta dacă era din pricina emoţiei sau a nervilor. Urma să facă ce trebuia să facă, avea să spună ce trebuia să spună.

Uşa se deschise, iar femeia pe care o văzuse cu o seară înainte ieşi afară. Cilla îi văzu degetele tremurând pe mânerul pe care îl roti în urma ei.

– Ce cauţi aici?

– Vreau să vorbesc cu soţul tău.

– Nu e acasă. Cilla întoarse capul ca să se uite ostentativ spre dubiţă, apoi privi din nou în ochii doamnei Hennessy. Aceasta explică: Mi-a dus maşina la service. Am avut nişte probleme cu ea. Crezi că sunt o mincinoasă?

– Nu te cunosc. Nici tu nu mă cunoşti pe mine. Şi nu îl cunosc pe soţul tău mai bine decât mă cunoaşte el.

– Cu toate astea, nu scapi nici o ocazie să trimiţi poliţia pe capul nostru. Ai făcut-o din nou azi-dimineaţă, cu întrebările şi cu suspiciunile lor, şi cu acuzaţiile tale. Surescitată, doamna Hennessy trase adânc aer în piept şi rosti: Te rog să pleci. Te rog să pleci şi să ne laşi în pace.

– Aş fi fericită să pot face asta, dar spune-mi cum l-aş putea determina să înceteze.

– Ce să înceteze? Nu are nici o legătură cu problemele tale. Nu crezi că le avem pe ale noastre? Nu crezi că avem destule necazuri fără ca tu să ne mai arăţi cu degetul?

Cilla nu intenţiona să dea înapoi. Nu simţea nici o remuşcare pentru că se răţoia la femeia aceasta micuţă şi înspăimântată.

– El vine pe la *mine* pe acasă aproape în fiecare zi. Şi aproape în fiecare zi parchează la colţul casei, uneori stă acolo chiar şi o oră întreagă.

Doamna Hennessy îşi muşca buzele şi îşi frângea mâinile.

– Ceea ce nu e ilegal.

– Să încalci o proprietate privată, să spargi capul cuiva este ilegal. Să pătrunzi prin efracție și să distrugi proprietatea cuiva este ilegal.

– Nu a făcut nimic din toate astea. Frica i se citea în continuare în atitudine, dar furia o însufleți și mai tare. Și ești o mincinoasă dacă susții altceva.

– Nu sunt o mincinoasă, doamnă Hennessy, și nu sunt nici o târfă.

– Habar nu am ce ești.

– Ba ai, asta dacă nu cumva ești la fel de nebună ca și el. Și știi că nu sunt eu responsabilă pentru ce s-a petrecut cu fiul dumitale.

– Nu vorbi despre fiul meu. Tu nu îl cunoști pe fiul meu. Nu știi nimic despre ce s-a întâmplat.

– Absolut corect. Nu știu. Atunci de ce să mă învinovățești pe mine?

– Nu te învinovățesc pe tine. Copleșită de tristețe, femeia urmă: De ce te-aș învinovăți pentru ce s-a întâmplat cu atâta amar de timp în urmă? Nu e nimeni de vină. Te învinovățesc pentru că ai pus poliția pe soțul meu când el nu ți-a făcut absolut nimic.

– Când m-am dus la dubița lui să mă prezint și să-mi exprim compasiunea, m-a făcut târfă și m-a scuipat.

Pete roșii de rușine apărură pe obrajii livizi ai doamnei Hennessy, iar buzele începură să-i tremure.

– Asta spui tu, șopti ea ferindu-și privirea.

– Sora mea vitregă era acolo. Și ea e o mincinoasă?

– Chiar dacă așa stau lucrurile, tot nu se compară cu necazurile pe care ni le-ai provocat tu.

– Ai văzut cum m-a privit aseară în parc. Știi bine cât mă urăște. Fac apel la dumneata, doamnă Hennessy. Ține-l departe de mine și de casa mea.

Cilla se întoarse și plecă. Abia ajunsese la jumătatea rampei când auzi ușa trântindu-se.

În mod ciudat, indiferent cât de tensionată și de ciudată fusese conversația, o făcu să se simtă mai bine. Nu se mulțumise să sune la poliție și să stea cu mâinile în sân, așteptând următorul atac.

Mergând înainte, căci aceasta era direcția pe care era hotărâtă s-o urmeze, trecu pe la agenția imobiliară să facă

o ofertă pentru prima casă pe care o alesese. Propuse o sumă substanţial mai mică decât intuia că era valoarea casei pe piaţă, căci pentru ea negocierile, ofertele, contraofertele, toate făceau parte din farmecul meseriei.

Când se întoarse la maşină, luă legătura cu agentul ce se ocupa de a doua casă de pe listă ca să stabilească o vizionare. Nu avea nici un rost să tărăgăneze lucrurile, decise ea. Se întoarse apoi în Morrow Village, mai rezolvă alte câteva chestii, inclusiv nişte cumpărături, după care o luă spre casă.

Dădu cu ochii de dubiţa albă înainte ca Hennessy s-o observe. Cum venea dinspre Little Farm, presupuse că bărbatul avusese timp să ajungă acasă, să afle noutăţile de la soţia lui şi să pornească spre locuinţa ei în timp ce ea cutreierase prin Front Royal şi Village.

Pe chipul bărbatului apăru o expresie crâncenă când se apropie destul cât s-o recunoască.

– Da, aşa este, nu sunt în camioneta mea, de vreme ce ai făcut-o tu praf azi-noapte, mormăi ea în timp ce lua un viraj.

Se scuturâ ca să scape de enervarea ce o cuprinsese şi mai vină o dată. Când aruncă ochii în oglinda retrovizoare, observă că dubiţa era acum pe urmele ei.

„Deci vrei o confruntare?" îl întrebă în gând. „Vrei să avem o discuţie cu cărţile pe masă, după cum a zis Ford? Foarte bine. Minunat. Poţi să vii după mine până acasă, unde o să..."

Volanul i se smuci din mâini când dubiţa o lovi din spate. Şocul nu lăsă loc nici pentru furie, nici măcar pentru teamă; instinctul de conservare o făcu să-şi încleştеze mâinile pe volan.

O lovi din nou, cu zăngănit teribil de metal şi cu scrâşnet de cauciucuri. Maşina păru să sară în sus sub ea şi derapă spre dreapta. Smuci înapoi volanul spre stânga, încercând să o redreseze, dar nu apucă să apese pe acceleraţie, că el o mai lovi o dată. Cauciucurile ei derapară din nou, iar camioneta ieşi hurducându-se pe acostament. Lovi cu bara din faţă grilajul de protecţie şi tâmpla i se izbi dureros de geamul lateral.

Punctulețe strălucitoare începură să-i danseze în fața ochilor în timp ce se ruga scrâșnind din dinți și trăgând volanul în direcția în care derapa. Vehiculul se roti, și pentru o clipă îngrozitoare se temu că avea să se răstoarne. Aterizâ cu un zgomot înfricoșător, cu botul mașinii în rigola de scurgere de pe sensul opus. Dintr-odată, airbagul i se deschise în față.

Mai târziu se gândi că numai adrenalina care îi curgea prin vene, nebunia aceea care îi întunecase complet judecata o împinsese să sară pur și simplu din mașină, trântind ușa. O femeie alerga pe pajiștea din fața unei case de vizavi.

– Am văzut ce ți-a făcut! Am văzut! Am chemat poliția!

Nici Cilla, nici Hennessy nu-i dădură nici o atenție. Bărbatul sări din dubă, cu pumnii strânși, și se repezi spre ea.

– Să nu te mai prind că vii acasă la mine! Să nu te mai prind că vorbești cu nevastă-mea!

– Nenorocitule! Nenorocitul dracului! Ești nebun? Puteai să mă omori!

– Dacă te omoram ai fi fost acum în iad, alături de ceilalți.

Cu ochii ieșiți din orbite, cu dinții dezgoliți ca o fiară, o împinse înapoi cu putere.

– Nu mă mai atinge, moșneag...

El o împinse din nou, până ce se izbi de partea din spate a camionetei.

– Acolo te văd. Acolo te văd, târfo, urlă el ridicând pumnul s-o lovească, dar Cilla îi trase un șut în vintre, făcându-l să cadă în genunchi.

– Vai, Doamne. Vai, Doamne!

Amețită, cu adrenalina revărsându-i-se prin corp precum apa prin fisurile unui baraj, Cilla o văzu pe femeia pe post de Bună Samariteană alergând înspre ea. Avea într-o mână un telefon și în cealaltă un arac smuls din grădină.

– Ești bine? Ești bine, fetițo?

– Da, cred că da. Mi-e... mi-e puțin rău. Trebuie să... Se puse jos și își lăsă capul pe genunchi. Nu mai putea

respira, iar degetele îi amorțiseră complet. Te rog, poți să suni pe cineva?

– Sigur că pot. Dumneata nici să nu te gândești să te ridici de jos, i se adresă bărbatului. Îți jur că, dacă încerci, îți trag una în cap cu ăsta! Zău! Pe cine vrei să sun, draga mea?

Prea amețită ca să-și ridice capul, Cilla îi dictă numărul lui Ford. Avea să îi rămână pe veci îndatorată lui Lori Miller, care stătea ca un gardian de închisoare cu aracul ațintit asupra lui Hennessy.

Acesta ajunse înainte de sosirea poliției și aproape că zbură din mașină. Hennessy era pe jos, cu fața albă ca hârtia plină de o sudoare ce începea să i se usuce.

– Unde te-ai rănit? Îți curge sânge.

– Nu am nimic. Sunt bine, doar că m-am lovit la cap. Cred că nu e grav.

– Am vrut să chem o ambulanță, dar ea s-a opus. Eu sunt Lori, se prezentă femeia.

– Da, zise grăbit Ford. Mulțumesc. Îți mulțumesc. Cilla...

– Sunt doar puțin zdruncinată. Am avut senzația că o să-mi vină să vomit, dar a trecut. Ajută-mă să mă ridic, te rog.

– Mai întâi uită-te la mine.

Îi luă bărbia în palmă și o ridică ușor să-i studieze ochii. Ceea ce văzu îl mulțumi îndeajuns încât să o ridice în picioare.

– Îmi simt genunchii moi. Și mă doare aici, spuse ea atingând cucuiul ce îi crescuse pe tâmplă. Dar cred că asta este partea cea mai rea. Nu știu cum să îți mulțumesc, Lori.

– Dar nu am făcut nimic. Văd că știi cum să ai grijă de tine. Uite-i, vin. Lori arătă înspre mașina de poliție. Acum *mie* mi s-au înmuiat genunchii, mărturisi ea. Presupun că așa se întâmplă după o mare spaimă.

Cilla îi povesti ce se întâmplase unuia dintre ajutorii de șerif în timp ce Lori discuta cu celălalt. Își imagină că urmele de frâne de pe șosea erau elocvente.

Hennessy refuza complet să vorbească. Îl urmări cu privirea pe polițist împingându-l pe bancheta din spate a mașinii.

– Am niște lucruri în camionetă. Trebuie să le iau de acolo înainte să fie remorcată.

– Trimit eu pe cineva după ele. Haide, vino.

– Aproape ajunsesem, îi spuse ea lui Ford pe când o ajuta să se urce în mașina lui. Încă un kilometru și aș fi fost acasă.

– Trebuie să punem niște gheață pe cucuiul acela, iar tu trebuie să-mi spui dacă te doare ceva. Pe bune, Cilla, trebuie să-mi spui.

– Nu îți pot spune încă. Mă simt amorțită și complet epuizată. Lăsă să îi scape un oftat lung când Ford opri în fața casei lui. Cred că dacă aș sta jos înăuntru, la răcoare, până când voi putea să mă... cred că se spune să mă reculeg... Vrei să trimiți pe cineva să scoată lucrurile din camionetă?

– Da, nu-ți face griji pentru asta. O cuprinse cu brațul pe după talie ca să o ducă în casă. Pe pat sau pe canapea?

– Mă gândeam mai degrabă la un scaun.

– Pe pat sau pe canapea, repetă el.

– Pe canapea.

O însoți în salon ca să poată sta cu ochii pe ea în timp ce scotea o pungă de mazăre înghețată să și-o pună pe tâmplă. Spock se apropie în vârful picioarelor să se frece în sus și în jos cu capul de brațul ei.

– Stai liniștită, murmură ea. Sunt bine.

Câinele își puse labele din față pe canapea, îi suflă în nas și o linse pe obraz.

– Jos, strigă Ford.

– Nu, e în regulă. De fapt... mi-ar plăcea să stea cu mine un timp.

Ford bătu ușor cu palma pe canapea. Prinzând imediat ideea, Spock sări în sus, se cuibări lângă Cilla și își puse capul sub sânii ei.

Ford îi aduse o băutură rece, îi atinse ușor fruntea cu buzele, apoi îi puse punga rece pe tâmplă.

– Dau eu telefoanele. Mai ai nevoie de ceva?

– Nu, am tot ce-mi trebuie. Deja mă simt mai bine.

– Mazărea asta e magică, spuse el zâmbind.

Când ieşi pe veranda din spate, zâmbetul de pe faţa lui se transformă brusc într-o expresie de furie neostoită. Pumnul i se strângea convulsiv pe stâlp în timp ce cu cealaltă mână apăsa tastele telefonului.

– Nu pot să-ţi dau prea multe amănunte acum, zise el când răspunse Matt. Cilla e aici. E bine.

– Cum adică e...

– Nu pot să-ţi dau amănunte acum.

– Bine.

– Camioneta ei este cam la un kilometru de aici pe drumul înspre oraş. Aş avea nevoie să trimiţi pe cineva să ia cumpărăturile. A atacat-o Hennessy şi acum a fost reţinut de poliţie.

– Dumnez...

– Te mai sun mai încolo când o să pot să vorbesc despre asta.

Închise şi-şi dădu seama că pumnul încleştat se lovise atât de tare de stâlp, încât îi dăduse sângele. În mod ciudat, asta îl făcu să se simtă mai bine.

După ce se calmă, intră în casă. Cum ea stătea nemişcată, cu ochii închişi, cu un braţ peste câine, ridică bancheta canapelei de lângă geam să scoată un pled din ladă. Cilla deschise ochii când el o înveli.

– Nu dorm. Încercam să-mi aduc aminte cum să meditez.

– Să meditezi?

– Ai uitat că vin din California? Oricine trăieşte în California mai mult de un an trebuie să îndeplinească cerinţele minimale de meditaţie. Din nefericire, eu nu m-am priceput niciodată prea bine la asta. Cică să-ţi goleşti mintea, nu? Dacă încerc să mi-o golesc parţial, imediat apare ceva gata să umple spaţiul lăsat gol. Şi ştiu că bat câmpii...

– Stai liniştită.

Se aşeză pe marginea canapelei şi întoarse punga de mazăre cu partea mai rece pe tâmplă.

– Ford, chiar a vrut să mă omoare. O umbră de durere îi traversă ochii în timp ce se forţa să se ridice în capul oaselor. Continuă cu voce slabă: Şi nu a semănat deloc

cu o goană zglobie prin pădure, cum se întâmplă prin filme când se trezește din morți psihopatul și o fugărește pe eroina principală. Au mai fost oameni care nu m-au putut suferi. Din când în când chiar propria mea mamă. Unii chiar au încercat să mă rănească. De exemplu, am ieșit cu un tip care mi-a tras niște palme zdravene într-o noapte. Într-o noapte, repetă ea. Nu a mai avut ocazia să o facă vreodată. Dar nici măcar el nu m-a urât. Nu m-a vrut moartă. Nu știu cum aș putea admite că există cineva care să vrea asta. Nu știu cum m-aș putea obișnui cu aspectul ăsta în viața mea.

– Nu ai cum să te obișnuiești. Nu ai cum să înțelegi ceva ce nu are nici un fel de logică. Să știi însă că i-ai făcut față. L-ai oprit.

– Da, a fost o lovitură extrem de norocoasă în niște ouă de șaptezeci, poate chiar optzeci de ani. Eram atât de furioasă, că nici nu m-am mai gândit. Să stau în mașină, să încui ușile, să sun la 112 sau la tine sau la alți cine știe câți oameni, așa cum ar fi făcut o persoană rațională? Nu, eu am sărit din camionetă și m-am dus să mă războiesc cu el... cu nebunul ăla care tocmai încercase să mă răstoarne cu mașină cu tot, ca și când avea să se teamă de șfichiul aspru al vorbelor mele. Și pe urmă, când a început să mă împingă, nu am luat-o la goană. De parcă nu aș fi putut fugi mai repede decât un bărbat suficient de în vârstă să-mi fie bunic.

– Tu nu ești genul care să fugă. Îi puse un deget pe buze când ea dădu să replice. Nu ești. Dacă îmi doresc să-ți fi trecut prin minte să te încui în mașină și să mă suni? Poate. Pentru că atunci aș alergat ca vântul să te salvez. Aș fi putut eu să îl lovesc în ouă. Sincer însă, mă bucură gândul că știi cum să ai grijă de tine dacă cineva încearcă să-ți facă rău.

– Drept să-ți spun, mi-ar plăcea să mai treacă multă vreme până să-mi demonstrez din nou aptitudinea asta.

– Și mie la fel. O mângâie pe păr când ea își puse capul pe umărul lui. Și mie la fel.

Poate că altfel ar mai fi durat ceva timp până să-și dea seama că era îndrăgostit de ea. Ar fi putut să vadă

asta din întâmplare, așa cum din întâmplare traversase strada spre casa ei. În loc de asta, senzația îl izbise brusc, fără veste, și înțelesese ce era de înțeles din amestecul teribil de teamă și furie pe care îl simțise ca pe un pumn în moalele capului când o văzuse stând pe marginea drumului.

Acum era un moment teribil de prost să recunoască asta. Ce îi trebuia ei era un umăr pe care să se sprijine, cineva care să-i aducă o pungă de mazăre congelată și să-i ofere un loc liniștit în care să se adune.

– Te mai doare capul?

– Ciudat, mă simt ca și cum m-am lovit de un geam.

– Vrei o aspirină?

– Da. Și poate o baie fierbinte în cada ta. Sunt cam țeapănă și mă dor toate oasele.

Ford rezistă tentației de a-și încleșta mâna pe ea și de a o strânge mai aproape, mai tare, alături de el.

– Hai să te duc eu.

– Mulțumesc. Întoarse capul și-și lipi buzele de gâtul lui. Îți mulțumesc mai ales pentru că m-ai ajutat să rămân calmă. Și ție, spuse ea sărutându-l pe Spock.

– Totul face parte din pachetul de servicii de tratament posttraumatic pe care îl oferim aici, la Reședința Sawyer. O ajută să coboare scările, apoi apăsă butoanele pentru jacuzzi în timp ce ea își scotea cămașa. Vrei să asculți ceva la iPod?

– Nu, mersi. Poate mai încerc o dată faza cu meditația. Se crispă de durere când își duse mâinile la spate să își desfacă sutienul. Chiar că sunt înțepenită și mă dor toate cele.

– Lasă-mă pe mine. Am ceva experiență cu chestiile astea.

Ea zâmbi și își lăsă brațele să cadă pe lângă trup când Ford veni în spatele ei.

Un val nou de furie îl inundă, o furie oarbă, îngrozitoare. Spatele îi era brăzdat de vânătăi, mai ales în zona omoplaților, unde semănau cu niște nori negri și amenințători de furtună. Alte vânătăi se vedeau clar sus, pe bicepsul stâng, iar o zgârietură roșie și destul de adâncă

îi tăia practic umărul ca şi cum fusese făcută cu o vergea încinsă.

– Ce faci, nu te descurci cu copcile?

– Nu, răspunse el, mirându-se cât de calmă îi putea suna vocea. Cât de neutră. Ai nişte vânătăi aici, pe spate.

– Deci asta simt. Probabil că sunt de când m-a împins şi m-a izbit de maşină. Îşi lăsă capul într-o parte şi apoi în jos, pe urmă trase adânc aer în piept când îşi trecu degetele peste umăr şi pe piept. Mai e şi rana de la centura de siguranţă. Rahat. În sfârşit, mai bine aşa decât alternativa.

– Dumnezeii mă-sii.

Rostise cuvintele foarte încet, dar ea se răsuci ca să îl privească.

– Ford!

– Dumnezeii. Mă-sii. Nu-şi mai putu zăgăzui valul de furie, care se revărsă afară ca un gheizer. Va trebui să îţi regăseşti pacea interioară în altă parte, fiindcă eu nu sunt în stare de aşa ceva. Fir-ar al dracului! Fir-ar al dracului! Nenorocitul ăla *te-a atacat*. Eşti plină de vânătăi şi zgârieturi. El ţi-a făcut toate astea. Ai văzut cum arată camioneta ta? Pentru numele lui Dumnezeu, ai văzut ce-a făcut, ce-a încercat să facă nemernicul? Cu nişte mâini uimitor de blânde faţă de expresia pe care o avea pe chip, îi desfăcu nasturii de la pantaloni şi se ghemui ca să îi lase în jos până la glezne. Continuă mai calm: Camioneta aia este într-un şanţ nenorocit şi singurul motiv pentru care nu eşti şi tu acolo este că l-ai scos pe el de pe şosea. Se vedeau urme de frâne pe toată strada, de la depărtare. Îi scoase pantofii şi şosetele, apoi îi ridică picioarele pe rând ca să îi scoată pantalonii. Mai bine aşa decât alternativa? răbufni el. Mai bine ar însemna că îi îndes cu un şut dinţii pe gât ticălosului. Aia înseamnă mai bine.

O întoarse şi îi desfăcu sutienul, apoi o ridică în braţe şi o lăsă uşor în apa plină de bulbuci în timp ce ea stătea privindu-l fix.

– Mă duc să iau aspirina şi halatul ăla pe care ţi l-ai adus la mine.

După ce el ieşi cu paşi mari, Cilla scoase o răsuflare lungă. Nu-i trecu prin cap nimic în afară de „super".

Poate că nu funcţionau prea bine tehnicile de meditaţie în ceea ce o privea, dar descoperi că cincisprezece minute sub jeturile fierbinţi îi făcură foarte bine. Mai ales când imaginea lui Ford inundat de furie îi apărea în spatele pleoapelor închise.

În cele din urmă ieşi cu grijă afară cadă. Pe când se înfăşura într-un prosop, îl auzi cum se întorcea pe scări.

– Lasă-mă pe mine, spuse el văzând că încerca să tragă la loc capacul peste cadă. Poftim. Îi dădu pastilele şi apa şi o ajută să se îmbrace cu halatul alb. Îmi cer scuze pentru mai devreme. Nu ai nevoie de delirul altui nebun.

– Te înşeli. M-ai ajutat, mi-ai oferit exact ceea ce îmi trebuia prin faptul că ai rămas calm, când eu eram zdruncinată cu totul. Ai rămas neclintit şi mi-ai indus o stare de linişte. Mi-ai dat mazărea aceea magică şi m-ai lăsat să mă sprijin pe tine. Nu au existat mulţi oameni în viaţa mea care să mă lase să mă sprijin pe ei. Aşezându-şi mâinile pe pieptul lui, de-o parte şi de alta a inimii, murmură: Şi după ce am trecut de faza cea mai grea, mi-ai mai oferit ceva. Indignarea, furia, setea oarbă de răzbunare. M-a ajutat enorm să ştiu că cineva poate să simtă asta de dragul meu şi să aibă atâta grijă de mine. Nu e de mirare că m-am îndrăgostit de tine.

– *Eu* sunt atât de îndrăgostit de tine, Cilla.

– O! Inima îi tresăltă în piept la fel de violent ca atunci când fusese atacată. O, Ford!

– Poate că momentul este foarte prost, dar asta nu schimbă nimic. Nu este ceea ce căutam eu. Nu e simplu, aşa cum ar fi să alegem ce pat să folosim şi cine pleacă acasă la el de dimineaţă. Eu aşa mă gândisem că va decurge totul, însă m-am înşelat.

– Ford...

– Nu am terminat încă. Atunci când m-a sunat femeia aia, Lori, a avut grijă să îmi spună din prima că nu ai păţit nimic. Dar nu a fost nevoie decât să rostească cuvântul „accident", că mi s-a şi oprit inima. Nu am înţeles niciodată pe deplin ce înseamnă să îţi fie frică până în momentul acela.

Tot ce simțise și tot ce simțea acum se prefăcuse într-un vârtej în ochii lui. Și erau atâtea acolo, gândi Cilla. Se vedeau atâtea.

– Când am ajuns acolo și te-am văzut stând pe marginea drumului... Atât de palidă. Primul lucru pe care l-am simțit a fost o imensă ușurare, m-au inundat valuri de ușurare. Valuri. „Trăiește", mi-am zis. „Nu am pierdut-o." Valuri de ușurare, Cilla, și pe urmă trăsnetul ăsta ce m-a luat pe nepregătite. Și atunci am știut. Sunt îndrăgostit de tine.

Fusese o zi plină de șocuri, de lovituri și de momente extraordinare, gândi Cilla.

– Tu ești atât de stabil și de calm și eu sunt atât de dezordonată și de dezorientată!

– Ăsta e doar un alt mod de a spune „Nu e vina ta, e vina mea".

– Ideea de bază chiar asta e. Sunt prinsă între senzația de fericire imensă și de groază teribilă de a avea pe cineva ca tine care să-mi spună că mă iubește. Și să fie cât se poate de serios. E complicat, pentru că și eu am niște sentimente pentru tine, sentimente reale și puternice. Cred că și eu sunt îndrăgostită de tine. Așteaptă. Ridică o mână când el făcu un pas spre ea. Așteaptă puțin. Probabil că am o ușoară contuzie la cap. Sunt într-o poziție dezavantajată. Tu ești calm și stabil, repetă ea. Și pun pariu că ai niște așteptări precise de la relația noastră. Eu sunt dezordonată și dezorientată, și habar nu am. Sunt însă destul de sigură că vei dori și te vei aștepta ca lucrurile să se schimbe.

– Da. Dar nu vor trebui să se schimbe astăzi sau mâine. A fi calm și stabil înseamnă, în parte, să fii în stare să apreciezi ceea ce ai la un anumit moment. Îi luă fața în mâini. Poftim, murmură el sărutând-o ușor pe buze.

Cilla închise ochii.

– O, Doamne! Mă simt atât de aiurea.

– O să fie bine. Acum hai să mergem sus. Ar trebui să te bagi în pat.

O întinse pe canapeaua din sufragerie și, așa cum se așteptase el, în douăzeci de minute efectele traumelor la care fusese supusă o doborâră, astfel că adormi.

Ford luă telefonul şi ieşi pe verandă, lăsând uşa deschisă ca să o audă dacă se mişca. Se aşeză undeva de unde să o poată vedea prin fereastră şi îşi începu seria de apeluri cu unul către tatăl lui.

Când îl văzu pe Matt apropiindu-se, îşi închipui că prietenul lui stătuse la pândă aşteptând vreun semn. Încheie conversaţia pe care o purta cu o prietenă, asistentă medicală, vrând să se asigure că se ocupase cum trebuia de rănile Cillei.

Îi făcu lui Matt semn să se aşeze pe un scaun.

– Ce mama dracului, Ford?

– Hennessy, începu el, după care îi povesti tot în câteva fraze.

– Dumnezeule. Nemernic nebun. Eşti sigur că e bine?

– Tocmai am vorbit cu Holly. O mai ştii pe Holly?

– Asistenta?

– Da. În opinia ei, ar trebui să o conving pe Cilla să meargă la medic la un control. Dar între timp, o baie caldă, răcoare, ibuprofen. Pe astea le-am făcut deja. Ai văzut camioneta.

– Da, a făcut-o harcea-parcea. Şi dubiţa lui la fel. L-a doborât cu un şut în ouă?

– Aşa se pare.

– Bravo ei, exclamă Matt admirativ. Mi-ar plăcea şi mie să-i trag un şut tot acolo.

– Va trebui să stai la rând.

– Ascultă, dacă ai nevoie de ceva, dacă ea are nevoie de ceva, ştiţi unde să mă găsiţi. Şi vizavi sunt o mulţime de oameni care ar spune exact acelaşi lucru.

– Ştiu.

– Spune-i să nu-şi facă griji în legătură cu şantierul. Ne ocupăm noi de tot. Vezi să vii să setezi alarma dacă ea rămâne la tine în noaptea asta.

– Da, o să am grijă.

– Orice întrebări, mesaje, orice apare, o să le trec în faimosul ei caiet şi îi voi lăsa vorbă lui Brian. Şi o să trec mâine pe la tine.

Când trecură două ore, Ford se întrebă dacă să o trezească să vadă dacă nu cumva chiar suferise o comoţie. Înainte să se poată hotărî însă, văzu maşina fără însemne

trăgând pe aleea din fața casei ei. Wilson și Urick intrară în imobilul de peste drum, apoi ieșiră, urcară la loc în mașină și traversară spre casa lui.

– Domnule Sawyer...

– Deja se transformă într-un obicei, nu?

– Domnișoara McGowan e aici?

– Da. Lovită, istovită și adormită. Unde e Hennessy?

– În arest. Vrei o listă cu acuzațiile ce i s-au adus?

– Nu, atâta vreme cât sunt suficiente ca să îl țină în celulă.

– Am dori să vorbim cu domnișoara McGowan, să trecem puțin în revistă declarația ei...

– Doarme, repetă Ford. Și a avut parte de suficiente emoții pentru o singură zi. A avut parte de suficiente chestii în toată perioada asta. Dacă Hennessy ar fi fost închis în celula aia când trebuia, nu ar fi avut ocazia să comită o tentativă de crimă.

– Dacă am fi avut dovezi l-am fi băgat la răcoare înainte să se întâmple așa ceva.

– Și ce dacă? se răsti Ford. E mai bine mai târziu decât niciodată?

– Ford. Cilla împinse ușa de plasă. E în regulă.

– E pe dracu' în regulă.

– Bine, ai dreptate. Nu este. Dar vreau să vorbesc cu polițiștii. Să terminăm cu asta, zise ea deschizând ușa mai larg. Vreți să așteptați puțin în sufragerie? li se adresă celor doi.

După ce Wilson și Urick intrară, Cilla lăsă ușa să se închidă în spatele ei și își puse mâinile pe umerii lui Ford.

– Nimeni nu m-a protejat niciodată. În viața mea nu a existat cineva care să se pună pavăză între mine și ceva rău ce mi s-ar fi putut întâmpla. E un sentiment uimitor. Este absolut uimitor să știu că nu am nici măcar nevoie să te rog să stai cu mine. Poți să-ți lași armura strălucitoare în atelier. Nu ai nevoie de ea.

Îl luă de mână și intrară amândoi să termine ce aveau de făcut.

Partea a treia

Ultimele retușuri

Deși „acasă" e un simplu cuvânt,
este unul foarte puternic;
mai puternic decât cele rostite de orice magician
sau decât invocațiile care primesc răspuns
de la spirite.

Charles Dickens

capitolul 21

– Cum te simţi? întrebă Wilson când ea se aşeză pe canapea lângă Ford, cu câinele între ei.

– În mod ciudat, simt că am avut noroc.

– Ai fost să te vadă un doctor?

– Nu, nu am decât nişte cucuie şi vânătăi.

– Ne-ar ajuta să existe un raport medical şi fotografii ale rănilor pe care le-ai suferit.

– Nu am încă un medic aici. Şi nu intenţionez să...

– Am eu unul, o întrerupse Ford. O să dau un telefon.

– L-am interogat deja pe Hennessy, îi informă Urick. Am avut o primă rundă cu el. Confirmă că ţi-a lovit camioneta şi că a încercat să te scoată de pe şosea. Susţine că i-ai hărţuit soţia.

– Am fost să o văd de dimineaţă. Am uitat să-ţi zic, îi spuse ea lui Ford. Mi-a ieşit din minte după tot ce s-a întâmplat. De fapt, m-am dus să îl văd pe el, dar soţia lui mi-a zis că nu e acasă. Am avut o discuţie afară, pe verandă. Pe urmă am plecat. Nu am hărţuit-o nici pe ea, nici pe altcineva. Şi dacă Hennessy crede că vorbele pe care le-am schimbat cu nevastă-sa îi justifică intenţia de a mă răsturna într-un şanţ, atunci chiar e nebun de legat.

– La ce oră ai vorbit cu doamna Hennessy?

– Nu ştiu. În jur de nouă. După aceea mi-am rezolvat câteva treburi. M-am oprit în patru sau cinci locuri, între Front Royal şi Morrow Village. M-am intersectat pe drum cu duba lui când mă îndreptam spre casă. Când m-a văzut, într-o clipă a întors şi s-a luat cu viteză după mine. M-a izbit din spate de trei sau patru ori, cel puţin. Ştiu că am luat-o razna pe şosea. Am intrat în derapaj şi am crezut că o să mă răstorn. Am ajuns într-un şanţ. Probabil faptul că aveam centura şi airbagul au făcut ca rezultatul să nu fie mult mai rău.

– Ai ieşit din camionetă, interveni Wilson.

– Aşa e. Eram îngrozitor de furioasă. Am început să urlu la el, el a urlat la mine. Şi m-a împins. Şi pe urmă m-a împins din nou şi m-a băgat în portiera camionetei. Mi-a spus „Acolo te văd." Şi a ridicat pumnul la mine. Atunci l-am lovit.

– Ce crezi că a vrut să spună cu „Acolo te văd?"

– Era vorba de bunică-mea. Şi aş spune că dacă ar trebui să îmi facă mie rău ca să se răzbune pe ea, exact asta ar face. Mi-a atacat prietenul, mi-a vandalizat proprietatea şi acum m-a atacat şi pe mine.

– Până acum nu şi-a recunoscut implicarea în nici unul dintre incidentele acestea, zise Wilson. Şi neagă orice altceva.

– Şi îl credeţi?

– Nu, dar este greu de înţeles de ce un individ ar mărturisi că a lovit intenţionat o maşină, că a pus intenţionat în pericol viaţa cuiva, că a atacat pur şi simplu pe cineva şi în acelaşi timp ar nega acuzaţiile de încălcare a proprietăţii şi de vandalism. Adevărul este că s-a exprimat cât se poate de clar în legătură cu incidentul de astăzi. Nu a părut nici să aibă remuşcări, nici să se teamă de consecinţe. Dacă nevastă-sa nu i-ar fi adus foarte repede un avocat, poate că am fi aflat mai multe.

– Şi acum ce se întâmplă?

– Va rămâne în arest, apoi va avea loc audierea pentru stabilirea cauţiunii. Date fiind vârsta lui înaintată şi statutul de vechi membru al comunităţii, mă aştept ca avocatul să ceară să fie eliberat pe cauţiune. Pe de altă parte, ţinând cont de natura faptei comise şi apropierea fizică faţă de tine, procurorul va cere să fie reţinut fără posibilitatea de a ieşi pe cauţiune. Nu pot anticipa decizia judecătorului.

– Nevastă-sa jură că el nu a părăsit casa noaptea trecută, spuse Urick răsfoindu-şi carneţelul. Cică au plecat din parc exact după ce te-au văzut pe tine şi apoi au rămas acasă toată noaptea. Am reuşit totuşi să scoatem de la ea că adesea îşi petrece timp în camera fiului lor, se încuie înăuntru, doarme acolo. Aşa că ar fi putut

să plece de acasă fără ca ea să bage de seamă. O să insistăm asupra acestei chestiuni, vă promitem.

Cilla abia se liniștise după plecarea polițiștilor când sosi tatăl ei cu Patty și Angie. Și chiar atunci când furia și emoția se ridicaseră până la un nivel pe care îl crezuse a fi insuportabil, apăru și mama lui Ford cu o mare geantă frigorifică într-o mână și un buchet de flori în cealaltă.

– Nu te ridica, biata de tine. Am adus niște supă de pui dintr-aia bună de care fac eu.

– O, Penny, ce drăguță ești! Patty sări să ia florile. Eu nu m-am gândit nici la mâncare, nici la flori. Nici nu mi-a trecut prin cap...

– Sigur că nu. Cum să-ți fi trecut, când ai avut atâtea pe cap? Cilla, îți voi încălzi chiar acum un castron. Supa mea de pui e bună la orice. Pentru răceli, gripă, cucuie, vânătăi, certuri între îndrăgostiți și zile ploioase. Ford, găsește-i lui Patty o vază pentru flori. Nimic nu te poate înveseli mai tare ca un buchet de floarea-soarelui.

Strângându-le în mână, Patty izbucni în lacrimi.

– O, haide, haide... Penny își trecu un braț peste lada frigorifică și celălalt în jurul lui Patty. Haide, vino cu mine, draga mea. Vino cu mine. O să găsim ceva de făcut și tu o să te simți mai bine.

– Ai văzut cum are fața, scumpa de ea? oftă Patty când Penny o duse în bucătărie.

– E atât de supărată...

Angie se așeză lângă Cilla și o luă de mână.

– Știu. Nu am pățit nimic, totu-i în regulă...

– Ba nu e. Gavin se întoarse din dreptul ferestrei pe care uitase în gol până atunci. Nimic din toate astea nu e în regulă. Ar fi trebuit să iau atitudine și să-l abordez pe Hennessy cu ani buni în urmă, să lămuresc chestiile astea cu el. În schimb, eu m-am ferit sistematic din calea lui. Am încercat să ignor toată treaba pentru că mă simțeam aiurea. Era o situație foarte neplăcută. Și pentru că le-a lăsat în pace pe Patty și pe Angie. Pe tine nu te-a lăsat, și totuși nu m-am băgat peste el.

– Dacă i-ai fi spus ceva, oricum nu s-ar fi schimbat nimic.

– Ba da, m-ar fi făcut să mă simt în mai mică măsură un tată ratat.

– Nu eşti ratat deloc...

– Angie, spuse Gavin, întrerupând-o pe Cilla, vrei să te duci să le ajuţi pe maică-ta şi pe doamna Sawyer?

– Da, sigur.

– Ford? Te duci şi tu?

Dând din cap, Ford se strecură afară în urma lui Angie.

Cilla se aşeză. În stomac îi apăruse un gol, de data asta din cauza unui alt gen de tensiune.

– Ştiu că eşti supărat. Cu toţii suntem supăraţi, începu ea.

– I te-am lăsat ei. I te-am lăsat lui Dilly şi am plecat.

Cilla îl privi drept în ochi şi puse singura întrebare pe care nu îndrăznise niciodată să o pună:

– De ce?

– Mi-am spus că îţi va fi mai bine aşa. O credeam sincer. Mi-am spus că erai acolo unde trebuia să fii, cu mama ta, şi că astfel îţi puteai căuta fericirea. Îţi oferea avantaje. Eu nu m-am simţit bine în relaţia aceea, şi conflictul dintre noi n-a făcut decât să se acutizeze. M-am simţit... eliberat când m-am întors aici...

– Aveam cam un an când te-ai mutat de acasă şi nici măcar trei când ai plecat de tot din oraş.

– Nu puteam schimba două vorbe cu mama ta fără ca discuţia să degenereze într-o ceartă. A fost mai bine, puţin mai bine când am pus câteva mii de kilometri între noi. Veneam o dată la o lună sau două să te văd în primele câteva luni... apoi mai rar. Deja erai actriţă, lucrai. Îmi venea mai uşor să îţi spun că era în interesul tău să rămâi acolo în vacanţa de vară, când puteai să joci în diferite piese.

– Şi tu îţi construiai o viaţă nouă aici.

– Da, o luam de la început, mă îndrăgosteam de Patty. Se uită în jos la mâini, apoi şi le lăsă de-o parte şi de alta a trupului. Iar pe tine abia dacă te percepeam ca o prezenţă reală, ca pe o fetiţă frumoasă pe care o vizitam de câteva ori pe an. Îmi tot spuneam că îmi făceam datoria faţă de tine – niciodată nu mi se întâmpla

să nu trimit cecul cu pensia lunară sau să sun de ziua ta și de Crăciun, ori să trimit daruri. Chiar dacă știam că este o minciună, îmi tot spuneam asta. O aveam pe Angie. Chiar aici, la fiecare pas. Ea avea nevoie de mine și tu nu...

– Dar aveam. Ochii Cillei înotau în lacrimi. Aveam.

– Știu. Și nu voi fi în stare niciodată să mă revanșez nici față de tine, nici față de mine însumi. Cu vocea îngroșată de emoție, Gavin continuă: Am vrut o viață liniștită, Cilla. Și te-am sacrificat pe tine ca să o am. Și până să apuc eu să înțeleg asta, deja erai mare.

– M-ai iubit vreodată?

Își puse degetele pe ochi și îi presă ca și cum îi ardeau, după care, lăsându-și mâinile să cadă, se așeză lângă ea.

– Am fost în sala de nașteri când ai venit pe lume. Te-au pus în brațele mele și te-am iubit instantaneu. Dar am simțit mai multe lucruri amestecate. Uluire și groază, și încântare. Îmi aduc aminte mai ales de primele săptămâni după ce te-am adus acasă. Moașa te hrănise, dar tot parcă nu aveai liniște. Te-am luat în brațe și m-am așezat în balansoar. Ai vărsat pe mine de mi-ai umplut cămașa. Și pe urmă m-ai privit drept în ochi. Și eu te-am iubit. Nu ar fi trebuit să-ți mai dau drumul niciodată.

Ea trase aer în piept ca și când greutatea care o apăsa dispăruse brusc.

– M-ai ajutat să aleg tufișurile de trandafiri și arțarul roșu. Mi-ai zugrăvit sufrageria. Și iată-te și acum aici.

Gavin își puse un braț pe umerii ei și o trase mai aproape.

– Te-am văzut, stând pe o verandă pe care ai construit-o cu mâinile tale, șopti el. Și te-am iubit.

Pentru întâia dată de când se știa, poate pentru prima dată în viața ei, își întoarse fața spre pieptul lui și rupse zăgazul lacrimilor fierbinți ce o sufocau.

Ceva mai târziu, Cilla mâncă supă de pui și constată că avea într-adevăr proprietăți terapeutice. La îmbunătățirea stării ei de spirit contribui și vaza înaltă și verde, plină cu fire de floarea-soarelui. Decise că arăta mult mai bine când Ford nu-i respinse ideea de a face

o plimbare până la ea acasă să vadă cum avansaseră lucrările în cursul zilei.

– Presupun că o plimbare uşoară te va ajuta să te dezmorţeşti.

– S-a mai răcorit. E bine. Miroase a ploaie.

– Mamă, ce fată de la ţară eşti pe cale să devii...

Zâmbind, ea ridică privirea spre cer.

– Da, şi asta, dar ca orice expert în construcţii, m-am uitat la buletinul meteo azi-dimineaţă. Şaizeci la sută probabilitate de furtună cu rupere de nori spre seară. Că veni vorba de vreme, te-ai descurcat foarte bine cu taifunul emoţional de mai devreme.

– Nici pe departe, dacă vrei să ştii adevărul. Mama abia reuşise să o liniştească pe Patty când a început Angie, ceea ce a făcut-o şi pe mama să se ambaleze. Deci în final m-am trezit cu trei femei plângând în bucătărie în timp ce încălzeau supa şi aranjau florile. Trecându-şi mâna prin părul dezordonat, Ford mărturisi: Am fost tentat să o iau la goană mâncând pământul. Spock se strecurase ca un laş pe uşiţa lui, şi m-am gândit să fac şi eu acelaşi lucru.

– Da, dar eşti făcut dintr-un material mai rezistent de-atât.

– Poate, dar era să o iau complet razna când m-am uitat în sufragerie să văd dacă totul e în regulă şi te-am văzut şi pe tine cu lacrimile şiroaie pe obraji.

– Mulţumesc pentru că aduci vorba despre asta.

– Aşa face un bărbat îndrăgostit.

Descuie uşa şi o împinse să o deschidă.

Ea se opri în prag, lăsându-l pe Spock să intre primul.

– Ai mai fost până acum?

– Ce să fiu până acum?

– Îndrăgostit?

– Am fost îndrăgostit de Ivy Lattimer când aveam opt ani, dar ea nu m-a băgat în seamă, ba chiar şi-a bătut joc de mine. La treisprezece ani am fost îndrăgostit de Stephanie Provost, care mi-a împărtăşit sentimentele timp de şase zile pline de glorie, după care m-a părăsit

fără nici o remuşcare pentru Don Erbe şi piscina lui din curte.

– Vorbesc serios, îl mustră ea împungându-l în piept cu degetul.

– Şi eu am tratat cu mare seriozitate relaţiile cu pricina. Şi au mai fost şi altele. În cazul în care mă întrebi dacă a fost vreodată pe bune, dacă m-am uitat vreodată la o femeie şi am simţit că mă doreşte şi are nevoie de mine în acelaşi timp, răspunsul este nu. Tu eşti cea dintâi. Îi luă mâna şi îşi trecu buzele uşor peste încheieturile degetelor, făcând-o să se gândească la gestul identic pe care îl făcuse tatăl ei cu Patty. Privind în jur, zise nedumerit: Mie mi se pare exact la fel. Ce naiba fac oamenii ăştia toată ziulica?

– Spui asta pentru că nu ştii unde să cauţi, replică ea. Au fost montate întrerupătoarele şi capacele de priză pe care le-am comandat special – cele cu luciu vechi, ca de bronz. Matt a lăsat aici bucăţile de furnir ce trebuie montate în jurul ferestrei, fiindcă ştie că ţin mult la asta şi că vreau să le pun eu însămi. Trecu mai departe şi scoase o exclamaţie mulţumită în pragul toaletei. A fost pusă gresia! Se lăsă pe vine să o studieze. Frumos, foarte frumos, paleta asta de culori calde se asortează de minune cu holul de la intrare. Mă întreb dacă au ajuns la baia de la etajul al doilea. Oare au terminat tencuiala?

„E clar, şi-a revenit complet", se gândi Ford, urmărind-o prin casă.

Chiar când Cilla termină verificarea, se auzi prima rafală de tunete. Spock scoase un icnet de teamă şi se lipi de stăpânul său.

Ea setă alarma şi încuie bine.

– Începe să se înteţească vântul. Îmi place mult asta. Îmi place mult când plouă abia după căderea serii, ca să nu afecteze munca pe şantier. Echipa lui Brian e programată să vină mâine şi în sfârşit vom putea să ne ocupăm de heleşteu. Plus că... O, fir-ar să fie, am uitat complet! Azi-dimineaţă am făcut o ofertă pentru casă. Ar trebui să aflu dacă au de gând să vină cu o contraofertă mâine. Adică atunci când este prevăzut să vizităm cealaltă casă.

M-am gândit că dacă nu îţi convine ţie ca oră, putem să schimbăm. Şi am uitat complet.

– Doamne, mă întreb de ce. La ce oră mâine?

– La cinci. Am o grămadă de treburi pe agendă, aşa că ora cinci mi s-a părut cea mai potrivită.

– E în regulă. O să mergem direct de la medic. Avem programare la patru.

– Dar...

– La patru, rosti Ford pe un ton pe care îl folosea foarte rar.

Ceea ce îl făcea şi atât de eficient, remarcă ea.

– Bine.

– Acum, ce zici să ne aşezăm afară cu nişte pahare de vin şi să aşteptăm să se declanşeze furtuna?

– Aş spune că mi se pare un sfârşit minunat pentru aşa o zi oribilă.

Cilla se gândi că reacţionase acceptabil, date fiind împrejurările. Reuşise să doarmă bine, ajutată şi de cele două pahare de vin, cele două pastile calmante şi castronul suplimentar din faimoasa supă a lui Penny. Se strecurase din pat la şapte, fără să-l trezească pe Ford. Încă o mică bălăceală în jacuzzi, nişte mişcări foarte uşoare de yoga urmate de încă o pastilă analgezică şi un duş îngrozitor de fierbinte o aduseseră aproape complet pe linia de plutire.

Îşi luă o cană de cafea şi se lăsă în voia gândurilor întrebându-se de ce avea nevoie de o programare la medic. Nu era necesar un doctor ca să-i spună că fusese lovită şi împinsă şi deci că urma să fie ţeapănă şi să o doară oasele câteva zile.

Se îndoia însă că Ford putea să vadă lucrurile în acelaşi fel. Şi, la urma urmei, nu era minunat că exista un om căruia îi păsa suficient de mult de ea ca să se transforme într-un tiran când venea vorba s-o protejeze? Nu strica să aibă o atitudine flexibilă.

În plus, ce fusese mai rău trecuse deja. Hennessy era în arest şi nu putea să mai ajungă nici la ea, nici la bunurile ei.

Urma să-şi ducă traiul în pace şi să-şi termine procesul de renovare. Şi pe urmă să se mute la următorul şantier.

Avea să reflecteze în tihnă la semnificaţia faptului că un bărbat precum Ford era îndrăgostit de ea. Şi, da, să se preocupe până la obsesie de ceea ce însemna pentru ea însăşi să fie îndrăgostită de un bărbat precum Ford.

Puteau să o ia încet, să pună cărămizile temeinic, una peste alta. Să remodeleze totul, să hotărască nuanţele şi detaliile. Puteau examina fundaţia în linişte, puteau evalua. Pentru că fundaţia ei era teribil de inegală. Avea o mulţime de crăpături, îşi zise Cilla, dar totul putea fi consolidat şi tencuit.

De vreme ce a lui era atât de fermă, exista o şansă ca structura comună să rămână în picioare. Să dureze. Îşi dorea asta cu disperare.

Îi scrise un bileţel pe care îl propti de filtrul de cafea.

Mă simt bine. Am plecat la muncă.

Cilla

Îşi umplu termosul cu cafea şi dădu să iasă cu numai două ore mai târziu decât momentul la care pleca de obicei.

Făcu un pas înapoi brusc, aproape împiedicându-se. Doamna Hennessy era pe scară, de partea cealaltă a uşii, cu mâna ridicată ca şi cum ar fi fost gata să bată.

– Doamnă Hennessy.

– Domnişoară McGowan, speram să te găsesc aici. Trebuie să-ţi vorbesc.

– Nu cred că este o idee prea bună, date fiind împrejurările.

– Te rog. Te rog. Doamna Hennessy deschise uşa de plasă, forţând-o pe Cilla să facă un pas înapoi. Ştiu că eşti supărată. Ştiu că ai toate motivele din lume să fii supărată, dar...

– Supărată? Da, aş putea spune că am toate motivele din lume. Soţul dumitale a încercat să mă ucidă.

– Nu. Nu. Şi-a pierdut cumpătul, şi asta este în parte vina mea. A greşit. A greşit grav, dar trebuie să înţelegi că nu mai putea gândi limpede.

– Gândea măcar? Când i-a trecut prin minte să vină aici sau când a intrat în camioneta mea, de câteva ori, până ce m-a scos de pe carosabil? Dar atunci când m-a împins? Dar când a ridicat pumnul asupra mea?

Ochii doamnei Hennessy străluceau plini de teamă, de amărăciune, de regrete.

– Nu există scuze pentru ce a făcut. Ştiu bine asta. Am venit aici să te implor să ai înţelegere faţă de noi, să ai milă. Să-ţi deschizi inima şi să îi înţelegi durerea.

– Aţi suferit o tragedie acum mai bine de treizeci de ani. Şi el dă vina pe mine. Cum aş putea înţelege asta?

– Acum treizeci de ani, acum treizeci de minute. Pentru el nu e nici o diferenţă. Fiul nostru şi-a pierdut viitorul în noaptea aceea. N-am mai putut avea alţi copii. Eu am avut probleme, şi Jim mi-a spus că nu contează. Avem tot ce ne trebuie. Îl avem pe Jimmy al nostru. L-a iubit pe băiatul acela mai mult decât orice pe lumea asta. Poate că l-a iubit prea mult. Oare ăsta e un păcat? Oare e ceva greşit? Uite, uite... Scoase o poză înrămată din poşetă şi o împinse spre Cilla. Uite-l pe Jimmy. El e băiatul nostru. Uită-te la el.

– Doamnă Hennessy...

– Era leit taică-său, spuse ea pe nerăsuflate. Toată lumea a spus asta, încă de când s-a născut. Era un băiat atât de bun! Atât de deştept, atât de dulce, atât de amuzant. Voia să meargă la colegiu, voia să meargă la colegiu şi la facultatea de medicină. Voia să fie doctor. Eu şi Jim nu am fost la colegiu. Dar am pus bani deoparte, am economisit cât am putut ca Jimmy să poată merge. Eram atât de mândri.

– Era un tânăr foarte chipeş, reuşi să îngaime Cilla, dându-i fotografia înapoi. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Chiar îmi pare foarte rău. Dar nu sunt eu de vină.

– Sigur că nu eşti. Sigur că nu eşti. Cu lacrimile gata, gata să i se reverse pe obraji, femeia îşi apăsă fotografia pe piept. Am plâns şi am jelit, domnişoară McGowan,

în fiecare zi a vieții mele, pentru ce s-a întâmplat cu băiatul meu. Jimmy nu a mai fost niciodată același. Și asta a fost chiar mai rău decât dacă nu ar mai fi mers niciodată sau dacă nu și-ar mai fi folosit mâinile. Și-a pierdut orice lumină, orice bucurie de a trăi. Și nu a mai reușit să le și să se regăsească. L-am pierdut pe fiul meu și mi-am pierdut și soțul în aceeași noapte. Și-a petrecut ani întregi având grijă de Jimmy. Cea mai mare parte din timp nu mă lăsa pe mine. Voia să o facă el mereu. Să îl hrănească, să îl schimbe, să îl ridice. I-a luat sufletul cu totul. Pur și simplu i-a luat sufletul... Se trase înapoi și peste câteva clipe urmă: Când a murit Jimmy, nu mi-e rușine să îți spun că am simțit o anumită ușurare. Ca și cum fiul meu era în sfârșit liber din nou să fie el însuși, să râdă și să meargă și așa mai departe. Dar ceea ce mai rămăsese din sufletul lui Jim s-a uscat de tot. Jimmy era rațiunea lui de a trăi, chiar dacă traiul era unul amar. A cedat, pur și simplu a cedat. Te implor, nu-l trimite la pușcărie. Are nevoie de ajutor. Și de timp, să se vindece. Nu mi-l lua și pe el. Nu știu ce mă voi face.

Își acoperi fața cu palmele, iar umerii i se zguduiră de suspine. Cu colțul ochiului, Cilla îl văzu pe Ford coborând pe scări și ridică o mână să-l oprească.

– Doamnă Hennessy, înțelegi ce a făcut ieri soțul dumitale?

– Știu că te-a atacat ieri. Nu ar fi trebuit să-i spun că ai venit. Eram supărată și l-am copleșit cu reproșuri, că trebuie să te lase în pace, să renunțe, să nu se mai ia de tine, să uite de tot. Că nu sunt dispusă să primesc vizite inopinate din partea ta. Și a plecat ca o furtună. Dacă nu l-aș fi stârnit eu...

– Dar celelalte dăți?

Doamna Hennessy clătină din cap.

– Nu știu nimic despre celelalte dăți. Nu vezi că are nevoie de ajutor? Nu vezi că e bolnav și la creier, și la inimă? Îmi iubesc soțul. Îl vreau înapoi. Dacă merge la închisoare va muri. Va muri acolo. Tu ești tânără. Ai toată viața înainte. Noi am pierdut deja tot ce era mai important. Nu găsești suficientă milă în sufletul tău ca să ne lași să ne căutăm pacea?

– Ce crezi că aș putea face?

– Ai putea să le spui că nu vrei ca Jim să intre la închisoare. Se întinse și îi apucă mâinile Cillei. După cum zice avocatul nostru, s-ar putea cere o evaluare psihologică și internarea în spital. Jim ar putea fi trimis într-un loc unde să primească ajutor specializat. Ar trebui să se ducă, oare asta nu ar fi o pedeapsă suficient de mare? Măcar l-ar ajuta...

– Eu nu...

– Iar eu aș vinde casa. Mâinile ei le strânseră și mai puternic pe ale Cillei și disperarea ei i se strecură parcă prin piele. Aș fi dispusă să îți jur asta, pe Biblie. Aș vinde casa și ne-am muta departe de aici. Când se va simți suficient de bine ne-am muta în Florida. Soră-mea și soțul ei au de gând să se mute în Florida toamna următoare. O să găsesc acolo o locuință și ne mutăm. Nu te va mai deranja niciodată. Ai putea să le spui că vrei să se ducă la un spital psihiatric până se va simți mai bine. Tu ești victima în cazul ăsta, așa că pe tine te-ar asculta. Am cunoscut-o pe bunica ta. Știu că și ea l-a iubit pe băiat. Știu că a fost foarte mâhnită de pierderea lui. O știu în adâncul inimii. Doar că Jim nu a crezut niciodată asta și a învinovățit-o pe ea, a învinovățit-o de fiecare dată când se uita la băiat și îl vedea în scaunul ăla cu rotile. Nu a putut să ierte și asta l-a îmbolnăvit. Dar tu, nu poți să ierți nici tu? Nu poți?

Cum ar fi putut rezista în fața unei asemenea rugăminți arzătoare? se gândi Cilla.

– Voi vorbi cu polițiștii. Nu pot promite nimic. O să discut cu ei. Asta e tot ce pot să fac.

– Să fii binecuvântată. Dumnezeu să te binecuvânteze pentru asta. Eu nu te voi mai deranja. Nici Jim nu o va mai face. Îți jur.

Cilla închise ușa și, oftând obosită, se duse să se așeze pe trepte. Își lăsă capul pe umărul lui Ford când el veni lângă ea.

– Există tot felul de atacuri, spuse el încet. Asupra trupului, asupra minții și asupra inimii.

Cilla dădu din cap. El înțelese că se simțea istovită din cauza vizitei, a rugăminților, a lacrimilor.

– Totul are legătură cu un fel de ispăşire a păcatelor trecute, nu ţi se pare? Sau cel puţin în parte. Venirea mea aici, faptul că îi renovez casa. Faptul că eu însămi m-am întors. Căutând-o pe ea în casă, căutând răspunsuri, căutând motive. Nu şi-a revenit niciodată după moartea lui Johnnie. Nu a fost niciodată la fel ca înainte. Şi majoritatea oamenilor au spus că şi-a luat viaţa din pricina asta. Nu crezi că Hennessy nu şi-a permis luxul acesta? Copilul lui era încă viu, dar atât de afectat, atât de distrus, atât de nevolnic. Nu a putut să fugă, a trebuit să se confrunte cu situaţia aceasta în fiecare zi. Şi asta l-a distrus.

– Nu zic că nu are nevoie de ajutor, murmură Ford. Că n-ar fi o soluţie să fie internat pentru o vreme într-un spital de psihiatrie. Dar, Cilla, nu el este cel care ţi-a cerut iertare sau a implorat mila ta. Nu Hennessy este cel care a căutat ispăşire.

– Nu, nu este. Dar nu fac asta pentru el. Poate că ţi se pare absurd, însă vreau să o fac pentru femeia aia disperată şi îngrozită. Şi, mai mult decât atât, pentru Janet.

Din experienţa Cillei, să lucreze cu o echipă bună însemna să nu o cocoloşească nimeni pentru că se întâmpla să fie femeie. Aşa că se confrunta cu întrebările, grijile, supărarea şi enervările celorlalţi, dar în nici un caz mai mult decât ar fi avut parte dacă era bărbat.

Prin urmare, primi cu stoicism glumele şi comentariile despre cum fusese senzaţia petrecerii. Asta o ajută să revină pe lina de plutire şi să monteze cu precizie ornamentul în jurul ferestrei.

– Salut, Cill. Unul dintre muncitori îşi vârî capul pe uşa sufrageriei în timp ce ea era căţărată pe scară prinzând medalioanele de ipsos de pe tavan. A venit o doamnă, zice că te cunoaşte. O cheamă Lori. Să o trimit înăuntru, sau ce să fac?

– Da, spune-i să vină încoace.

Cilla împuşcă şi ultimele cuie, după care coborî.

– Dacă aş fi trecut eu prin ceea ce ai trecut tu ieri, în momentul ăsta m-aş odihni în pat, nu m-aş căţăra pe scări.

– E doar un alt mod de a face terapie. Cilla își puse deoparte pistolul de împușcat cuie și se întoarse spre cea care îi fusese Buna Samariteană. Voiam și eu să trec pe la tine mai târziu astăzi sau mâine, să îți mulțumesc încă o dată.

– Mi-ai mulțumit ieri.

– Nu aș vrea să minimalizez ceea ce ai făcut pentru mine, dar să știi că nu voi fi niciodată capabilă să uit imaginea ta alergând pe stradă cu un celular într-o mână și un arac din grădină în cealaltă.

Lori izbucni în râs și clătină din cap.

– Eu și soțul meu ne-am luat liber săptămâna asta ca să trebăluim prin casă și prin curte. El era plecat cu cei doi fii ai noștri să cumpere gazon și niște erbicide în timp ce eu mă ocupam cu reașezarea aracilor pentru roșii. Pot să-ți spun doar atât, dacă ar fi fost acasă e foarte probabil să-i fi tras câteva idiotului ăluia în cap cu aracul, chiar și după ce căzuse la pământ. Cu un zâmbet compătimitor, studie vânătaia de pe tâmpla Cillei. Pare încă destul de dureroasă. Cum te simți?

– Binișor. Aspectul te induce în eroare.

– Așa să fie. Uitându-se prin cameră, Lori adăugă: Mărturisesc că oricât aș fi vrut să te văd pe tine, voiam în aceeași măsură și să arunc un ochi pe-aici.

– E într-un proces important de transformare, însă pot să-ți fac un tur dacă vrei.

– Aș vrea, dar să o lăsăm pe altă dată. Camera asta e foarte frumoasă. Îmi place culoarea pereților. Ei bine, dă-mi voie să spun ce am de spus de fapt. Sigur că știu cine ești și cine a fost bunica ta. Noi ne-am mutat aici acum vreo doisprezece ani, dar legenda lui Janet Hardy este atât de vie, încât știam că aceasta fusese casa ei. Mă bucur să văd că cineva se ocupă în sfârșit de ea, dar nu asta vreau să spun.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu știu. Deși știu cine ești și acum chiar am un anumit interes în ceea ce te privește, pentru mine ești complet necunoscută. M-au sunat de dimineață doi reporteri care voiau să le dau informații și chiar să le citez

cuvânt cu cuvânt ce s-a spus ieri și cum s-au derulat evenimentele.

– Ah. Desigur.

– Le-am spus că am dat o declarație la poliție. Amândoi reporterii au devenit foarte insistenți, și asta m-a cam pus în gardă.

– Îmi pare rău dacă ți-am cauzat neplăceri.

Lori ridică o mână și făcu un gest de lehamite în aer.

– Am trecut pe aici ca să te anunț că cineva a vorbit cu reporterii. Acum, eu nu aveam de unde să știu dacă nu ai vorbit chiar tu cu ei, deși acum văd bine că nu este cazul.

– Nu, dar va trebui să o fac.

– Suntem vecine. O să te las să te întorci la treabă. Aruncă o privire în jur și conchise: E timpul să îl bat la cap pe soțul meu să zugrăvească livingul.

Cilla o conduse la ușă, apoi se așeză pe scară. Cumpăni care era cea mai normală și directă cale de a face o declarație. Își păstrase anumite contacte, și chiar dacă nu avea chef să recurgă la nici unul dintre ele, oricum numele Hardy urma să atragă atenția. Avea nevoie de ceva scurt și la obiect, scris cu multă grijă. Fusese învățată să nu evite nici un scandal, ci să-l înfrunte, să găsească o soluție și să rezolve totul cu mare clasă.

Chiar atunci îi sună telefonul. Închizând ochii, răspunse.

– Alo, bună, mamă.

– Cilla, pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece acolo?

– Am avut niște necazuri. Dar sunt capabilă să le rezolv. Ascultă, ai putea lua legătura cu agenta ta de presă? Tot cu Kim Cohen lucrezi?

– Da, dar...

– Te rog, contactează-o și dă-i numărul meu. Spune-i să mă sune cât de repede poate.

– Nu văd de ce ți-aș face vreun serviciu după modul în care tu te-ai purtat cu...

– Mamă. Te rog. Aș avea nevoie de ajutor.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea.

– Bine. Pot să o sun chiar acum. Ai avut un accident? Eşti în spital? Ai păţit ceva? Am auzit că un nebun a crezut că eşti fantoma mamei mele şi a încercat să dea cu maşina peste tine. Am auzit că...

– Nu, nu a fost chiar aşa. Nu sunt rănită. Am nevoie de Kim să mă ajute să pun pe hârtie ce s-a întâmplat ca să pot face o declaraţie publică.

– Nu vreau să suferi. Să ştii că în continuare sunt foarte supărată pe tine, spuse Dilly pufnind uşor, ceea ce o făcu pe Cilla să zâmbească. Dar nu vreau să suferi.

– Ştiu şi stai liniştită, nu sufăr. Îţi mulţumesc pentru că o suni pe Kim.

– Măcar eu ştiu cum să fac un serviciu, mormăi Dilly, după care închise.

Cilla nu avu cum să o contrazică, de vreme ce agenţa de presă o sună în mai puţin de douăzeci de minute. În alte douăzeci reuşiseră deja să compună şi să definitiveze o declaraţie. La final, ştiu că făcuse tot ce era posibil să iasă bine.

– Nu sunt eu o mare vedetă, îi spuse Cilla lui Ford când mergeau de la cabinetul doctorului spre programarea pe care o aveau la agentul imobiliar. Dar întotdeauna se fac valuri când există acte de violenţă. Iar legătura cu numele Hardy poate spori interesul presei. Însă declaraţia asta ar trebui să lămurească lucrurile şi să calmeze atmosfera.

– Ei, cel puţin pe plan local va fi un subiect căutat. Va fi ceva foarte spectaculos pentru oamenii de aici, cel puţin câteva zile. Şi mai ales dacă se va ajunge la un proces. Ai luat legătura cu poliţiştii?

– Să sperăm că nu se va ajunge. Da, am discutat cu ei. Ştiu că Wilson s-a gândit că am luat-o razna fiindcă am întrebat dacă au avut în vedere starea emoţională şi mentală a lui Hennessy.

– Şi ce a spus?

– Evaluările psihologice sunt deja în desfăşurare. Una solicitată de apărare, una de procuror.

– Da, psihiatrii se vor duela între ei.

– Cam aşa se pare.

– Le va fi cât se poate de clar amândurora că Hennessy e nebun de legat.

– Da. Important va fi ce are de spus procurorul cu privire la acuzaţii, dacă insistă să le menţină, dacă acceptă o înţelegere sau recomandă tratament de specialitate într-un spital de psihiatrie. Casa e aici, imediat pe stânga. Uite, micuţa „Cape Cod"[1], de acolo.

– Poftim?

– Acolo unde e o maşinuţă roşie în faţă. A venit deja agentul. Vicky Fowley. Casa scoasă la închiriat fără nimic în ea. Proprietarul vrea să o lase goală, goluţă. Iar Vicky abia aşteaptă să şi-o taie de pe listă.

Ford se uită la curtea plină de bălării şi la căsuţa ca o cutie maro aşezată în mijlocul ei.

– Nu-mi pot explica de ce. Poate pentru că este una dintre cele mai urâte proprietăţi de pe aici?

– Ai exact atitudinea potrivită. Să nu ţi-o schimbi, serios. Îl bătu pe mână încurajator, adăugând: Şi lasă-mă pe mine să vorbesc.

capitolul 22

Ford avea o imaginaţie bogată. Se considera chiar un om cu viziune, însă, după cum arăta „micuţa Cape Cod" a Cillei, nu-şi putea închipui cum ar fi definit-o cineva drept casă, oricât de vag ar fi fost termenul. Era o şandrama ce trebuia demolată din milă.

Pete largi, oribile, de o proveniență dubioasă acopereau de-a lungul şi de-a latul mocheta din livingul minuscul. Nu putea decât să fie recunoscător că îl lăsase pe Spock acasă, căci altminteri câinele ar fi fost onorat să-şi marcheze teritoriul în urma altor semeni de-ai săi.

Fie un animal, fie o armată de rozătoare roseseră plintele pe lângă mochetă. Tavanul, pătat la fel de urât într-un colţ, era plin de nişte mici denivelări care, în viziunea Cillei, semănau cu floricelele de porumb.

[1] Cape Cod – peninsulă din partea de est a statului Massachusetts (n.tr.)

În bucătărie găsiră un amestec sinistru de aparate electrocasnice disparate, un linoleum uzat şi o chiuvetă ruginită. Pe blaturile sărăcăcioase din melamină se vedeau urmele rotunde ale unor cratiţe şi tigăi ce fuseseră puse fierbinţi pe suprafaţa albă împestriţată cu puncte albastre. Negreala era vizibilă peste tot pe la colţuri.

Cu ochii minţii, Ford îşi imagină o armată de gândaci de bucătărie revărsându-se din chiuveta aceea ruginită, înarmaţi cu arme automate, conducând tancuri şi alte vehicule blindate pentru a lupta împotriva păianjenilor echipaţi în uniforme de luptă şi trăgând cu bazooka.

I se păru deci extrem de uşor să o lase pe Cilla să vorbească. El era mut de uimire.

Primul etaj se compunea din două dormitoare în care erau împrăştiate tot felul de vechituri aparţinând foştilor locatari şi o baie în care el unul n-ar fi intrat nici dacă ar fi purtat un costum de protecţie împotriva substanţelor periculoase.

– După cum vedeţi, sunt o grămadă de chestii de făcut aici! Vicky le arătă dinţii albi, extrem de albi, în ceva ce nu putea fi decât un zâmbet mâhnit, dacă nu cumva disperat. Însă cu puţină răbdare şi mici eforturi, ar putea fi transformată într-o adevărată casă de păpuşi. Un început aşa de drăguţ pentru un cuplu tânăr ca voi doi!

– Un cuplu de ce? întrebă Ford, ceea ce-i atrase o strâmbătură din partea Cillei.

– Vicky, te-ar deranja dacă am arunca o privire numai noi doi timp de câteva minute? Să stăm puţin de vorbă despre casă?

– Bineînţeles că nu! Staţi cât timp aveţi nevoie! Eu o să ies până afară şi-o să dau nişte telefoane. Nu vă grăbiţi din cauza mea!

– De foloseşte numai propoziţii exclamative? se interesă Ford când Vicky fu suficient de departe ca să nu-l mai poată auzi. De teamă? De entuziasm? Fiindcă are spontan orgasme multiple?

– Foarte drăguţ.

– Cilla, cred că mormanul din colţ, alcătuit din ceea ce-ar fi putut să fie cândva nişte haine, tocmai s-a

mişcat. S-ar putea să fie un cadavru acolo. Posibil o armată de gândaci de bucătărie aşteptând să execute un atac prin surprindere, o ambuscadă. Ar trebui să plecăm. Şi să nu ne mai întoarcem vreodată.

– Dacă ar fi fost un cadavru, ar fi mirosit cu mult mai rău decât miroase acum aici.

– Cât de mult mai rău? murmură el. Şi chiar ştii cum miroase un cadavru?

– Oricum, gândacii de bucătărie ar putea reprezenta un factor util, observă ea aruncându-i o privire acră. Dacă vânzătorul ar fi avut puţin creier, ar fi făcut curăţenie, ar fi scos mocheta asta puturoasă. Însă pierderea lui ar putea fi câştigul nostru.

– Probabil că glumeşti. Singurul lucru cu care ne-am putea pricopsi de pe urma magherniţei ăsteia este o formă oribilă de febră tifoidă. Sau de ciumă bubonică. Ford fixă cu o privire îngrijorată grămada de cârpe. Nu era pe deplin sigur că *nu* se mişcase. Cilla, nu ai cum să-ţi amortizezi o investiţie aici.

– Deoarece nu ştii unde să te uiţi. Înţelegerea a fost că dacă nu vrei să rişti, n-o faci şi gata. Însă dă-mi voie să-ţi ofer o primă idee privind potenţialul locului. Sub mocheta asta este lemn de esenţă tare. Am verificat când am dat o raită prin casă mai înainte. Se duse într-un colţ şi se aplecă ca să tragă de un colţ slăbit al mochetei. Bucăţi de stejar tăiate aleator la diferite lungimi şi într-o formă surprinzător de bună.

– OK, are o podea ca lumea.

– Şi o fundaţie foarte bună, o curte de dimensiuni corespunzătoare.

– Care arată ca un teren minat. Probabil plin de bombe capcană amplasate de păianjenii atomici.

– Îi trebuie gazon nou, continuă ea deloc descurajată, nişte copăcei sau arbuşti, o platformă de lemn, mică şi cochetă, în spate. Baia trebuie renovată din temelii.

– N-ar fi mai uman s-o bombardezi?

– O cadă nouă, o chiuvetă nouă, nişte faianţă frumoasă. Pentru o încăpere de mărimea aceasta, probabil c-aş putea găsi nişte piese care nu se mai fabrică acum, de o culoare neutră. Toată mocheta dispare. Înlocuim

ușile dulapului și îi mai adăugăm niște rafturi. Refacem tavanele, le zugrăvim. Așa avem două camere drăguțe pentru copii.

– Iar părinții pe unde-ar dormi? Ford își vârî mâinile în buzunare ca nu cumva să atingă în mod accidental ceva din jur. Într-un hotel, dacă ar avea puțină minte.

Cilla își îndoi degetul.

– Acest perete va fi mutat în exterior cu patru metri și jumătate.

– Da?

– Da, și spațiul ăsta, extinzând casa pe lățime, va găzdui dormitorul matrimonial, ce va da înspre curtea din spate. Cu dressing spațios, baie lipită de dormitor cu cadă și duș separat. Chiuvete duble, blat din granit. Poate niște plăci din ardezie. O să trebuiască să cerem un preț destul de piperat.

– Și pe ce-o să se bazeze asta? Pe speranțe și vise?

– Pe bucătăria cea nouă și o cameră minunată.

– Aha.

În mod ciudat, Ford începu să vadă totul conturându-se după descrierea Cillei.

– Mocheta aia oribilă dispare și iese la iveală lemnul de stejar, spuse ea de pe trepte. Înlocuim balustrada asta amărâtă. Refacem tavanele, punem tocuri noi la uși și chenar din ipsos între tavan și perete. Geamuri noi peste tot. Bucătăria practic demolată.

– Slavă Domnului.

– Baie și spălătorie aici. Bucătărie, sufragerie și încăpere dedicată familiei, spațiu deschis aerisit, tejghea ca de bar pentru mesele fără pretenții, luate în familie, toate acestea dând spre mica și cocheta platformă de afară prin niște uși duble de sticlă. Vopsea de exterior într-o culoare veselă, de înlocuit potecile crăpate din beton cu pavele, de pus niște plante și un copăcel. Și cam despre asta-i vorba.

– O, ce bine, o nimica toată!

– E mult, însă o să fie și mai mult, spuse ea amuzată. Șaisprezece săptămâni. Ar putea fi făcută și-n douăsprezece, însă fără nici un fel de jonglerii aș spune totuși șaisprezece. Cu prețul maxim de achiziție, cu materialele

și mâna de lucru, plățile pentru ipotecă timp de, să zicem, cam cinci luni și valoarea adăugată a cartierului, ai putea să întrevezi un profit undeva între patruzeci și patruzeci și cinci de mii.

– Pe bune?

– O, da. În funcție de cum merge piața în momentul în care va fi gata, profitul s-ar putea apropia de șaizeci de mii. Prețurile în zona asta sunt în urcare. Cilla începu să bifeze atuurile pe degete: Cupluri mai tinere, familii înstărite care țin la aspectul general. Este amplasată într-un district școlar bun, la numai zece minute distanță de un centru comercial. Dormitoarele matrimoniale, bucătăriile și băile – astea sunt elementele cheie ale oricărei vânzări și din care obții cel mai mare profit.

– OK.

– Nu, trebuie să fii sigur. Îți las un răgaz să te gândești la toate astea. Eu o să schițez niște planuri de amenajare.

– Sunt de acord de pe acum. Hai să mergem s-o facem pe Vicky fericită. Și să ieșim naibii de-aici cât timp gândacii de bucătărie și păienjenii respectă armistițiul asupra căruia s-au înțeles.

– Stai, așteaptă. Trebuie s-o lăsăm să mai sufere. O să luăm locul ăsta practic pe nimic, Ford, spuse ea cu o plăcere vicleană pe chip. Merită să fie aproape furat în felul ăsta, de vreme ce vânzătorul nici măcar nu s-a deranjat să-l amenajeze cât de cât. Așa c-o să-i spunem, foarte neconvingător, că o să ne mai gândim. După care o să plecăm. Într-o săptămână, zece zile, o s-o sun din nou.

– Dacă o cumpără cineva în timpul ăsta?

– După ce-a rămas nevândută mai bine de patru luni, chiar și cu două reduceri de preț? Nu prea cred. Acum o să-i servim lui Vicky porția de dezamăgire la care ea se așteaptă deja. După care vreau să merg acasă la tine, să mă bag în jacuzzi și să mă relaxez.

Relaxarea se dovedi problematică, deoarece șase reporteri stăteau lângă zidul casei ei.

– Spuneai că n-o să prezinte prea mult interes?

– Asta nu-i nimic. Și cu puțin mai mult decât se așteptase, își zise Cilla. Era doar un efect inevitabil al declarației

făcute. O să fie în marea lor majoritate niște tipi din presa locală sau poate veniți din Washington, D.C. Du-te înăuntru. O să mă ocup eu de ei.

– Ai de gând să le dai interviuri?

– Nu tocmai. Doar câteva firimituri. Ei o să le ciugulească și o să-și ia zborul. N-ai nici un motiv să fii implicat în asta. Dimpotrivă, le-ai da un nou fir de anchetă.

În momentul în care coborâră din mașină, camerele de filmare se fixară asupra lor. Ca o entitate compactă, reporterii traversară drumul, strigând-o pe Cilla pe nume, punându-i întrebări. În momentul în care Ford percepu mișcarea ca pe un gest agresiv, se duse instinctiv lângă Cilla.

– Georgia Vassar, de la WMWA-TV. Puteți să ne spuneți ce credeți despre altercația pe care ați avut-o ieri cu James Robert Hennessy?

– Câte de grave sunt rănile dumneavoastră?

– Este adevărat că Hennessy crede că sunteți reîncarnarea lui Janet Hardy?

– Am dat deja o declarație cu privire la acest incident, rosti Cilla pe un ton glacial. Nu mai am nimic de spus.

– Nu-i adevărat că Hennessy v-a mai amenințat și mai înainte? Și l-a atacat pe Steve Chensky, fostul dumneavoastră soț? A determinat acest gest violent eșecul împăcării dumneavoastră?

– După cunoștințele mele, domnul Hennessy nu a fost acuzat de atacul asupra lui Steve, care, apropo, se afla într-o scurtă vizită astă-primăvară. Noi am fost prieteni și mai înainte, pe durata căsniciei și după aceea. Așa că n-a fost vorba de vreo împăcare.

– Asta din cauza relației pe care o aveți cu Ford Sawyer? Domnule Sawyer, dumneavoastră ce credeți despre atacul asupra domnișoarei McGowan? Există speculații că dumneavoastră și Steve v-ați bătut pentru Cilla și că el a fost rănit. Cum răspundeți la această acuzație?

– Nu comentez. O, din câte s-ar părea acum sunteți pe proprietatea mea. Noi, cei de aici, suntem foarte prietenoși, însă în mod sigur o să vreți să ieșiți de pe ea.

– Eu nu voi fi la fel de prietenoasă dacă o s-o încălcați pe-a mea, îi avertiză Cilla.

– Este adevărat că ați venit aici din dorința de a intra în legătură cu spiritul bunicii dumneavoastră? strigă un reporter în timp ce ea și Ford se îndreptau spre casă.

– Aiureli tipice tabloidelor, răbufni Cilla. Îmi pare rău. În marea majoritate, tot ce-ai auzit n-au fost decât niște baliverne de-ale fițuicilor de scandal.

– Stai liniștită. Ford închise ușa în urma lor și o încuie. Întotdeauna am vrut să am ocazia să spun „Nu comentez" cu o voce neînduplecată.

– O să se lase păgubași. N-o să dureze mai mult de-o zi sau două, și articolele o să apară în gazetele de doi bani alături de poveștile cu copii extratereștri ce sunt școliți acasă în Utah.

– Știam eu! exclamă el ridicând un deget în aer. Știam eu că așa s-a întâmplat în Utah. Ce-ai zice de un pahar de vin bonus la baia de relaxare, în timp ce eu mă lămuresc cum o să-mi aduc câinele înapoi?

– Nu-i o idee bună. Vinul, da, și Spock la fel, însă ai o grămadă de geamuri la sala de jacuzzi. Cu un aer spășit, Cilla îi explică: Geamurile și teleobiectivele sunt combinația perfectă. N-are rost să le dăm pe tavă un asemenea subiect. Deja îți știu numele. O să te regăsești și tu alături de copiii extratereștri.

– În cele din urmă, un vis de-o viață împlinit. Pe când lua paharele, Ford își aruncă privirea spre robotul telefonic. Azi am atins o cotă de popularitate formidabilă, nu? Patruzeci și opt de mesaje.

Chiar în acel moment, telefonul sună din nou.

– Ar trebui să blochezi apelurile nedorite. Eu chiar am crezut că prin publicarea unei declarații scurte și clare voi preîntâmpina toate astea. Kim, agenta de presă, a fost de acord cu mine. Însă, din motive care-mi scapă, unii reporteri par hotărâți să continue cu povestea asta și s-o întoarcă pe toate fețele.

– Ai dreptate, zise el scoțând receptorul din furcă. O să fac la fel și cu celelalte telefoane din casă. Rudele și prietenii mei au numărul de mobil dacă trebuie să dea de mine. O să-l sun pe Brian, să văd dacă vrea să-l găzduiască pe Spock diseară. Noi o să luăm niște vin, o să încălzim o pizza congelată și-o să ne ascundem

în dormitor, în spatele draperiilor. În fine, am ocazia să te supun unui maraton cu toate episoadele din *Battlestar Galactica.*

Cilla se rezemă de blat simţind cum i se disipa tensiunea din umeri. Nu era nervoasă, din câte îşi dădea seama. Nu era supărată. Nici măcar deosebit de deranjată. Cum de reuşise, o dată în viaţă, să se cupleze cu un tip atât de *stabil?*

– Tu chiar ştii cum să faci totul mai uşor.

– Dacă nu cumva cylon[1]-ii şi-au pus în cap să-ţi distrugă întreaga specie, de obicei mi se pare simplu să fac asta. Tu aduci pizza, eu o să aduc vinul.

O trezi la cinci dimineaţa ceasul ei intern, pe care îl setase atunci, în toiul nopţii, după ce sunaseră alarmele la Little Farm. Alt aspect la care ar fi trebuit să se aştepte, se gândi ea în timp ce se ducea la duş. Avea de-a face cu soiul acela de ziarişti care nu se sfiau să încalce legea când urmăreau un subiect de presă. Prin urmare, îşi petrecuse mai bine de o oră cu poliţiştii şi cu Ford în casa de vizavi.

Pe lacătul pus la uşa din spate se vedeau urmele unei tentative de spargere făcute de un amator.

Se îmbrăcă şi îi lăsă un bileţel lui Ford. Maşina de poliţie rămăsese la ea pe alee. Păsărelele ciripeau, iar trei căprioare păşteau lângă heleşteu. Nu zări însă nici un reporter în apropierea zidului de piatră.

Poate că avusese noroc şi asta fusese totul. Luă maşina lui Ford şi se duse până în oraş. La şase şi jumătate era deja pe aleea din faţa casei, cu o cutie de gogoşi şi două cafele mari în braţe.

Poliţistul de la volan îşi lăsă geamul în jos.

– Ştiu că ăsta-i un clişeu, spuse ea, dar...

– Bună dimineaţa. Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, domnişoară McGowan. A fost linişte...

[1] Roboţi ce apar în serialul *Battlestar Galactica* pe post de lucrători şi soldaţi cibernetici ce distrug aproape în întregime civilizaţia umană (n.tr.)

– Şi o noapte lungă pentru toată lumea. Se pare că invadatorii s-au retras de pe câmpul de luptă. Eu o să mă apuc de treabă. Câţiva dintre membrii echipei o să vină în jur de ora şapte.

– E foarte plăcut aici. Al doilea poliţist scoase din cutie o gogoaşă acoperită cu glazură şi fulgi multicolori. Baia de la etaj e o minunăţie. Nevastă-mea tot vrea s-o modernizăm pe-a noastră.

– Dacă vă hotărâţi, daţi-mi un telefon. Consultanţă gratuită.

– S-ar putea să fac asta. O să ieşim din tură în curând. Doriţi să sunăm şi să cerem altă maşină?

– Cred că e în regulă de acum. Vă mulţumesc pentru că mi-aţi supravegheat casa.

Înăuntru, se apucă să termine montarea plintei. Până la opt, toată lumea roia şi activitatea era în toi. Unii tencuiau şi finisau pereţii din rigips, alţii planificau montarea pavelelor de pe alei şi curăţarea heleşteului. Aflată în al treilea dormitor, Cilla îşi verifică măsurătorile referitoare la dulap. În momentul în care scotea uşa din balamale, Matt îşi făcu apariţia.

– Cilla, cred c-ai face bine să arunci o privire afară.

– Ce-i? E vreo problemă?

– Trebuie să te uiţi, să hotărăşti de una singură ce este.

Ea propti uşa de perete şi ieşi în grabă după el. Privirea aruncată afară o făcu să icnească.

Şase reporteri reprezentaseră o bătaie de cap. Şaizeci erau un adevărat dezastru.

– Au apărut toţi odată, o informă Matt. Ca şi cum ar fi venit la un semnal anume. Brian m-a strigat să ies, spunându-mi că unii dintre ei le pun întrebări agresive celor din echipa lui. Iisuse, sunt camere de filmare şi tot tacâmul.

– Bine, bine, trebuie să mă gândesc.

Avea cel puţin doisprezece lucrători implicaţi în activităţi exterioare. Douăsprezece persoane pe care nu era posibil să le cenzureze ori să le controleze în vreun fel.

– N-ar trebui să existe genul ăsta de interes legat de mine şi de faptul c-am fost implicată într-un aşa-zis

accident. Poate câteva imagini la ştirile mondene, nişte reportaje pe plan local. Trebuie să dau un telefon. Matt, ar fi grozav dacă le-ai spune oamenilor să nu stea de vorbă cu ei, cel puţin pentru moment. Am nevoie de câteva minute ca să...

Se îndepărtă în timp ce limuzina de un negru strălucitor glisa uşor pe aleea din faţa casei sale.

– Măiculiţă, ia uită-te la asta!

– Da, uită-te la asta, repetă Cilla ca un ecou.

Nu trebui să-l vadă pe Mario coborând din spatele maşinii ca să ştie cine anume sosise. Sau de ce.

Până în momentul în care Cilla ajunse la verandă, Bedelia Hardy era deja învăluită şi sprijinită de braţul protector al soţului ei. Îşi întoarse faţa într-un unghi perfect, se gândi fiica ei cu o indignare arzândă, astfel încât teleobiectivele să-i poată surprinde expresia plină de amărăciune. Părul desfăcut îi strălucea în soare pe deasupra unui sacou de in, de aceeaşi culoare cu cea a ochilor ei.

În timp ce Cilla lăsă uşa de plasă să se trântească zgomotos în urma ei, Dilly îşi aruncă braţele în faţă, menţinându-şi corpul orientat pentru fotografiile din profil.

– Puiul meu!

Purta nişte sandale marca Jimmy Choo, de mare efect, cu tocuri de zece centimetri. Prinsă în capcană, Cilla coborî scările în bocancii ei de lucru şi se lăsă cuprinsă de braţele materne mirosind a *Soir de Paris*. Parfumul favorit şi definitoriu al lui Janet, care ulterior devenise parfumul favorit şi definitoriu al fiicei sale.

– Puiul meu, puiul meu.

– Tu ai făcut asta, îi şopti Cilla la ureche. Tu ai informat presa că vii.

– Bineînţeles c-am făcut-o. Orice reclamă este bine-venită. Prin lentilele ochelarilor de soare ai mamei sale, de culoarea chilimbarului, Cilla văzu cum ochii înlăcrimaţi teatral se lărgiră din motive de îngrijorare autentică. Vai, Cilla, faţa ta! Ai spus că nu eşti rănită. Vai, *Cilla!*

Acest moment de şoc şi preocupare sinceră reuşi să-i atenueze tinerei femei până şi cel mai aprig sentiment de ranchiună.

– Am niște umflături ușoare, asta-i tot.

– Ce ți-a spus doctorul? Of, individul acela oribil, Hennessy. Mi-l amintesc. Un nemernic cu fața ciupită de vărsat de vânt. Dumnezeule, Cilla, ești *rănită!*

– Sunt bine.

– Dar de ce nu-ți aplici niște machiaj pe față? Acum nu-i timp pentru asta și probabil că-i mai bine așa. Hai să mergem. M-am ocupat de tot ce trebuie.

– I-ai asmuțit asupra mea, mamă. Știi că nu-mi doream asta în nici un caz.

– În viață nu-i vorba numai despre tine și despre ce dorești tu. Dilly se uită dincolo de fiica ei, la casă, și Cilla întrezări iarăși un sentiment autentic. Durere. Și nici n-a fost vreodată, urmă ea. Am nevoie de titlurile alea pe toată pagina, de apariții la televizor. Am nevoie de reclamă și am de gând să beneficiez de toate astea. Ce-a fost a fost. Acum poți să-i lași să insiste pe subiectul ăsta, să pună presiune asupra ta, sau poți să mă ajuți să deturnăm o parte din atenție, poate chiar cea mai mare parte, asupra mea. Iisuse! Ce-i asta?

Cilla se uită în jos și îl văzu pe Spock stând răbdător, cu laba întinsă, cu ochii mari și bulbucați fixați asupra lui Dilly.

– Ăsta-i câinele vecinului meu. Vrea să dai noroc cu el.

– Vrea... Mușcă?

– Nu. Dă noroc cu el, mamă. A hotărât deja că ești o figură prietenoasă fiindcă m-ai îmbrățișat.

– Bine, bine. Se aplecă și îi scutură ferm laba lui Spock, după care zâmbi. E teribil de urât, și totuși simpatic. Hai, marș acum. Dilly se întoarse, cu brațul ferm postat pe după talia Cillei, și întinse o mână spre soțul ei. Mario!

El veni în pas alergător, îi luă mâna și i-o sărută.

– Suntem gata, îi spuse ea.

– Arăți minunat. Numai câteva minute de data asta, scumpo. N-ar trebui să te expui prea mult la soare.

– Stai pe-aproape.

– Ca întotdeauna.

Apucând-o strâns pe Cilla, Dilly o porni spre intrarea proprietății, păzită de camerele de filmat.

– Superbi pantofi, o complimentă fiica ei. Dar nu-s cea mai potrivită alegere pentru iarbă şi pietriş.

– Ştiu. Cine mai e şi ăsta? Nu-i putem lăsa pe reporteri să rupă rândurile.

– Nu este reporter. Cilla prinse privirea lui Ford, care îşi croia drum printre rândurile de ziarişti, şi îi spuse: Continuă să mergi. Nu vrei să participi la chestia asta.

– Doamna aceasta este mama ta? Este surprinzător să vă întâlnesc aici, doamnă Hardy.

– Unde altundeva aş putea să fiu când fiica mea este rănită? E noua ta poveste de iubire? Dilly îl scrută din cap până în picioare. Am auzit câte ceva despre dumneata. Nu de la Cilla, preciză ea. O să trebuiască să stăm de vorbă. Însă acum, du-te şi aşteaptă împreună cu Mario.

– Nu. El nu-i Mario şi n-o să stea să m-aştepte ca un căţeluş de companie, bine dresat şi umil. Nu le da satisfacţie, Ford.

– O să mă duc înăuntru să iau nişte cafea, hotărî el. Vrei să sun la poliţie?

– Nu. Însă mulţumesc oricum.

– Arată delicios, aşa bronzat, comentă Dilly în timp ce Ford se îndrepta spre casă. Mi se pare că ţi-ai îmbunătăţit vizibil gusturile.

– Sunt atât de furioasă pe tine! se răsti Cilla. Ai grijă, foarte mare grijă, pe ce butoane apeşi.

– Crezi că mie mi-a fost uşor să vin aici? Fac ceea ce trebuie să fac.

Dilly îşi ridică bărbia, pozând în mama curajoasă care îşi sprijină copilul rănit. Trecu impasibilă printre reporterii care le asaltau, ca un soldat înfruntând cu stoicism pericolele din linia întâi.

– Vă rog. Vă rog. Ridică o mână şi, concomitent, vocea: Vă înţeleg interesul şi până la un anumit nivel vi-l apreciez. Ştiu că telespectatorilor şi cititorilor voştri le pasă, şi asta-i nemaipomenit. Însă trebuie să înţelegeţi că familia noastră, încă o dată, trece prin nişte clipe dificile. Iar acest moment în particular este... extrem de dureros. Fiica mea a suferit o traumă îngrozitoare. Eu sunt aici pentru ea, aşa cum ar fi orice mamă.

– Dilly! Dilly! Când ai aflat despre accidentul Cillei?

– Ea m-a sunat de îndată ce a putut să o facă. Indiferent de cât de mare a crescut, orice copilă își vrea mama atunci când este rănită. Chiar dacă mi-a spus să nu vin, să nu-mi întrerup repetițiile la spectacolul meu de cabaret, să nu mă expun durerii și amintirilor pe care mi le provoacă acest loc, bineînțeles că am dat fuga încoace.

– N-ați mai revenit aici, conform propriilor dumneavoastră declarații, de la sinuciderea lui Janet Hardy. Ce impresii vă stârnește locul acesta?

– Nu pot să mă gândesc la acest aspect. Nu încă. Fiica mea este singura mea preocupare. Mai târziu, când o să ne mai liniștim, o să explorez aceste sentimente. Mama... Vocea i se gâtui exact la momentul potrivit. Mama și-ar fi dorit să-i transmit fiicei mele, nepoata ei, toate energia mea.

– Cilla, care sunt planurile tale? O să deschizi casa publicului larg? Sunt tot felul de speculații cum că ai vrea să amenajezi un muzeu cu obiecte de colecție de-ale bunicii tale.

– Nu. Intenția mea este să locuiesc aici. Deja locuiesc aici, se corectă ea pe un ton rece și clar, în timp ce enervarea începea să-i pulseze din ce în ce mai tare în creier. Proprietatea aceasta a fost păstrată în familie, de ambele ramuri ale familiei, Hardy și McGowan, de generații întregi. Eu o restaurez și va fi, așa cum a fost întotdeauna, o reședință privată.

– E adevărat că ați fost șicanată și ați suferit tot felul de spargeri și acte de vandalism pe durata lucrărilor de renovare?

– Au fost tot felul de incidente, însă nu le atribui o importanță majoră.

– Cum comentați afirmațiile că spiritul lui Janet Hardy bântuie casa?

– Spiritul mamei mele este aici, interveni Dilly. Ea și-a iubit mica ei fermă și cred că spiritul, vocea, frumusețea și grația ei au rămas aici. Noi suntem dovada acestui fapt. O trase pe Cilla mai aproape și continuă: Spiritul ei este în noi. În mine, în fiica mea. Și acum, într-un fel, trei generații de femei Hardy sunt aici. Acum vă rog, trebuie să-mi duc fiica înăuntru, unde să se poată

odihni. Vă cer, în calitate de mamă, să ne respectați intimitatea. Dacă mai aveți și alte întrebări, soțul meu o să încerce să vă răspundă.

Lipindu-și capul de cel al Cillei, Dilly porni împreună cu fiica ei spre casă.

– Ai plusat cam tare pe cartea mamei iubitoare și grijulii, îi spuse Cilla.

– Nu prea cred. Ce s-a întâmplat cu copacul?

– Ce copac?

– Acela cu frunze roșii. Parcp era mai mare. Mult mai mare.

– S-a uscat aproape complet, era pe ducă. Așa că l-am înlocuit.

– Arată diferit. Erau mai multe flori. Vocea lui Dilly tremură, însă Cilla știu că de data aceasta nu juca teatru. Mama iubea florile.

– O să fie mai multe după terminarea lucrărilor. La fiecare pas, Cilla simți transferul de energie dintre ele, până când în cele din urmă ea ajunse să o sprijine pe Dilly. Te-ai lăsat prinsă în cursă de una singură, îi spuse. Trebuie să intri în casă acum.

– Știu. Veranda era albă. De ce nu mai este albă?

– A trebuit să înlocuiesc mare parte din ea. Încă nu-i vopsită.

– E ceva în neregulă cu ușa. Respirația i se acceleră, ca și cum ar fi alergat în loc să meargă la pas. Asta nu-i ușa ei. De ce-i totul schimbat?

– Multe lucruri erau deteriorate, totul era plin de mucegai. Dumnezeule, mamă, în ultimii zece ani acest loc a beneficiat doar de o întreținere minimă, și nici în cele două decenii precedente nu s-a făcut mare lucru. Nu se poate să neglijezi ceva atâta vreme și pe urmă să te miri că s-a degradat.

– N-am neglijat-o. Am vrut să uit de ea. Acum nu pot, nu-i așa? De îndată ce intrară în casă, Dilly păru să-și revină. O înghionti, dând-o la o parte, și declară ritos: Asta nu-i bine. Totul e anapoda. Unde-s pereții? Micuțul salon de oaspeți? Vopseaua nu are culoarea potrivită.

– Am făcut schimbări.

Cu ochii incandescenți, Dilly se răsuci înspre Cilla în pantofii ei fabuloși.

– Ai spus că restaurezi.

– Am spus că o reabilitez și asta fac. O fac să fie a mea, respectând și ce-a fost.

– Nu ți-aș fi vândut-o niciodată dacă aș fi știut c-o faci bucăți.

– Ba da, ai fi vândut-o, îi replică Cilla cu răceală. Tu ai vrut banii, iar eu voiam să locuiesc aici. Dacă ai fi vrut să rămână neschimbată, păstrată în chihlimbar, mamă, ai avut decenii bune la dispoziție s-o faci. Tu nu iubești casa asta, este ca o rană deschisă pentru tine. În schimb, eu chiar o iubesc.

– Habar nu ai ce simt eu! Aici am avut parte de ea mai mult decât oriunde. A doua pe listă după Johnnie, desigur, întotdeauna a doua după iubitul ei fiu. Lacrimile îi ieșeau la iveală odată cu cuvintele. Reușii cu greu să îngaime: Însă am avut mai mult parte de ea aici decât oriunde altundeva. Iar acum totul este schimbat.

– Nu, nu totul. Am reparat tencuiala, iar parchetul va fi rașchetat și lăcuit. Podelele pe care a pășit ea. Am dat la restaurat mașina de gătit și frigiderul ei și o să le folosesc.

– Mașina aia mare de gătit?

– Da.

– Câteodată încerca să facă prăjituri la cuptor. Era îngrozitoare la capitolul ăsta. Le ardea întotdeauna. Noi le mâncam oricum, zise Dilly râzând. Fir-ar să fie, Cilla. Fir-ar să fie. Am iubit-o atât de mult!

– Știu c-ai iubit-o.

– Urma să mă ia cu ea la Paris. Numai noi două. Totul era planificat. Iar după aceea a murit Johnnie. Întotdeauna reușea să-mi strice socotelile.

– Dumnezeule, mamă!

– Așa am simțit atunci. După șocul și supărarea îngrozitoare de la început, fiindcă și pe el l-am iubit. L-am iubit chiar și când voiam să-l urăsc. Însă după aceea, odată cu anularea voiajului la Paris, m-am gândit că el reușise să-mi strice și această mică bucurie. Dilly trase aer în piept și continuă: Pe el l-a iubit mai mult și mort decât

m-a iubit pe mine în viață. Indiferent de cât de tare am fugit, n-am putut niciodată să-l ajung din urmă.

„Știu cum te simți", se gândi Cilla. „Știu exact." În felul ei, Dilly își iubise mai mult mama moartă decât putuse să-și iubească fiica în viață.

Poate că și în privința asta era vorba despre ispășire. Așa că Cilla mai făcu un pas.

– Cred că ea te-a iubit foarte, foarte mult. Cred că moartea lui Johnnie a șubrezit-o și a bulversat-o complet, astfel că nu și-a mai revenit niciodată. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție...

– Și de nu și-a făcut timp? În schimb, a luat pastile. Și m-a părăsit. Ea a ales să mă părăsească. Accident sau nu – iar eu voi crede întotdeauna, întotdeauna c-a fost un accident –, a luat pastile când ar fi putut să mă aleagă pe mine.

– Mamă. Cilla se apropie de ea și îi atinse obrazul. De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre asta? Despre ce simțeai?

– De vină e casa asta. Mă întoarce pe dos și mă tulbură. Mă face să-mi aduc aminte, să vorbesc despre ce s-a întâmplat. Eu n-o vreau. Pur și simplu n-o vreau. Își deschise geanta și scoase o cutiuță argintie de medicamente. Adu-mi niște apă, Cilla. La sticlă.

Ironia sorții funcționa perfect în cazul ei, se gândi Cilla. Fiica cea îndurerată din cauza faptului că mama sa alesese pastilele în detrimentul ei perpetuase exact același comportament.

– Bine.

În bucătărie, Cilla scoase o sticlă de apă din minifrigider, luă un pahar și puse niște gheață în el. Dilly trebuia să supraviețuiască fără obișnuita ei felie de lămâie, își zise. În timp ce turna apa, aruncă o privire afară, pe geam.

Ford vorbea cu Brian și cu expertul angajat să se ocupe de helești năpădit de vegetație. Avea în mână o cană de cafea, iar degetul mare al celeilalte mâini era agățat de gaica de la cureaua blugilor.

Lungan și fără pic de grăsime, se gândi ea, și cu acea doză infimă de stângăcie. Păr șaten ciufulit, cu vârfurile

decolorate de soare. Atât de minunat, de binecuvântat de normal. O calma numai faptul că se uita la el, la bărbatul acesta care crease personaje supernegative şi supereroi, care avea fiecare sezon în parte din *Battlestar Galactica* – ambele serii – pe DVD. Un bărbat care nu făcea distincţie între o cheie imbus şi una reglabilă şi avea încredere în ea să se descurce de una singură. Până când decisese că ea nu putea s-o facă.

– Slavă Domnului că eşti aici, spuse ea. Aşteaptă-mă.

Luă apa şi i-o duse mamei sale, astfel că Dilly putu să dea pe gât doza cotidiană de tranchilizant.

capitolul 23

– Aşadar au plecat. Ford făcu un gest spre casă cu coca-cola pe care o adusese din bucătăria Cillei.

– Da. După o serie de îmbrăţişări materne finale, în faţa camerelor de filmare.

– S-au dus înapoi în California?

– Nu, vor petrece noaptea în Washington, la Willard. Astfel, poate să mai pună la cale încă vreo două ocazii în care să fie asaltată de presă şi în care să aducă în discuţie spectacolul ei de la Teatrul Naţional din septembrie. Cilla îşi ridică mâinile şi clătină din cap: Ei, nu-i chiar atât de calculată. Numai vreo optzeci la sută au fost chestii bine ticluite în prealabil. Restul de douăzeci la sută a fost grija nedisimulată pentru mine, pe care şi-ar fi exprimat-o la telefon dacă n-ar fi fost în avantajul ei să facă această călătorie. A fost un efort extraordinar ca să vină aici, în această casă. Până azi nu înţelesesem că o tulbură în aşa măsură. Acum mi-e ceva mai uşor să-i iert nepăsarea şi să accept de ce a fost atât de iritată când i-am făcut o ofertă pe care să n-o poată refuza.

– Păi nu era logic? Dacă ea nu a vrut-o şi nu a putut să se ocupe de ea, ar fi fost de bun simţ să ţi-o dea ţie.

– Nu în lumea lui Dilly. E ceva de genul „după faptă şi răsplată". Habar n-aveam cât de acut simţise că nu era iubită, că era împinsă în plan secund în inima lui Janet din cauza fratelui său. Şi nu sunt sigură că se înşală. Da,

știu că astăzi parcă a vrut să-mi facă în ciudă, dar e în stare să pretindă că a recurs la acest gest nu numai pentru că era în avantajul ei, ci pentru că așa a fost cel mai bine pentru mine, și să și creadă sincer în asta. E unul dintre talentele ei.

– O să fie o mamă soacră interesantă.

– Fii serios! Cilla simți cum dinții ascuțiți ai panicii i se înfipseră în gât. Nu merge așa departe.

– Am trecut deja prin poarta de la grădină și înaintez pe poteca șerpuitoare. „Șerpuitor" fiind cuvântul-cheie până acum, spuse el, ridicându-și cola sa mai ia o gură. Nu mă grăbesc deloc.

– Ford, trebuie să înțelegi...

– Cilla. Îmi pare rău, interveni Matt din ușă. Se pare că vine parchetul pentru al doilea etaj. M-am gândit c-ai vrea să arunci o privire, să-l verifici înainte să-l ducem sus.

– Ăăă, da, așa o să fac. O să fiu acolo.

– Deja pui parchetul? o întrebă Ford.

– Trebuie ținut câteva zile, ca pentru un fel de aclimatizare, înaintea instalării propriu-zise. Întrucât creăm niște elemente incastrate, parchetul trebuie să... Nu-ți bate capul.

– OK. Dacă nu mai este nevoie de serviciile mele aici, o să încerc să salvez ceva din ziua mea de lucru.

– Bun. Bun, repetă ea, luptându-se cu emoția ce-o cuprinsese.

– A, vezi că am terminat de scanat fotografiile alea. Adu-mi aminte să ți le dau.

– Dumnezeule, am și uitat de ele. Transmite-i mulțumiri bunicului tău.

– Îmi imaginez că i-ai mulțumit destul oferindu-i șansa să te vadă învelită într-un prosop.

– Și îți mulțumesc pentru că mi-ai reamintit de asta.

Ajunseră în fața casei, unde camionul de livrare dădea încet cu spatele pe alee.

– Te las să te bucuri de sosirea parchetului. Îi prinse fața în mâini și o sărută. Noi o să te așteptăm.

Așa aveau să facă, el și cățelul lui ciudat, își zise Cilla. Iar asta era nemaipomenit și totodată înfricoșător.

*

Ford se încuie în spaţiul lui de lucru şi se dedică muncii timp de patru ore neîntrerupte. Totul mergea ca pe roate. Chiar şi cu seria de elemente perturbatoare - vecina sexy, intrările prin efracţie, noul prieten băgat în spital, îngrijorarea legată de vecina sexy şi faptul că se îndrăgostise de ea - făcuse progrese remarcabile.

Îi trecu prin minte că Brid putea fi gata cam în acelaşi timp cu lucrările de la casa Cillei, ceea ce era o sincronizare perfectă. Acum însă, hotărând că muncise destul, plănui să-şi ofere un răgaz pe verandă. Se dădu înapoi ca să arunce o privire lungă, critică la ce realizase în ziua aceea.

- Eşti al naibii de bun, Sawyer. Şi nu cumva să laşi pe cineva să te contrazică.

Binedispus de propria laudă, coborî scările, oprindu-se să se uite afară pe geam.

Nici un reporter la vedere, observă el plin de satisfacţie. De asemenea, nu se mai vedea nici un camion, ceea ce însemna că şi ziua ei de lucru luase sfârşit. Se duse spre bucătărie să îşi ia o bere rece şi să-l cheme pe Spock înăuntru, ca să o aştepte pe Cilla împreună pe verandă

Găsi un bileţel în frigider, lipit de o sticlă de bere:

> *Ai terminat? Dacă da, treci pe la casa McGowan. Vino prin spate.*

- Nu mă deranjează s-o fac, răspunse el zâmbind.

Cilla stătea în curtea interioară placată cu ardezie, la masa din lemn de tec, sub o umbrelă de un albastru strălucitor. Trei ghivece din cupru, umplute ochi cu un amestec de flori, înveseleau treptele verandei din spatele casei. Cu şapca de baseball pe cap, încălţată cu bocancii de lucru, cu picioarele întinse şi cu trandafirii răsfiraţi în dezordine în spatele ei, arăta relaxată şi extraordinar de frumoasă.

Îi zâmbi destinsă când Ford se aşeză în faţa ei.

- Stau să mă odihnesc în linişte, îi spuse ea în timp ce-l mângâia pe Spock.

- Am observat. De unde ai asta? o întrebă el făcând semn cu degetul în sus, spre umbrelă.

– A venit astăzi și nu m-am putut abține să n-o montez. După aceea, Shanna a adus ghivecele. Le-am luat mai de mult din oraș gândindu-mă că în cele din urmă o să le găsesc o utilizare, însă ea a văzut masa asta și a dat o fugă până la pepinieră, de unde a luat plantele potrivite. O să trebuiască să le mut când o să vopsim exteriorul, însă acum chiar îmi place să mă uit la ele. Se aplecă și scoase două beri de gheață dintr-o găleată, apoi adăugă: Poți să stai și tu tolănit și să te odihnești cu mine.

Ford scoase capacele, după care își ciocni sticla de a ei și toastă.

– Pentru prima din multele tolăniri spre odihnă sub umbrelele albastre. Să înțeleg c-ai avut o zi bună.

– Cu suișuri și coborâșuri. N-ar fi putut să fie mai rău decât a început, deși au apărut unele probleme. Tot entuziasmul meu cu privire la parchet s-a dus când am descoperit că mi-au livrat un alt tip de lemn. După care au mai și pretins că i-am sunat ca să schimb comanda din nuc în stejar, ceea ce este o idioțenie atât de mare, încât o să amân e cam cu o săptămână lucrarea planificată pentru etajul al doilea. Am terminat spațiul de depozitare de la cea de-a treia baie și l-am început pe cel dintr-a patra. Vânzătorul a tăiat greșit un panou de sticlă de la cabina de duș, ceea ce înseamnă altă întârziere și acolo, însă cada pe care am pus ochii pentru cea de-a treia baie, de la etajul al doilea, tocmai a intrat la reduceri. Compania de asigurări se codește să mă mai despăgubească după ce-a fost asaltată cu două sesizări în două zile și în mod sigur o să-mi crească valoarea primei. Așa că am decis să stau aici tolănită în loc să mă enervez.

– Bună alegere.

– Ei bine, întârzierile și problemele vin întotdeauna la pachet în domeniul ăsta. Trandafirii sunt în floare, iar eu am o umbrelă albastră. Așa c-am spus destul despre mine. Cum a fost ziua ta?

– Mult mai bună decât una obișnuită. Am depășit un obstacol major în procesul de creație, după care totul a mers ca uns. La final am găsit o invitație foarte drăguță în frigider.

– M-am gândit că o să fie primul lucru pe care o să-l vezi după ce-o să termini. De fapt, prima oară am venit sus, dar nu era nici ţipenie, aşa că te-am lăsat în pace. Curioasă, Cilla înălţă capul: Şi care era obstacolul?

– Personajul negativ. Primul model era domnul Eckley, profesorul meu de algebră dintr-a zecea. Îţi spun, omul ăsta era diabolic. Însă pe măsură ce s-a dezvoltat povestea, am ştiut că n-aveam imaginea corectă în minte – din punct de vedere fizic. Eu îl voiam mai uscăţiv, puţin mai rău şi cu toate astea frumos, poate cu un aer aristocratic. Tot ce-am încercat arăta în cele din urmă precum John Carradine sau Basil Rathbone[1].

– Amândoi nişte tipi interesanţi. Traşi la faţă, ochi pătrunzători.

– Nişte trăsături prea evidente pentru eroul meu. Problema asta m-a tot măcinat, însă azi am avut o revelaţie. Nu caut un aer depravat şi o privire intensă, ci un strat subţire de sofisticare peste un strat gros de josnicie. Nu uscăţivul şi ososul Carradine, un tip cu trăsături mai efeminate. Contrastul dintre înfăţişare şi intenţie, între imagine şi scop. Este mult mai diabolic un tip care distruge cu sânge-rece tot ce mişcă-n jur în timp ce poartă un costum Armani.

– Aşa că l-ai făcut pornind de la un impresar de la Hollywood?

– În mare parte. E vorba de Numărul Cinci.

Ea reuşi cu greu să-şi înghită berea, abia evitând să nu se înece şi să scuipe ce avea în gură.

– Mario? Vorbeşti serios?

– Foarte. O singură privire azi, în faţa casei, şi mi s-a luat pâcla de pe ochi. Tipul are tot ce-i trebuie – silueta, atitudinea, frizura de cinci sute de dolari, ca să nu mai vorbim de gelul de păr. Nu ştiu de ce n-am văzut asta când l-am întâlnit prima dată. Bănuiesc că eram prea fixat pe varianta domnului Eckley.

---

[1] Actori – primul american, al doilea englez – având nişte trăsături faciale relativ asemănătoare: faţă prelungă, îngustă şi osoasă, accentuată de o mustăcioară subţire. (n.tr.)

– Mario! Cilla sări în sus să îl apuce de păr şi îşi lipi buzele de ale lui într-un sărut consistent, zgomotos, care îl făcu pe Spock să sară în sus să-şi execute dansul veseliei. Asta face ca toată nebunia de azi-dimineaţă să-şi merite toţi banii. Îţi mulţumesc!

– Nu mă gândisem la tine, trebuie să mărturisesc. Dacă ţi-am făcut o plăcere, ăsta n-a fost decât un beneficiu colateral.

– O s-o savurez aşa cum e, spuse ea dându-şi drumul la loc în scaun. Ziua asta s-a dovedit a fi, într-adevăr, una mai bună decât de obicei.

Cilla se ocupă de următorul lot de lambriuri în hambarul întunecos. Îi plăceau munca şi liniştea. Chiar dacă erau o mulţime de piese ce trebuiau curăţate, date cu baiţ şi lac impermeabil, voia să ţină proiectul acesta numai pentru ea. Într-o bună zi, se gândi ea în timp ce îndepărta straturile de vopsea albă şi bleu-deschis de pe lemnul de nuc, avea să se plimbe prin casa ei şi să admire ornamentele restaurate, spunând: „Eu am făcut asta. Centimetru cu centimetru".

Întrucât arşiţa se strecura chiar şi acolo, la umbră, se dezbrăcă, rămânând într-un maiou şi nişte pantaloni scurţi kaki. În timp ce bău lacom din sticla de apă, se uită cum muncitorii curăţau heleşteul străduindu-se să scoată papura ce se întinsese nedorit de mult.

De îndată ce era gata, nu vedea nici un motiv pentru care să nu poate să întreţină ea însăşi heleşteul. Avea nevoie de puţin ajutor cu terenul din jurul casei, admise ea, chiar dacă îşi cumpărase deja o maşină de tuns iarba. Avea să fie plăcut să-şi petreacă timpul tăind gazonul, plivind buruienile, suflând frunzele şi adunându-le cu grebla toamna, curăţând zăpada cu lopata iarna, plantând flori noi primăvara.

Însă nu era realist să creadă că se putea ocupa de toate – casa, curtea, heleşteul, grădinile – în timp ce-şi administra afacerile.

O firmă de curăţenie care să vină săptămânal, decise ea. Iar lui Brian avea să-i propună un contract de întreţinere lunar, din martie până în octombrie, cel puţin

până înțelegea mai bine ce anume trebuia făcut și cât putea rezolva de una singură.

În plus, avea nevoie de sfaturi cu privire la grădina de legume pe care spera să o pună pe picioare. Pe de altă parte, terenul vast trebuia să fie arat și semănat, dar cu ce? Și cine naiba putea face asta? Lucrurile se complicau și mai mult dacă se lăsa în voia unei dorințe din copilărie și își lua un cal. La rândul lui avea să necesite antrenament, adăpost, hrană, îngrijire... Per total, era o idee nebunească.

Însă n-ar fi fost minunată o pereche de cai zburdând și păscând pe unul din terenurile sale? N-ar fi meritat toată munca, timpul și cheltuielile?

„La anul", își spuse. „Poate."

Nu putea să devină prea încrezătoare și mulțumită de sine doar pentru că avusese câteva zile calme, pentru că era al naibii de fericită. Realitatea includea robinete care picurau, păduchi de plante și pir, scurgeri înfundate și aparate electrocasnice capricioase. Urma să aibă de-a face cu toate astea și mult mai mult de-atât pentru tot restul vieții. Dar nu era pur și simplu fabulos?

Începu să cânte în timp ce șmirgheluia vechiul ornament din lemn de nuc.

– Uitasem cât de mult îți seamănă vocea cu a ei.

Se uită rapid spre bărbatul din ușă, după care zâmbi când Gavin păși din soarele de afară la umbră și-l putu vedea.

– Cu excepția registrului, profunzimii și acelui vibrato natural.

– Mie îmi sună minunat. Mă mir că o fată de vârsta ta fredonează *Blue Skies*[1].

– Locul ăsta, într-un fel sau altul, te trimite spre epocile trecute. Sau poate o fi spiritul bunicii. Oricum, azi avem parte de cer senin.

– Am venit prin față și am văzut că ai terminat cadrele ferestrelor, zise el bătând cu un deget pe ornamentul

[1] Cântec compus în 1926, interpretat în decursul anilor de numeroase personalități ale scenei muzicale precum Josephine Baker, Frank Sinatra, Judy Garland, Ella Fitzgerald, Rod Stewart etc. (n.tr.)

din lemn. Ăsta-i alt lucru pe care îl uitasem sau nu l-am băgat niciodată de seamă cu ani în urmă. E frumos. E frumos cu-adevărat.

– Mă bucur că-ţi place, de asta m-a şi apucat cântatul. Chiar mă întrebam când ai putea să mai treci pe-aici să-mi mai dai o mână de ajutor la zugrăvit.

– Nu e nevoie decât să-mi arăţi pereţii şi vopseaua.

– Am un dormitor ce aşteaptă câteva straturi de Spiced Cognac. Cu un gest întrebător spre ziarele din mâna lui, adăugă: Aici livrăm presa la prima oră. Nu trebuie să-ţi aduci propriile ziare. Cum el nu zâmbi, Cilla se crispă. Oh...

– Am auzit de invazia reporterilor şi de vizita lui Dilly de ieri. A fost destul de mediatizată – la televizor, în ziare.

– Da, am văzut şi eu. Uite ce este, ştiu c-au adus în discuţie şi numele tău şi...

El o întrerupse cu o mişcare amplă a mâinii.

– Asta nu contează. Cilla, am întors problema pe toate părţile şi am hotărât că cineva îţi va spune sau îţi va arăta oricum chestiile astea în scurt timp. Şi că s-ar putea să fie mai bine dacă o fac eu. Patty a fost la supermarket azi-dimineaţă. Abia primiseră fituicile astea colorate.

– Tabloidele, zise ea scoţându-şi mănuşile de lucru. Am ştiut c-o să iasă pe piaţă în curând. Nu-ţi face griji. Sunt obişnuită.

Întinse o mână după ziare.

Titlurile era stridente. Ştia bine că întotdeauna se tipăreau cu litere mari, îngroşate, însă parcă săreau şi mai tare în ochi atunci când conţineau numele ei.

FANTOMA LUI JANET HARDY
ÎŞI BÂNTUIE NEPOATA!

FOSTA PRINŢESĂ A HOLLYWOODULUI IMPLICATĂ
ÎNTR-UN ACCIDENT APROAPE MORTAL!

BEDELIA HARDY VINE SĂ-I FIE ALĂTURI
FIICEI SALE DUPĂ ATACUL UNUI NEBUN!

ESTE MICUŢA KATIE REÎNCARNAREA
LUI JANET HARDY?

Fotografiile erau şi mai rele, de slabă calitate şi tendenţioase. Pe prima pagină a unui ziar era o fotografie cu Cilla, văzută dintr-un unghi ce îi aducea în prim-plan faţa rănită. Dilly o ţinea strâns, cu o singură lacrimă curgându-i pe obraz. În spatele lor plutea în aer, ca o fantomă, imaginea spectrală a lui Janet, cu următoarea explicaţie: „«Spiritul mamei mele rămâne blocat aici», susţine Bedelia Hardy. DOVADA fotografică confirmă declaraţia ei plină de tristeţe".

O poză inserată în text o prezenta pe Cilla cărând afară din casă exact ornamentul din lemn la care lucra acum. „Cilla se luptă din răsputeri să exorcizeze fantoma lui Janet de la ferma ei din Virginia."

Ford nu scăpase nici el; era menţionat cu fotografie, nume şi explicaţii ridicole în interiorul publicaţiei.

– Mda, e mai rău. Mult mai rău decât mă aşteptam să fie, oftă Cilla întinzându-i ziarele tatălui ei. Titlu pe prima pagină, mai multe articole în interior. Mama o să palpite de emoţie. Nu-mi pasă cum sună asta, izbucni ea înainte ca Gavin să poată vorbi. Ea a amplificat toată povestea. Toţi colaboratorii mei o să vadă porcăriile din tabloide. Iar Ford este atras în mormanul ăsta de rahat deoarece a avut proasta inspiraţie să se îndrăgostească de mine. Acum o să...

– Este îndrăgostit de tine? o întrerupse Gavin punându-i mâna pe umăr. Te iubeşte? Tu îl iubeşti?

– Cuvântul cu *I* a fost pronunţat de ambele părţi – sau, mă rog, din partea mea a fost mai mult sugerat. Sau, în conformitate cu fiţuica aia mizerabilă de-acolo, a fost rostit de Janet prin gura mea. Ai văzut, sunt în stare să afirme că iubitul meu cel nervos a fost sedus de spiritul bunicii mele! *Nu*-mi zice că n-ar trebui să mă las răscolită de toată mizeria asta! Nu-mi zice că toată lumea ştie că tabloidele astea nenorocite sunt pline de porcării. Se vând fiindcă oamenilor le place să citească grămezile astea de rahat.

– De fapt, aveam de gând să-ţi zic că mie mi-a plăcut întotdeauna de Ford. Iar dacă te face fericită, atunci îmi place şi mai mult de el.

– Însă el n-o să fie fericit când o să vadă toate astea şi o să trebuiască să le explice părinţilor, prietenilor, editorului său, pentru numele lui Dumnezeu, de ce numele lui a fost defăimat şi faţa lui a apărut peste tot în presă. Neajutorată, îşi apăsă o mână pe pântece. Am ştiut că o să-l atragă în toată mizeria asta şi l-am avertizat, dar nu mi-am închipuit c-o să fie atât de rău.

– Fie te crezi mai tare decât eşti, fie nu-l crezi pe Ford suficient de tare. Indiferent cum ar fi, sigur că ai dreptul să fii deranjată. N-am atât de multă experienţă ca tine în privinţa celebrităţii, însă ştiu că ai două opţiuni, spuse el calm. Fie ieşi la rampă, faci scandal, ceri rectificarea şi retractarea celor publicate, ameninţi cu procese, fie ignori totul. Alege prima variantă şi ai o speranţă slabă de a obţine satisfacţie, în timp ce povestea se propagă iar ei vând şi mai multe ziare. Alege-o pe-a doua şi o să-ţi mănânce ficaţii, cel puţin o perioadă de timp.

– Trebuie să ignor totul, ştiu. Însă asta nu înseamnă că o să treacă şi gata. O să scoată pozele alea ori de câte ori o vrea să publice altă poveste cu Janet Hardy sau când mama o să divorţeze în cele din urmă de Numărul Cinci. Sunt atât de furioasă, că mai am până să mă resemnez.

– Aş putea să-ţi cumpăr un căţeluş.

– Un ce? Încurcată, ea îşi băgă o mână în păr. De ce?

– Fiindcă atunci ai putea să întinzi pe jos ziarele astea ridicole şi să-l laşi să-şi facă nevoile pe ele.

Cilla zâmbi uşor.

– Mereu mi-am dorit un căţeluş, dar cred că ar trebui să termin casa înainte să aduc animale de companie.

– Atunci ce zici dacă m-aş apuca acum să zugrăvesc dormitorul ăla? Spiced Cognac, nu?

– Exact asta-i culoarea. O să-ţi arăt unde este.

Ford ieşi din sanctuarul lui de lucru ca să îşi ia o sticlă de apă şi să studieze ultimele desene pe care le terminase. Îi plăceau transformările subtile survenite la Cass, după ce ea înţelesese pericolul şi se contopise cu Brid. Privirea ei, postura vizibil schimbată când era singură. Se schimbase şi nu doar când ceruse puterea,

iar simbolul rangului ei îi arsese brațul într-un tatuaj. Aerul pașnic și modest, tipic mediului academic, avea să se transpună gradual în propriul ei fel de a fi, până când acea întruchipare avea să fie mai mult o mască decât adevărata ei identitate.

Această pierdere urma să devină un subiect pentru volumele viitoare.

Găsirea unei căi prin care să-și împlinească destinul presupunea sacrificii, așa după cum îi spusese Nemuritorul în caseta grafică numărul trei, la pagina șaizeci și unu. După ce alegea această cale avea să fie practic altă persoană.

Cum avea să se descurce? se întrebă Ford. Cum urma să jongleze între cele două identități? Era o chestiune interesantă. Speră că și cititorii aveau s-o considere la fel.

Nu strica să intre pe bloguri, să dea câteva indicii criptice cu privire la ceea ce pregătea. Oricum trebuia să își verifice căsuța de e-mail, iar o oră de pauză permitea energiilor creative să iasă la suprafață.

Dădu să se așeze la birou când auzi un ciocănit la ușa de la intrare. Extrem de prevăzător după Invazia Reporterilor, se uită pe geam să verifice înainte să deschidă.

– Bună ziua, domnule McGowan.

– Ford. Sper că nu-i un moment nepotrivit pentru tine.

– Nu, tocmai luasem o pauză. Haideți, intrați.

– Sunt câteva lucruri despre care aș vrea să discut cu tine.

– Desigur.

„Ce idioțenie să fiu atât de agitat", își spuse Ford. Trecuse o bună bucată de timp de când avusese de dat examene.

– Ăăă, vreți ceva rece de băut?

– Ar fi foarte drăguț din partea ta. Doar ce-am terminat de dat cu niște amorsă la Cilla.

– E vreo problemă acolo?

– Ceva legat de boiler, plus o discuție în contradictoriu, prelungită parcă la infinit, cu privire la ce s-ar potrivi mai bine pentru un soi de servantă, niște sertare sau niște uși. De asemenea, Buddy se plângea de garnituri.

Altminteri, mie mi se pare că toată treaba de-acolo merge perfect.

– Cilla pare să fie în măsură să jongleze cu toate mingile posibile. Luaţi loc. E-n regulă dacă vă dau un ceai?

– Perfect.

Gavin aşteptă până când Ford turnă ceaiul rece peste gheaţă în paharele înalte, după care puse tabloidele pe masă.

Ford întoarse ziarul de deasupra într-un unghi diferit ca să poată vedea mai bine.

– Aoleu. Cilla le-a văzut?

– Da. Am presupus că tu nu erai la curent.

– Nu, am fost toată ziua în Centuria. Adică am lucrat, explică el. Cum a reacţionat la toate astea?

– Nu prea bine.

– Iisuse, oare poza asta putea fi făcută mai prost de-atât? mormăi Ford, bătând cu degetul în fotografia cu „fantoma" lui Janet. Orice puşti de doisprezece ani o poate prelucra mai bine în Photoshop. Însă poza asta a Cillei, de când era mică, este foarte drăguţă.

Fără să comenteze, Gavin deschise ziarul şi îl observă pe Ford privindu-şi propria imagine.

– Măiculiţă, în mod clar trebuie să mă tund. Tot m-am ţinut să fac asta şi tot n-am ajuns. Hmm, „Iubitul nervos al Cillei se năpusteşte în ajutorul ei". Nu par extrem de nervos în fotografia asta. Mai curând îngrijorat. Ar trebui să... Fraza pieri în neant. Dintr-odată conştient că tatăl Cillei stătea în bucătăria sa şi bea ceai cu gheaţă, îşi drese vocea. Uitaţi cum stă treaba, domnule McGowan, eu şi Cilla... Adică, nu este... Ei bine, este, dar...

– Ford, nu sunt şocat de faptul că tu şi cu Cilla vă culcaţi împreună şi, crede-mă, nu posed o armă de foc.

– OK. Bine. Luă o gură lacomă de ceai. Atunci este în regulă.

– Chiar este? Gavin deschise alt ziar. Dacă-l citeşti pe ăsta, o să vezi că se sugerează că ai fost sedus de spiritul captiv şi singuratic al lui Janet Hardy – sau că i-ai sedus nepoata în încercarea de a deveni iubitul lui Janet.

Ford pufni în râs.

– Scuze, dar pur şi simplu mi se pare amuzant. Nu ştiu, dar dacă aveau cu adevărat imaginaţie, s-ar fi gândit că sunt şi eu reîncarnarea unei vedete. Bogart sau Gregory Peck, care tânjeşte după reîncarnarea lui Janet Hardy şi care îşi potoleşte poftele trupeşti culcându-se cu Cilla ori de câte ori are şansa s-o facă. Dumnezeule, îmi cer scuze despre faza asta. Pe bune.

Gavin se lăsă uşor pe spate şi luă o gură de ceai.

– Ai fost unul dintre cei mai buni elevi ai mei. Sclipitor, creativ. Puţin stângaci şi excentric, însă niciodată obtuz. Mă impresiona ceea ce poate fi numit procesul tău unic de gândire. I-am spus şi Cillei azi-dimineaţă că întotdeauna mi-a plăcut de tine.

– Chiar sunt bucuros s-o aud, ţinând cont de...

– Şi ţinând cont de asta, care sunt intenţiile tale cu privire la fiica mea?

– O, Doamne. Tocmai am simţit o durere bruscă în plex. Ford se sprijini greoi pe spătar. Credeţi că un sentiment de nelinişte extremă îi poate provoca un atac de cord cuiva de vârsta mea?

– Mă îndoiesc, însă îţi promit să sun la Urgenţă dacă va fi necesar. Cu privirea aţintită direct asupra lui, Gavin îşi înclină capul. După ce răspunzi la întrebare.

– Vreau să se mărite cu mine, dar ea încă nu-i pregătită. Încă mai are o problemă cu asta, adăugă Ford frământându-şi mâinile. Noi suntem doar... Probabil că nu era cea mai potrivită manieră să explice situaţia, decise el, aşa că reluă după o scurtă pauză: Nu ne cunoaştem decât de câteva luni, însă eu ştiu ce simt. O iubesc. Trebuie să vă spun despre planurile mele şi tot tacâmul? Ar fi prima dată când aş face aşa ceva.

– Şi pentru mine la fel, dar planurile tale mi se par mai mult decât în regulă. De asemenea, după părerea mea, vă potriviţi unul cu celălalt.

– Gata, se mai duce durerea. Ford luă prima gură de aer fără să mai simtă greutatea din piept. Cilla are nevoie de mine. Are nevoie de cineva care înţelege şi apreciază ceea ce este şi ce a decis să fie. Şi eu am nevoie de ea, pentru că ceea ce este şi ceea ce a decis să fie

reprezintă – o mare surpriză pentru mine – ceea ce am aşteptat eu toată viaţa.

– Acesta este un răspuns excelent, zise Gavin, apoi se ridică. O să las fiţuicile astea aici. Rezolvă problema cu Cilla aşa cum credeţi voi că este mai bine. Mă duc să zugrăvesc. Nu e nevoie să mă conduci. Ajuns în prag, se întoarse o clipă şi spuse: Ford, n-aş fi putut să fiu mai mulţumit de-atât.

Al naibii de mulţumit la rândul său, Ford se aşeză la bar să frunzărească ziarele. După câteva minute îşi dădu seama cum trebuia să se ocupe de acest aspect.

Avu nevoie de un timp considerabil, însă fu mai mult decât satisfăcut de rezultatul final. Urmat de Spock, traversă drumul şi, găsind uşa de la intrare încuiată, folosi cheia de rezervă pe care i-o dăduse ea. Strigă, însă nu primi răspuns, aşa că începu să urce pe scări. Sunetul scos de duşul în funcţiune îi indică unde se afla Cilla. Îi trecu prin minte să i se alăture, însă asta ar fi stricat ordinea evenimentelor.

În plus, surprinderea unei femei la duş într-o casă încuiată provoca automat ţipete – iar femeile puteau să ţipe ca naiba. Aşa că se mulţumi să stea pe marginea patului din camera de oaspeţi – căci acesta rămăsese singurul pat din casă – ca să aştepte.

Ea nu ţipă când îl văzu, deşi, după cantitatea de aer trasă în piept în timp ce se retrăgea împleticindu-se, ar fi spart toate geamurile pe o rază de zece kilometri dacă ar fi făcut-o.

– Dumnezeule, Ford! M-ai speriat de moarte!

– Scuze. M-am gândit că te-aş fi speriat mai tare dac-aş fi venit peste tine în baie.

Ford îşi strânse pumnul ca şi cum ar fi ţinut mânerul unui cuţit, îl ridică şi imită destul de bine scena de la duş din filmul *Psycho*[1].

– Da, ar fi fost mult mai rău. Spock nu-i cu tine?

– S-a dus în spatele casei, sperând să găsească vreo pisică.

---

[1] Film al lui Alfred Hitchcock, rămas în memoria colectivă prin scena crimei de la duş, similară celei invocate în carte. (n.tr.)

– Trebuie să mă îmbrac. De ce nu te duci să stai afară, în curtea interioară? Vin şi eu în câteva minute.

Nu era prea fericită, se gândi el. Iritată. Şi cu o uşoară stare de confuzie, ba chiar de descurajare. Ideea lui avea fie să rezolve, fie să înrăutăţească lucrurile. De ce să mai aştepte până să afle?

– Ţi-am adus ceva.

– Ce? De ce nu-l iei cu tine jos, iar eu o să...

Vocea ei se stinse când Ford scoase ca prin farmec un pachet subţire împachetat în hârtie de ziar.

Cilla îşi prinse prosopul de baie mai strâns între sâni.

– Deci le-ai văzut deja.

– Îhî. A, şi doi dintre lucrătorii tăi, aşa-zişii mei prieteni de-o viaţă Matt şi Brian, au lăsat treaba şi au venit să-şi bată joc de mine pe tema asta. Pedepseşte-i cum vrei. Deocamdată însă, deschide-ţi cadoul.

– Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. Am subestimat complet interesul presei pentru subiectul ăsta. Şi m-am aruncat direct în vâltoare, de la început, apelând la agenta de publicitate a maică-mii. Ce idioată, idioată, *idioată!*

– OK, poţi să revendici premiul pentru idioţenie. Deschide-ţi cadoul, insistă Ford bătând uşor cu mâna locul de pe pat, de lângă el.

Cilla se aşeză şi se uită lung la pachetul pe care i-l puse în poală.

– N-am folosit paginile cu poveştile despre noi. Poate o să vrem să facem un album special în care să lipim poze şi articole decupate.

– Nu-i deloc amuzant.

– Atunci chiar n-o să-ţi placă cadoul. O să-l iau înapoi şi o să-l îngrop în curtea din spatele casei. Unde s-ar putea să dau peste nişte viermi pe care să-i mâncăm împreună.

– Chiar nu-i deloc amuzant. Habar nu ai ce...

Enervarea o făcu să sfâşie hârtia în care el ambalase cadoul. După care nu mai putu decât să rămână cu ochii aţintiţi asupra lui.

Era un volum subțire, în stilul cărților de benzi desenate. Pe copertă era un desen color înfățișându-i pe ea și Ford, încleștați într-o îmbrățișare pasională. Deasupra capetelor lor, titlul în culori țipătoare anunța:

AVENTURILE AMOROASE ȘI
MULTIPLELE VIEȚI ALE LUI FORD ȘI CILLEI

– Ai scris o carte de benzi desenate?

– Dacă este să păstrăm proporțiile, e mai mult o poveste ilustrată, foarte scurtă. Haide, citește-o.

Cele cinci pagini alb-negru, pline cu bule pentru dialog, explicații, ilustrații și legende la aceste ilustrații acopereau o gamă completă de nuanțe, de la ridicol și absurd până la pornografic și extraordinar de comic.

Cilla le parcurse până la capăt fără vreo expresie pe chip.

– Asta. Bătu ușor cu degetul într-o casetă grafică înfățișându-l pe Ford, în pielea goală, dezmierdând o Cilla dezbrăcată, pierdută în brațele lui, în timp ce Spock își acoperea fața cu labele. Nu cred că reprezentarea respectă întocmai dimensiunile reale. O anumită însușire este exagerată.

– Îmi aparține, iar eu sunt artistul.

– Și tu chiar crezi c-aș spune vreodată: „O, Ford, Ford, trage-mi-o, trage-mi-o în casa asta"?

– E plină lumea de critici.

– Dar chiar îmi place partea de la început, în care fantomele lubrice ale lui Janet și Steve McQueen plutesc pe deasupra corpurilor noastre adormite.

– Mi s-a părut ceva potrivit, atât timp cât există legenda aia cum că au făcut-o în helești. În plus, dacă e să fiu posedat de spiritul cuiva, tipul ar fi în fruntea topului celor mai tari eroi.

– Campion absolut, încuviință Cilla. De asemenea, îmi place cum cade din copac acel paparazzo ce făcea fotografii prin geamul de la dormitor, după care în următoarea ilustrație îi apar X-urile alea mici în ochi, înainte ca Spock să-l târâie de-acolo ca să-l îngroape. Însă preferatul meu este ultimul desen, unde noi patru stăm

cu toţii în pat cu ţigările aprinse, având întipărite pe faţă nişte expresii clare de satisfacţie sexuală.

– Îmi plac finalurile fericite.

Ea îşi desprinse privirea de pe carte şi se uită în ochii lui verzi.

– Şi ăsta-i felul tău de a-mi spune să nu iau în serios tot scandalul.

– Este felul meu de a-ţi oferi o altă modalitate de abordare.

Cilla se trase rapid în spate ca să se sprijine de tăblia patului.

– Hai să facem o lectură cu voce tare. Eu o să fiu Cilla şi Janet, tu eşti Ford şi Steve.

– OK.

Se trase şi el mai în spate ca să se aşeze lângă ea.

– După aceea o să interpretăm rolurile.

– Şi mai bine, spuse el cu un zâmbet larg.

capitolul 24

Vizitatorii erau numeroşi. Pe unii îi primea călduros şi le ura bun venit, iar pe alţii îi ignora. Nu avea ce să le facă acelora care stăteau pe marginea drumului şi pozau casa, împrejurimile şi pe ea în persoană. Cât despre membrii echipei de lucru care se străduiau să intre în cadru, îi lăsa în pace. În definitiv, voiau şi ei puţină celebritate.

Mai devreme sau mai târziu, interesul avea să scadă. Când surprindea câte un paparazzo urmărind-o în timp ce cumpăra articole de menaj sau materiale pentru şantier, nu-l băga în seamă. Când vedea în tabloide ori reviste mondene fotografii ale casei sau ale ei, se gândea în mod automat la altceva. Iar când agenta de publicitate a mamei sale o sunase să îi aranjeze nişte interviuri şi şedinţe foto, Cilla îi închisese telefonul în nas.

Îşi vedea de treburile ei şi se ruga ca una dintre numeroasele fete rele de la Hollywood, acum în mare vogă, să facă ceva destul de scandalos ca să-şi atragă atenţia presei.

Cum luna iulie se apropia de final, se concentră cu totul asupra casei. Avea o grămadă de lucruri de făcut.

– De ce vrei o chiuvetă aici, când o să pui o chiuvetă și-acolo? o întrebă contrariat Buddy.

– Este o chiuvetă auxiliară, Buddy, și sinceră să fiu nu știu de ce vreau una. O vreau și gata. Chiuveta aici. Își puse un deget pe schița revizuită și absolut finală a bucătăriei. Mașina de spălat vase aici. Frigiderul. Iar acolo, chiuveta incastrată în blatul din mijloc.

– Treaba ta, mormăi el dându-i de înțeles că habar nu avea de nimic. Află însă că dacă pui chiuveta aici pierzi o grămadă din blatul de lucru.

– O să aibă un capac folosit pe post de tocător. Îl pun când vreau să tai ceva, îl scot când vreau să spăl ceva.

– Ce?

– Iisuse, Buddy. Hmm, legume.

El îi aruncă o privire încruntată de buldog.

– Și-atunci ce-o să speli în cealaltă chiuvetă?

– Sângele de pe mâini după ce-o să te înjunghii cu șurubelnița până o să mori.

– Ai niște idei cam ciudate, mormăi el înăbușindu-și un zâmbet.

– Da? Așteaptă s-o auzi pe-asta. Vreau un robinet dintr-acela special, cu braț mobil, ca să fie mai ușor de umplut vasele.

– O să ai două blestemății de chiuvete și mai vrei *încă* o drăcie dintr-asta montată pe perete, căreia să-i poți învârti brațul pe deasupra aragazului ca să-ți umpli oalele cu apă?

– Întocmai. Poate că vreau să umplu cu apă niște oale mari ca să fierb paste sau ca să-mi spăl amărâtele astea de picioare. Sau ca să fierb capetele unor instalatori maniaci, extrem de irascibili, care se tot ceartă cu mine. Poate c-am dezvoltat un fetiș pentru robinete. Dar îl vreau și gata. Se îndepărtă de el și lovi încet, în mod repetat, cu pumnul în perete, acolo unde desenase un cerc cu un X în interior. Și îl vreau chiar aici, rosti ea ferm.

Buddy se uită demonstrativ spre tavan, ca și cum l-ar fi întrebat pe Dumnezeu ce demon intrase în ea.

– O să trebuiască să tragem țevile, așa că o să tăiem rigipsul ăla ca să le putem coborî și apoi cupla.

– Știu asta.

– Este casa ta.

– Da. Exact.

– Am auzit c-ai mai cumpărat una, casa aia veche de pe Bing.

– Așa se pare, zise ea emoționată. Nu semnez contractul decât în octombrie, însă așa se pare.

– Bănuiesc că o să vrei toate micile tale fantezii transpuse și acolo.

– O să fii mulțumit să afli că intenționez să merg pe o linie mult mai simplă.

Dezamăgirea de pe fața lui o amuză la culme.

– Asta spui acum. Ei bine, pot să încep treaba joi.

– Ar fi minunat.

Îl lăsă cu bombănelile și cu calculele lui.

Dulapurile de bucătărie urmau să fie gata cam în două săptămâni, însă montarea lor trebuia să aștepte cât timp lucrările la instalația sanitară și respectiv instalația electrică erau duse la bun sfârșit, inspectate, finisate și din nou inspectate. Tencuiala reparată, pereții vopsiți, parchetul montat. Dacă blaturile soseau conform programării, putea să finalizeze bucătăria, cu excepția aparaturii electrocasnice restaurate și modernizate, până de Ziua Muncii.

Ar fi fost posibil să dea o petrecere, se gândi, însă planificarea ei timpurie risca să aducă ghinion.

– Cioc, cioc! Cathy Morrow își vârî capul pe ușa de la intrare. Brian mi-a spus că n-o să te deranjeze dacă trec pe aici.

– Așa este. Ce mai faci?

– Bine, cu excepția faptului că mor de curiozitate. Brian ne tot spune cât de minunat arată totul, așa că eu și Tom a trebuit să venim și să vedem cu ochii noștri. Tom este afară, în spate, unde ai pus să-ți ridice zidul acela din piatră. Pentru arbuști, ne-a spus Brian.

– O să confere înălțime și adâncime grădinii și o să mai reducă spațiul în care trebuie tuns gazonul.

– Nu cred că Brian a muncit vreodată atât de mult pentru un client. E pur și simplu... O, Cilla! Ce-ai făcut aici este absolut minunat.

Cu un puseu de mândrie, Cilla o urmări pe Cathy învârtindu-se prin camera de zi.

– Este terminat totul cu excepția raşchetării și lustruirii podelei, căci o să le facem pe toate în același timp. Ca și mobilierul, accesoriile, obiectele de artă, curățarea geamurilor și alte câteva detalii minore precum...

– Spațiul este atât de deschis și de cald. Îmi place la culme cum cade lumina. Și acele mici ornamente în formă de trifoi de pe inelul central sau, mă rog, cum îi spune...

– Medalion, și da, Dobby a făcut o treabă extraordinară. Iar aceste accesorii se potrivesc arhitecturii casei. Nu știu cum arătau la început. N-am găsit fotografii relevante, iar tata nu-și aduce aminte. Însă cred că liniile simple în stil Arts and Crafts[1] și modelul romboidal, combinând culoarea chihlimbarului cu albastrul intens, se potrivesc foarte bine.

– Este pur și simplu adorabil. Dar, Dumnezeule mare, șemineul...

– Este punctul central al încăperii, zise Cilla plimbându-și mâna peste granitul cu inflexiuni albăstrui. Am vrut să-l întrepătrund cu peretele, așa cum cerul se întrepătrunde cu munții. Iar o culoare tare precum asta a necesitat o poliță solidă.

– Nu cumva era... Ba da, înainte era din cărămidă.

– Afumată și ciobită, iar vatra propriu-zisă nu era asigurată foarte bine, fapt ce se poate vedea clar după urmele de arsură rămase de la jarul și tăciunii împrăștiați în timp pe podea.

---

[1] Curent artistic manifestat cu precădere în domeniul designului interior, apărut inițial în insulele britanice, ce a înflorit în perioada 1880–1910, continuându-și influența până în anii 1930. (n.tr.)

– Este straniu că-mi amintesc foarte multe detalii despre încăperea aceasta sau despre casă în general. Canapeaua lungă, roz, cu perne albe din satin. Am fost atât de impresionată. Şi Janet aşezată pe ea într-o rochie bleu. Era atât de frumoasă! De fapt, cu toţii erau foarte frumoşi, zise Cathy cu un hohot de râs. Vedetele, cei bogaţi şi celebri. Nu-mi venea să cred că eram şi eu aici. Fuseserăm invitaţi numai pentru că tatăl lui Tom era un personaj foarte important pe plan local, dar mie nu-mi păsa de motive. Am fost aici de trei ori şi de fiecare dată mi-a plăcut la nebunie. Dumnezeule, eram mai tânără decât tine la ultima vizită. A trecut atât de mult timp de-atunci, spuse ea cu un oftat plin de nostalgie. Ultima oară a fost o petrecere de Crăciun, cu toate decoraţiunile şi luminile specifice. Cu şampanie, nesfârşite pahare de şampanie, cu muzică. Cu canapeaua aceea uimitoare. Oamenii au implorat-o să cânte până când ea a cedat. Era o pianină albă lângă geam şi... O! Cine era, cine era tipul cu care toată lumea credea că are o legătură... compozitorul? Şi s-a dovedit că de fapt era homosexual. Şi care a murit de SIDA.

– Lenny Eisner.

– Da, da. Dumnezeule, ce bărbat splendid. Oricum, el a acompaniat-o la pian şi ea a cântat. Ceva magic. Parcă a fost la Crăciunul de dinaintea morţii unchiului tău. După o scurtă pauză, Cathy murmură: Îmi pare rău. Visez cu ochii deschişi şi cu voce tare.

– Nu, îmi place să aud poveşti despre cum era atmosfera aici. Despre cum era ea.

Cathy îşi dădu la o parte părul care îi tot venea în faţă.

– Pot să-ţi spun că nimeni nu strălucea mai tare decât Janet. Marianna avea doar câteva săptămâni şi era pentru prima dată când rămânea în grija altcuiva cât noi eram plecaţi. Eram atât de agitată din cauză că o lăsasem acasă şi atât de stingheră deoarece nu pierdusem greutatea căpătată pe timpul sarcinii! Dar Janet m-a întrebat de bebeluş şi mi-a spus că sunt foarte frumuşică. A fost drăguţ din partea ei, deoarece cât am fost însărcinată cu Marianna mă făcusem cât o balenă, iar acum abia dacă mai dădusem jos puţin şi arătam

ca un hipopotam. Și-mi amintesc asta deoarece soacră-mea mă tot bătea la cap că mâncam prea multe aperitive. Cum aș fi putut să slăbesc dacă mâncam atât de mult? Enervantă femeie. A, dar tatăl lui Tom cât de chipeș era în seara aceea! Atât de viguros și de spilcuit! Janet a flirtat cu el, ceea ce a iritat-o nespus pe soacră-mea, iar mie mi-a produs o plăcere infinită. Scoase încă un hohot de râs, amuzată de toate aceste amintiri. Continuă peste câteva clipe: Noi nu ne-am înțeles niciodată, mama lui Tom și cu mine. Da, el chiar arăta elegant în seara aceea. N-ai fi crezut niciodată că va fi răpus de cancer peste numai doisprezece ani. Ei stăteau chiar aici, Janet și Drew – Andrew, tatăl lui Tom. Și uite cum s-au dus amândoi. Iar făcu o pauză. Acum, chiar că *îmi pare rău*. Cum de am dat poveștii o turnură atât de morbidă?

– Așa-i cu casele vechi. Sunt pline de viață și de moarte.

– Probabil ai dreptate. Acum însă, cu tot ce faci tu aici, este vorba de viață. A, era să uit. Ți-am adus două mimoze[1].

– Mi-ai adus de băut?

Cathy râse până când trebui să se țină de pântece.

– Nu. Copăcei. Ei bine, o să fie copaci în toată regula în câțiva ani. Am plantat semințe ca să le fac cadou și mi-au ieșit vreo două duzini. S-ar putea să nu vrei să-ți bați capul cu ei, iar eu n-o să mă simt ofensată dacă nu îi vrei. În momentul de față au cam douăzeci și cinci de centimetri înălțime și n-o să-i vezi înflorind câțiva ani buni.

– Ba mi-ar plăcea mult să îi am.

– Sunt afară, pe verandă în niște ghivece vechi de plastic. Ce zici, i le ducem lui Brian, să vedem unde crede el că s-ar potrivi cel mai bine?

– Sunt primul meu cadou de casă nouă. Cilla o conduse afară și luă unul din ghivecele negre din plastic în care era lăstarul delicat. Îmi place mult ideea de a le plan-

[1] Denumire pentru o specie de copac cu flori galbene mici sau băutură realizată dintr-un amestec de șampanie și suc de portocale (n.tr.)

ta atât de mici şi de a le urmări cum cresc, de la an la an. Ce chestie, cum ai trecut pe-aici şi ai vorbit despre petreceri. Chiar mă gândeam să dau una, poate de Ziua Muncii.

– Da, aşa ar trebui să faci! Ce distractiv!

– Problema este că mai mult ca sigur casa n-o să fie terminată complet şi nici n-o să fie mobilată sau decorată sau...

– Cui o să-i pese? Pradă entuziasmului, Cathy îi dădu un cot. Poţi să mai faci una când o să termini toată treaba. Asta o să fie ca... un preludiu. Aş fi fericită să te ajut şi ştii bine ca şi Patty ar face la fel. De asemenea, mama lui Ford. De fapt, o să ne ocupăm noi dacă n-o să te deranjeze.

– Poate. Poate că da. O să mă mai gândesc la asta.

După ce echipele de lucrători plecaseră, iar în casă se făcuse brusc linişte, după ce puieţii fragili acoperiţi cu un puf rozaliu ca o pudră fuseseră plantaţi într-un loc însorit, Cilla se aşeză pe o găleată răsturnată în camera de zi a casei care îi aparţinuse cândva bunicii sale. Casa care acum era a ei.

Şi-o imagină plină de oameni îmbrăcaţi frumos, aranjaţi pe măsură. Cu luminiţele colorate de Crăciun, cu eleganţa lumânărilor şi cu lumina caldă a focului din şemineu. În mijloc trona canapeaua roz cu perne albe din satin. Iar Janet, graţioasă şi mai strălucitoare decât tot restul, trecea discret de la un oaspete la altul într-o rochie bleu elegantă, cu un pahar de cristal în mână, în care şampania parcă dădea în clocot.

Nepoata stătea pe găleata întoarsă cu fundul în sus, auzind vocile din vis şi mirosind parfumul fantomatic al bradului de Crăciun.

Ford o găsi singură, în mijlocul încăperii, în lumina din ce în ce mai slabă a serii de vară târzii.

Prea singură, se gândi el. Nu doar retrasă, nu de data asta. Nu contemplativă şi nu relaxându-se, ci absolut singură şi transpusă undeva foarte, foarte departe.

Cum o voia înapoi, se lăsă pe vine în faţa ei. Acei ochi spectaculoşi se uitară lung pentru încă o clipă

la ce anume o ţinea acolo, departe, după care Cilla reveni în prezent.

– A fost o petrecere de Crăciun, spuse ea. Probabil ultima petrecere de Crăciun pe care a dat-o, deoarece în anul următor a murit Johnnie. Erau lumini şi muzică, o grămadă de lume. Nişte oameni minunaţi. Aperitive şi şampanie. Ea a cântat, cu Lenny Eisner la pian. Avea o canapea roz. O canapea lungă, de un roz strălucitor, cu perne albe de satin. Cathy mi-a povestit despre asta. Aduce a Doris Day[1], nu-i aşa? Roz strălucitor, roz de culoarea rujului de buze. Aici, acum, nu s-ar potrivi deloc cu pereţii ăştia de un verde ceţos.

– Nu-i vorba decât de nişte vopsea, Cilla, nu-i vorba decât de nişte material textil.

– Ba sunt nişte chestii foarte solide. Moda vine şi pleacă, însă acestea sunt elemente trainice, care spun ceva despre proprietari. De pildă, canapeaua roz cu perne albe din satin nu poate fi genul meu. Am schimbat ce era aici şi nu-mi pare rău. Sufrageria n-o să fie niciodată la fel de elegantă sau de îndrăzneaţă şi strălucitoare aşa cum era pe vremea ei. Eu n-am nici un fel de problemă cu acest aspect, însă câteodată simt că trebuie – ştiu că sună complet nebunesţe – trebuie s-o întreb dacă nici ea nu are ceva împotrivă.

– Şi are?

Cilla zâmbi şi îşi lipi fruntea de a lui.

– Se gândeşte la asta. Se lăsă la loc pe spate, oftând. Ei bine, pentru că tot fac afirmaţii nebunesţi, aş putea la fel de bine să-ţi pun o întrebare nebunească.

– Hai să mergem pe verandă, în secţiunea dedicată întrebărilor nebunesţi. Mi-e greu şi mie să stau atâta timp pe vine.

Se aşezară pe treptele verandei, cu picioarele întinse, în timp ce Spock hoinărea prin faţa casei.

– Eşti sigur că asta-i secţiunea dedicată întrebărilor nebunesţi?

– Am abonament pentru locurile astea.

---

[1] Actriţă de film şi cântăreaţă, foarte populară în anii 1960, reprezenta etalonul de modă al epocii. (n.tr.)

– OK. Îl cunoşti pe bunicul lui Brian? Tatăl tatălui lui?

– Nu prea. A murit când noi eram mici. Am mai mult o amintire vagă. Un tip mare şi bine făcut. Extrem de puternic.

– Ar fi avut cam, cât, şaizeci de ani cu ocazia acelui Crăciun? La acea ultimă petrecere de Crăciun.

– Nu ştiu. Cam aşa, bănuiesc. De ce?

– Nu era prea bătrân, murmură Cilla. Lui Janet îi plăceau bărbaţii mai în vârstă, după cum îi plăceau şi cei mai tineri şi în general de orice vârstă, rasă sau religie.

– Te gândeşti că bunicul lui Bri şi Janet Hardy...? În râs i se citea surprinderea. Mi se pare absolut... aiurea.

– De ce?

– În primul rând pentru că e absurd să-ţi imaginezi bunicii având relaţii amoroase, ceea ce înseamnă să ţi-i imaginezi făcând sex.

– Nu chiar, ţinând cont că bunica mea a rămas de-a pururi la vârsta de treizeci şi nouă de ani.

– Punct marcat.

– În plus, bunicii fac sex. Au dreptul să facă sex.

– Mda, însă nu vreau să-mi fixez scena asta în minte. Altfel, următorul lucru la care o să mă gândesc o să fie bunicii *mei* făcând asta, şi înţelegi? Înţelegi? Ford o înghionti în glumă. Uite-aşa apare imaginea asta, proiectată pe un ecran de înaltă definiţie, la mine în cap. Acum sunt traumatizat pe viaţă. Mulţumesc foarte mult.

– Da, acum sunt sigură că ne aflăm în secţiunea verandei dedicată nebuniei. Ford, el ar fi putut să scrie scrisorile.

– Bunicul meu?

– Nu. Ei bine, de fapt da, dacă tot l-ai adus în discuţie. A fost îndrăgostit nebuneşte de ea, după cum a recunoscut-o el însuşi. Şi i-a făcut toate pozele alea.

Ford îşi lăsă capul să-i cadă în mâini.

– Asta-i o serie de imagini teribile, îngrozitoare pe care mi le bagi în creier.

– Ţi-ar spune dacă l-ai întreba?

– Nu ştiu şi n-am de gând să-l întreb. În nici un caz în viaţa asta. Şi acum ies din secţiunea verandei dedicată chestiunilor nebuneşti.

– Stai, aşteaptă. O să schimbăm bunicii. Trecem la bunicul lui Brian. Ar fi greu de conceput ca bunicul tău să ţină atât de mult la fotografiile alea dacă legătura lor s-a terminat atât de urât. Însă bunicul lui Brian era genul, nu-i aşa? Puternic, influent, important. Căsătorit. Căsătorit şi cu familie, cu o carieră plină de succes – şi totodată persoană publică. El ar fi putut să scrie scrisorile alea.

– Având în vedere că e mort de aproape un sfert de secol, ar fi dificil să-ţi demonstrezi ipoteza.

Acesta era un obstacol, se gândi ea, însă nu trebuia să fie unul insurmontabil.

– Probabil că există pe undeva nişte mostre cu scrisul lui de mână.

– Mda, zise Ford lăsând să-i scape un oftat.

– Dacă aş putea obţine o mostră pe care s-o compar cu scrisorile, atunci aş şti. Sunt amândoi morţi şi s-ar putea termina totul aici. N-ar fi nici un motiv să lăsăm povestea asta să iasă la iveală. Însă...

– Tu ai şti.

– Aş şti şi aş putea să dau la o parte această parte a vieţii ei pe care nu m-aş fi aşteptat niciodată să o descopăr.

– Şi dacă cele două scrisuri nu seamănă?

– O să continui să sper că într-o bună zi îi voi pune întrebarea potrivită persoanei potrivite.

– O să văd ce pot să fac.

Lui Ford îi trebuiră vreo două zile să îşi dea seama cum să abordeze problema. Nu putea să mintă. Nu că ar fi fost incapabil, ci pur şi simplu era îngrozitor de nepriceput la asta. Singura dată în care scăpase basma curată fusese când persoanei minţite i se făcuse milă de el şi îl lăsase în pace. Prin urmare, învăţase să se bizuie pe adevăr.

Se uita atent cum Brian şi Shanna amestecau o încărcătură cu muşchi de turbă în pământul din spatele zidului de piatră, acum terminat.

– Ai putea să iei şi tu o lopată, îi sugeră Brian.

– Aş putea, dar contemplarea admirativă are un farmec aparte. Mai ales când contemplu admirativ fundul Shannei.

Ea îşi undui îndatoritoare şoldurile.

– Ştim cu toţii că tu de fapt te uiţi la fundul meu, replică Brian.

– E adevărat. Shanna este doar aşa, de paravan. Pentru a fi mai convingătoare, poate c-ar putea să se aplece puţin mai mult şi... Adjudecat, spuse el când ea se conformă râzând.

Toate astea veneau din faptul că fuseseră prieteni de-o viaţă, îşi zise. Încă un motiv pentru care minciuna nu era o opţiune viabilă. Însă trasul de timp era.

– Ce puneţi voi acolo?

Brian îşi îndreptă corpul, îşi şterse cu mâna fruntea transpirată, după care îi indică un grup de arbuşti în ghivecele de la pepinieră.

– Fă-te util, pentru că nu pari să ai ceva mai bun de făcut. Adu-i încoace ca să vedem unde-i plantăm.

– Tipul e puţin cu fundu-n sus pentru că-mi iau zece zile libere. Mă duc în L.A. să-l vizitez pe Steve.

– Da? Ford luă pe sus o azalee. Şi...?

– Viitorul n-a fost încă scris.

Nu poţi să nu iubeşti o femeie care citează din *Terminator*.

– Spune-i că-l salut şi alea, alea.

Ford aşteptă cât prietenii săi aranjară plantele, le rearanjară, se contraziseră cu privire la aranjament şi în cele din urmă se rezumară să studieze şi să critice aranjamentul.

– Bine, ai dreptate, admise Shanna. O să schimbăm între ele rododendronul şi andromeda aia.

– Eu am întotdeauna dreptate. Arogant, Brian îşi propţi degetul mare în piept. De-asta eu sunt şeful.

– În calitate de şef, poţi să iei pauză un minut? îl întrebă Ford. Avem ceva de discutat.

– Sigur.

– OK, chestia asta trebuie să rămână între noi doi, începu Ford când nu-i mai putea auzi nimeni. Cilla

a găsit niște scrisori primite de bunică-sa de la un tip cu care a avut o relație amoroasă.

– Și?

– O mare relație secretă, cu un bărbat însurat, care s-a nasolit chiar înainte ca ea să moară.

– Mă repet: Și?

– Ei bine, nu erau semnate. Janet le-a păstrat și le-a ascuns bine, așa c-au devenit Scrisorile Misterioase. De fapt, noi am crezut, până când Hennessy a luat-o razna și-a devenit un adevărat pericol, că toate intrările prin efracție au fost o încercare din partea bărbatului misterios de a-și lua scrisorile înapoi.

– Păi tipul ăsta n-ar avea acum vreo sută de ani?

– Poate, dar nu neapărat. Și sunt o grămadă de septuagenari care cândva le-au tras-o unor femei care nu erau nevestele lor.

– Asta-i ceva șocant, spuse Brian pe un ton sec. Hei, poate că Hennessy însuși e tipul care a avut această relație sălbatică, de scurtă durată, cu vedeta de cinema atât de frumoasă și de sexy. Doar că, în opinia mea, individul e o scârbă și-o acriturâ de când s-a născut.

– Ipoteza nu poarte fi exclusă. Dar... ăăă... ca să ne apropiem întru câtva de variantele mai probabile... Vezi tu, Janet îl cunoștea pe bunicul tău, iar el era o persoană importantă și venea la petrecerile ei.

Ford se scărpina stingherit în cap în timp ce Brian se cutremura de râs.

– Iisuse. Iisuse! reuși să îngaime într-un târziu. Răposatul, marele Andrew Morrow făcându-și de cap cu Janet Hardy?

– Este o variantă destul de probabilă, insistă Ford.

– Nu în lumea mea, amice. Nu mi-l amintesc foarte bine, însă știu că era un tip aspru, cu principii.

– În lumea mea, tipii cu principii agață fetișcane ca să aibă parte de niște sex oral înainte să se ducă acasă la neveste și copii.

Brian se opri din râs și se liniști, gândindu-se la cele spuse.

– Da, aici s-ar putea să ai dreptate. Și îmi imaginez că era extrem de greu de trăit cu bunică-mea. Nici apa

nu era suficient de udă pentru ea, atât era de greu de mulţumit. Dumnezeule, a necăjit-o pe maică-mea încontinuu. Chiar până în clipa în care a murit. Dacă Marele Drew Morrow a avut parte de câteva partide fierbinţi cu Janet Hardy, cu atât mai bine pentru el.

Ford nu minţea dacă nu amintea despre problema graviditătii şi tonul urât şi ameninţător al ultimelor scrisori. Era pur şi simplu... o omisiune.

– Ai ceva scris de el? O felicitare, o scrisoare, ceva?

– Nu. Mama s-ar putea să aibă. Ea păstrează tot felul de acte şi documente de familie.

– Poţi să faci rost de-o mostră cu scrisul lui de mână fără să-i spui pentru ce ai nevoie de ea?

– Probabil că da. A pus o cutie cu tot felul de hârtii de-ale mele în garaj. Lucrări de la şcoală, cărţi poştale, prostii de genul ăsta. S-ar putea să fie ceva acolo. M-a bătut la cap de ani de zile s-o iau la mine acasă. Aş putea s-o iau de-acolo şi să mă uit prin ea.

– Super. Mulţumesc.

– Hei! strigă Shanna în direcţia lor. Băieţi, aţi terminat, sau chiar trebuie să plantez toată terasa asta de una singură?

– Cicălitoareo, îi replică Brian.

Ford o studie. Bine făcută, focoasă, superbă.

– Cum se face că voi doi n-aţi ajuns niciodată la chestia aia?

– Momentul favorabil a trecut, iar ea a devenit sora mea, zise Brian dând din umeri. Însă am făcut o înţelegere. Dacă o să fim amândoi tot necăsătoriţi când împlinim patruzeci de ani, o să ne ducem în Jamaica pentru o săptămână şi-o să ne petrecem tot timpul făcând sex nebun, ca-n junglă.

– Da, sună bine. Îţi urez noroc.

– Nu mai sunt decât nouă ani până atunci, strigă Brian în timp ce se ducea înapoi spre Shanna.

Preţ de câteva clipe, Ford rămase mut de uimire. Nouă ani? Asta era tot? El nu se gândise la cum o să fie la patruzeci de ani. Patruzeci reprezentau o altă decadă. Decada oamenilor maturi.

Cum se făcea că nu mai erau decât nouă ani până atunci?

Băgându-şi mâinile în buzunare, porni spre casă.

În bucătărie, unde chiar şi bucăţile mai mici ale blaturilor fuseseră scoase şi aruncate afară, iar ţevile cu aspect ciudat ieşeau din podeaua care parcă fusese roasă de nişte rozătoare băute, Buddy lucra la o porţiune decupată în peretele de rigips.

Se întoarse spre el ţinând în mână o ustensilă care îl făcu pe Ford să se gândească la capul unui papagal metalic cuplat la gâtul unei girafe.

– Cine naiba pune un blestemat de robinet deasupra unui amărât de aragaz? răbufni Buddy iritat.

– Nu ştiu. Ăă, poate pentru un caz de incendiu?

– Ei, pe naiba!

– N-am altă idee. Cilla e pe-aici?

– Femeia asta-i întotdeauna pe-aici. Verifică în pod. La toaletele din pod, bombăni Buddy în timp ce îşi relua munca. Robinete de apă deasupra aragazului. După asta o să vrea o cadă în dormitor.

– Oricât ar părea de ciudat, eu am văzut... Nimic, spuse repede Ford când Buddy se uită cu nişte ochi mijiţi spre el. N-am văzut nimic.

Colindă prin casă şi băgă de seamă că ornamentele din lemn erau aproape gata în hol. La etajul întâi exploră camerele pe rând. Încă mai putea să miroasă vopseaua lavabilă dintr-o cameră cu pereţii de un maroniu subtil, cu o tentă fumurie. În dormitorul matrimonial studie cele trei culori date cu pensula pe perete. După câte se părea, Cilla nu se hotărâse între un gri argintiu, un albastru cenuşiu şi un auriu şters.

Urcă pe scările lărgite, acum finisate. Cilla şi Matt se aflau acolo, fiecare ţinând o mostră de lemn spre lumina ce intra pe fereastră.

– Da, îmi place contrastul dintre stejar şi nuc. Matt dădu aprobator din cap. Ştii ce-am putea să facem? Am putea să-l încastrăm în nuc. Tu ai... Salutare, Ford.

– Salut.

– Întâlnire la nivel înalt, îi spuse Cilla. În legătură cu spaţiile încastrate.

– Continuați.

– OK, uite, cam așa.

Matt începu să deseneze cu creionul pe rigips, iar atenția lui Ford se mută la dungile de vopsea date cu pensula pe peretele opus. Cilla folosise același gri argintiu, precum și un galben roșiatic pe care el l-ar fi numit culoarea caisei.

Aruncă o privire și în baie, la plăcile de faianță și nuanțele folosite acolo.

Se întoarse exact la țanc ca să îi poată auzi pe cei doi căzând de acord cu privire la material și design.

– O să mă apuc de treabă în atelier, zise Matt.

– Cum se simte Josie?

– Îi e îngrozitor de cald și e nerăbdătoare, tot întrebându-se de ce nu și-a făcut calculele iarna trecută ca să-și dea seama că o să trebuiască să treacă prin vara asta însărcinată.

– Flori, îi sugeră Ford. Cumpără-i flori în drum spre casă. O să-i fie tot îngrozitor de cald, dar o să fie fericită.

– Poate o să fac asta. O să verific, să mă asigur că parchetul va veni mai târziu. Dacă nu se întâmplă nu știu ce altă porcărie, o să începem lucrul. Trandafirii sunt de efect întotdeauna, am dreptate? îl întrebă el pe Ford.

– Nu degeaba sunt un cadou clasic.

– OK. O să-ți spun ce-am rezolvat cu parchetul, Cilla.

În timp ce Matt cobora la parter, Ford veni spre ea, îi ridică ușor bărbia și o sărută.

– Argintiul spălăcit aici, auriul mat în dormitorul matrimonial.

Ea își înălță capul.

– Poate. De ce?

– Se potrivesc mai bine cu băile decât celelalte culori alese de tine. Și deși amândouă au niște nuanțe prietenoase, griul dă o tentă de calm imperturbabil. Până la urmă este un pod, indiferent de cât de modern și de plin de culoare îl faci. Iar în dormitor, culoarea aceea e odihnitoare și totuși puternică. Acum spune-mi de ce Buddy montează un robinet deasupra mașinii de gătit.

– Ca să umplu oalele cu apă.

– În regulă. Am vorbit cu Brian.

– O faci adesea.

– Despre scrisori. Și despre bunicul lui.

– I-ai... i-ai spus? Cilla rămase cu gura căscată. I-ai spus că eu cred că bunică-său ar fi încălcat cele zece porunci implicându-se într-o relație amoroasă cu bunică-mea?

– Nu cred că cele zece porunci au fost menționate. Ai vrut o mostră a scrisului său de mână. Probabil că Brian o să reușească să-ți facă rost de una.

– Dar, dar... N-ai fi putut s-o faci mai pe ocolite? N-ai fi putut să minți?

– Sunt de toată rușinea când vine vorba de făcut lucruri pe ascuns și chiar dacă aș fi medaliat cu aur la vreo competiție de luat pe ocolite, nu sunt în stare să mint un prieten. Oricum, Brian n-o să dezvăluie secretul pe care i l-am împărtășit.

Ea expiră zgomotos.

– Oameni buni, voi ați crescut pe altă planetă. Ești sigur că n-o să-i spună nimic tatălui lui? Toată treaba e destul de încurcată și mocnește încă.

– Sunt sigur. Cu toate astea, a făcut un comentariu interesant. Ce-ar fi dacă Hennessy a scris scrisorile?

Cilla rămase din nou cu gura căscată.

– Acel Hennessy care a încercat să mă omoare cu mașina?

– Păi, ia gândește-te. Cât de tare ai lua-o razna dacă ai avea o relație cu o femeie și pe urmă fiul acelei femei este responsabil – în ochii tăi – pentru drama fiului tău și faptul că a ajuns într-un scaun cu rotile? E destul de forțat, sunt de acord. Am de gând să recitesc scrisorile cu ipoteza aceasta în minte. Doar ca să văd cum mi se pare totul acum.

– Știi ceva? Dacă teoria asta se confirmă, nu cred că vreau să știu. Numai imaginându-mi-o pe bunica cu Hennessy îmi creează o senzație extrem de neplăcută. Cilla oftă și începu să coboare scările alături de el. Peste câteva clipe spuse: Am vorbit cu poliția astăzi. N-o să fie nici un fel de proces. Au făcut o înțelegere, Hennessy fost iertat pe motive de boală, ceva de genul ăsta. O să-și petreacă minimum doi ani într-un ospiciu.

– Şi tu cum te simţi în legătură cu asta? o întrebă el luând-o de mână.

– Sincer, nu ştiu. Presupun că o să dau totul uitării şi o să mă gândesc la prezent. Intrând în dormitorul matrimonial, studie mostrele de vopsea şi decise: Mda, ai dreptate cu privire la culoare.

capitolul 25

Cilla folosi dimineaţa zilei de duminică să studieze nişte reviste de design interior, să caute pe internet idei şi furnizori şi să decupeze articolele interesante. Nici nu-i venea să creadă că ajunsese la stadiul în care să se gândească la mobilă.

Mai avea câteva săptămâni, desigur, şi trebuia să adauge pe lista locurilor de vizitat magazinele de antichităţi, pieţele de vechituri şi talciocurile organizate ad-hoc în curţile oamenilor, dar se apropia de momentul în care să comande canapelele, scaunele, mesele şi lămpile.

După care mai erau aşternuturile, echipamentele pentru bucătărie şi birou, curăţatul geamurilor, covoarele şi mochetele. Pe scurt, toate detaliile necesare pentru umplerea unei case. Pentru a o transforma într-un cămin. Căminul ei. Primul ei cămin în adevăratul înţeles al cuvântului.

Cu cât perspectiva se contura mai limpede, cu atât mai mult îşi dădea seama în ce măsură îşi dorea casa asta. Tot ceea ce trebuia să facă pentru a o vedea era să iasă afară şi să se uite peste drum.

Aşezată la blatul din bucătăria lui Ford, cu laptopul, revistele şi carneţelele sale, se gândi cât de departe ajunsese din martie încoace. Nu, de dinainte de luna martie, se corectă ea. Totul începuse cu acea călătorie făcută cu atâta timp în urmă prin munţii Blue Ridge, când dorise să vadă cu ochii ei vestita casă a bunicii sale, să vadă de unde îşi trăgea tatăl ei rădăcinile şi poate să înţeleagă de ce el se întorsese aici şi o părăsise.

Se îndrăgostise atunci de dealurile ale căror culmi se întâlneau cu munţii, de pădurile dese, de oraşelele

mai micuțe și mai mari, de case și grădini, de drumurile șerpuitoare și de râuri. Însă cel mai mult dintre toate se îndrăgostise de vechea casă, care se ofilea parcă în spatele unui zid de piatră, înconjurată de grădinile ei sălbăticite, cu aer dezolant.

Îi amintise de Castelul Frumoasei Adormite, însă chiar și atunci o văzuse ca pe un cămin adevărat.

Acum, casa la care visase și după care tânjise era aproape a ei.

Pe când sorbea din cafea, se imaginâ trezindu-se într-o încăpere cu pereții de culoarea unui răsărit strălucitor și plin de speranță și trăind o viață pe care și-o alesese ea însăși și nu una aleasă de alții pentru ea.

Ford scoase un mormăit somnoros în momentul în care intră în bucătărie.

„Uită-te la el", își zise Cilla. „Abia trezit, un lungan deșirat, îmbrăcat în boxeri bleumarin și cu un tricou vechi cu Yoda. Uită-te la tot părul acela șaten, ars de soare și ciufulit, și la ochii aceia verzi, obosiți și puțin irascibili. Nu e absolut adorabil?"

El își turnă cafea într-o cană, adăugă zahăr și lapte, apoi bombăni:

– Dumnezeule, diminețile sunt nasoale rău. Bău din cană ca și cum viața lui ar fi depins de conținutul acesteia, după care își propti cotul pe blatul de bucătărie. Cum se face că arăți atât de vioaie?

– Poate pentru că m-am trezit de trei ore. E trecut de zece, Ford.

– N-ai nici un fel de respect pentru ziua de duminică.

– E-adevărat. Mi-e rușine că n-am.

– Nu, nu-ți este. Însă nici agenții imobiliari nu au nici un fel de respect pentru ziua de duminică. Vicky tocmai m-a sunat pe mobil și m-a trezit dintr-un vis foarte fierbinte ce te implica pe tine, pe mine și niște vopsea numai bună de întins cu degetele. Visul devenea realmente interesant când am fost întrerupt într-un mod atât de grosolan. Oricum, vânzătorii au mai lăsat la preț încă cinci mii.

– Vopsea ce poate fi întinsă cu degetele?

– Iar în calitate de artist pot să spun că era începutul unei opere de artă. Acum nu mai suntem decât la zece mii diferență de prețul propus de noi, după cum a subliniat Vicky, această ucigașă de vise. Așa că...

– Nu.

– Fir-ar să fie. El arăta precum un copil căruia abia i se spusese că nu mai sunt prăjiturele. Știam că o să spui nu, ceea ce n-ai spus când îți făceam vârtejuri cu albastru de cobalt în jurul buricului. N-am putea să...

– Nu. O să-mi mulțumești mai târziu când o să ai cei zece mii pe care să-i bagi în îmbunătățiri și reparații.

– Însă acum chiar vreau căsoaia aia urâtă. O vreau pentru mine. Îmi place la nebunie, Cilla, așa cum un copil grăsan iubește prăjiturile. Încercă să o înduplece cu un zâmbet plin de speranță. Am putea să împărțim diferența.

– Nu. O să rămânem fermi pe poziții. Nu mai e nici o ofertă pentru maghernița aceea. Vânzătorul nu este interesat să facă reparații sau să-i aducă îmbunătățiri. O să mai lase la preț.

– Poate că n-o s-o facă. Ochii lui se îngustară și o sfredeliră cu o privire mânioasă. Poate că tipul e doar încăpățânat, la fel ca tine.

– OK, uite cum stă treaba. Cilla se lăsă pe spate cu un aer de expertă la masa negocierilor: Dacă n-o să lase la preț, dacă n-o să-ți accepte oferta într-un interval de două săptămâni, poți să treci la fapte și o să împărțim diferența de bani. Însă trebuie să rămâi pe poziții încă paisprezece zile.

– Bine. Două săptămâni. Ford apelă din nou la zâmbetul acela plin de speranță. Te gândești vreodată să faci o papară de ouă?

– Aproape niciodată. Însă mă gândesc la altceva. Mă gândesc, uitându-mă la canapeaua aia mare și moale de-acolo, ce s-ar întâmpla dacă m-aș întinde pe ea. Se dădu jos de pe scaunul înalt de bar, aruncându-i un zâmbet peste umăr în timp ce se ducea spre canapea. Și mă întreb dacă o să trebuiască să mă întind aici de una singură, singură cu dorințele mele neostoite și gândurile mele lascive.

– Partea cu gândurile lascive se pare că şi-a făcut efectul. Ford ocoli blatul, traversă camera şi o prinse în braţe. Bună.

Cu un râs uşor, ea îşi desfăcu picioarele, se dădu înapoi şi se rostogoli până când poziţiile lor se inversară.

– Cred că de data asta o să stau eu deasupra. Aplecându-se brusc, îi prinse buza de jos între dinţi şi o muşcă uşor. Asta-i modul în care-mi manifest respectul faţă de ziua de duminică.

– M-am înşelat atât de mult în privinţa ta. Ford îşi plimbă mâinile pe corpul ei îmbrăcat într-un maiou larg şi murmură: Cilla...

– Eşti ciufulit şi sexy, şi – îi scoase tricoul cu Yoda şi îl azvârli într-o parte – aproape dezbrăcat.

– Tot ce ne lipseşte e vopseaua ce poate fi întinsă cu degetele. Se împinse în sus cuprinzând-o în braţe, acaparându-i gura cu a lui. Mi-a fost dor de tine. De îndată ce m-am trezit, iar tu nu erai acolo.

– Nu-s prea departe. Îl lăsă să îi dea jos maioul alb, delectându-se cu atingerea mâinilor lui leneşe şi sigure. Aici. Aici.

Îi cuprinse capul în palme, ghidându-l în jos până când gura lui se apropie de sânul ei. Se simţi cuprinsă de un vârtej nebunesc timp de câteva clipe nesfârşite.

Îl dorea, îl dorea cu mâinile acelea ce parcă o striveau, cu gura aceea ce se înfrupta din ea. Îl dorea în ea, tare şi fierbinte. Dintr-o mişcare se descotorosi de pantalonii scurţi, icnind în timp ce el o atingea şi o tachina. Se ridică şi se lăsă să alunece uşor în jos, primindu-l în ea.

– Asta-i ceea ce vreau într-o dimineaţă de duminică.

Îl posedă călărindu-l ritmic cu mâinile prinse de braţul canapelei. Zveltă, cu muşchii tari, cu părul de culoarea mierii, cu ochii albaştri atât de clari încât Ford îşi vedea inima oglindită în ei. Nici un vis, nici o fantezie nu se comparau cu femeia aceea în carne şi oase.

– Te iubesc, Cilla. Te iubesc.

Ea îşi ţinu respiraţia; inima parcă i se opri. Corpul ei se arcui, iar săgeata imaginară pe care o trase ajunse exact la ţintă.

Se lăsă în jos, cuibărindu-se la pieptul lui. Lui Ford îi plăcea la culme modul în care li se aliniau liniile corpului, felul în care îi simţea părul pe pielea sa.

– Aşadar... de unde anume cumperi vopseaua aia ce poate fi întinsă cu degetele?

El îi zâmbi larg şi o mângâie alene pe şira spinării.

– O să fac un stoc, îţi promit.

– Eu o să asigur pânza de protecţie, să nu facem prea multă mizerie în jur. De unde ai luat canapeaua asta?

– Nu ştiu. Dintr-un loc unde se vinde mobilă.

– Are mărimea şi forma potrivite şi e dintr-un material ca lumea. E confortabilă. Trebuie să încep să mă gândesc la mobilierul pentru casă şi am camera aia mare de zi de care trebuie să mă ocup. Zonele cu canapele şi fotolii, corpurile de iluminat şi obiectele de artă. N-am mai făcut asta până acum. Este puţin intimidant.

Spock intră, se uită scurt la ei, cum stăteau dezbrăcaţi şi înlănţuiţi, şi ieşi. „Este doar gelos", se gândi Ford.

– N-ai mai cumpărat mobilă până acum?

– Ba da, vrând, nevrând trebuie să stai pe ceva. Însă n-am ales niciodată lucruri gândindu-mă să le păstrez o perioadă îndelungată. Întotdeauna a fost ceva temporar, murmură ea plimbându-şi buzele pe clavicula lui. Şi am lucrat cu oameni cu experienţă în domeniu. Mobilarea temporară poate ajuta la vânzarea unei proprietăţi. Aşa că ştiu sau cel puţin am idee despre ce se potriveşte într-un spaţiu anume. Aici însă este altfel, nu ca la un decor de teatru pe care-l asamblezi şi după aceea îl strângi de pe scenă.

– N-ai avut o casă în L.A.?

– Steve avea un apartament. După căsătoria noastră de cinci minute am stat la BHH ceva timp.

– BHH?

– Beverly Hills Hotel. După care am tot călătorit, iar când am avut de lucru am stat la Steve. A mai fost şi scurtul meu episod cu facultatea, atunci am avut un apartament în afara campusului. Când Steve a cumpărat proprietatea din Brentwood ca s-o renoveze şi s-o revândă, am locuit acolo. Apoi mi-am creat obiceiul

de a sta în casele cumpărate pentru proiectele de renovare. Mă făcea să le cunosc mai bine.

„Loc, casă, proprietate. Niciodată un cămin", își zise el. Ea nu avusese niciodată ceva ce el și toți cei pe care îi cunoștea avuseseră în mod natural, fără să își bată capul. Cilla nu avusese niciodată o casă a ei. Se gândi cum stătuse ea acolo, în camera de zi mare și goală, cu pereții proaspăt zugrăviți și cu minunatele ornamente din lemn, și își imaginase o petrecere de Crăciun organizată cu atâta amar de vreme în urmă.

În mod clar explora trecutul ca să-și găsească viitorul.

– Putem să mutăm canapeaua peste drum, sugeră el, simțindu-se deodată disperat să îi ofere ceva. Ai putea să vezi cum se încadrează în peisaj și ai avea ceva pe care să stai în loc de găleata aia adaptabilă la orice situație.

– Este o ofertă foarte generoasă. Cilla îi dădu un sărut absent înainte de a se ridica să-și adune hainele de pe jos. Însă este mult mai practic să pun mobila abia după ce-o să fie gata și podelele. Bineînțeles, acum că am căzut în cursa organizării unei petreceri, aș face bine să găsesc niște mobilier de exterior potrivit.

– Petrecere?

– Nu ți-am spus? Am făcut greșeala să pomenesc în discuția avută cu Cathy Morrow că mi-ar plăcea – poate – să dau o petrecere în jur de Ziua Muncii, dar că din păcate casa nu-i terminată și nici mobilată. Ea s-a repezit direct asupra primei părți a afirmației mele, ignorând-o complet pe-a doua. Acum Patty deja mă sună cu idei pentru meniu, iar mama ta se oferă să facă faimoasa ei friptură de porc la grătar.

– E absolut delicioasă.

– Sunt convinsă. Însă tot nu știu cum o să găsesc timpul necesar să planific și să organizez petrecerea în timp ce instalez dulapurile de bucătărie, fixez ornamentele, montez ușile, rașchetez podelele și transpun în practică o listă foarte lungă cu lucruri de făcut, ca să nu mai menționez explorarea universului canapelelor, divanelor și băncuțelor de interior.

– Cumperi un grătar, un morman de carne şi o grămadă de băuturi alcoolice.

– Eşti bărbat şi ai o abordare pe măsură, pufni ea.

– Sunt. Fapt pe care tocmai l-am dovedit mai presus de orice îndoială. Şi, fiind duminică, trebuia să aibă ocazia s-o mai dovedească încă o dată, se gândi el. După o scurtă pauză insistă: O petrecere este un lucru bun, Cilla. Vin oameni pe care îi cunoşti şi pe care îi îndrăgeşti, cu care îţi face plăcere să stai de vorbă. Iar tu le arăţi ce-ai făcut. Împărtăşeşti bucuria asta cu ei. Ăsta-i motivul pentru care ai scos porţile.

– Eu... Mda. Ce fel de grătar?

– O să mergem la cumpărături, o asigură el zâmbind.

Într-un gest exagerat, ea îşi încrucişă mâinile peste inimă.

– Astea sunt nişte cuvinte la care majoritatea femeilor pot numai visa să le audă din gura unui bărbat. Trebuie să mă duc să mă îmbrac. Aş putea să profit de ocazie ca să iau vopseaua şi nişte articole de feronerie, după care să mai arunc o privire la corpurile de iluminat pentru bucătărie.

– Doamne, ce-am stârnit în tine?

Cilla îi aruncă un zâmbet în timp ce ieşea din încăpere.

– O să luăm camioneta mea.

Ford îşi puse boxerii, apoi rămase pe gânduri. Ea nu îşi dăduse seama cât de mult îi spusese. Nu menţionase nici măcar o dată casa sau casele în care crescuse.

El, pe de altă parte, putea descrie în detaliu casa copilăriei lui, modul în care soarele dădea buzna în camera lui prin ferestre la orice oră a zilei, chiuveta verzuie din baie, mica ciobitură din placa de gresie de la bucătărie, apărută acolo unde el scăpase un bidon de patru litri de suc de mere.

Îşi aminti durerea resimţită în momentul în care părinţii lui o vânduseră, chiar dacă el era la New York atunci, chiar dacă plecase de mult din oraşul natal. Chiar dacă ei se mutaseră la numai trei kilometri depărtare. Peste ani şi ani, încă mai simţea durerea acută

ca un junghi atunci când trecea cu mașina pe lângă casa aceea veche de cărămidă.

Ornamentele de lemn restaurate cu atâta dragoste, scrisorile ascunse într-o carte, un hambar vechi vopsit din nou în roșu. Toate acestea, fiecare pas și detaliu în parte, erau legături pe care ea le forja ca să creeze un lanț de conexiuni.

În ceea ce-l privea, avea să facă orice îi stătea în puteri ca să o ajute, chiar dacă asta însemna ceva atât de banal precum cumpărarea unui grătar.

– Hei, Ford.

– Sunt aici, în spate, strigă el când auzi vocea lui Brian. Se ridică de pe canapea în momentul în care prietenul său intră: Weber sau Viking?

– Grea alegere, spuse Brian fără a simți nevoia vreunei explicații. Am folosit Weber, după cum știi, însă un bărbat nu poate da greș cu un Viking.

– Dar o femeie?

– Locul femeilor nu este în spatele grătarului. Asta-i opinia mea fermă. Se aplecă să ia tricoul lui Ford aruncat pe jos și mormăi: Asta-i un indiciu. Îmi spune c-am venit cam târziu ca să vă întrerup partida matinală de sex. De vină-i a doua ceașcă de cafea.

Îi aruncă lui Ford tricoul în față, după care se aplecă să îl mângâie pe Spock.

– Ești teribil de gelos fiindcă n-ai avut și tu parte de sex matinal.

– De unde știi?

– Fiindcă ești aici. De ce ești aici?

Brian făcu un gest spre documentația stufoasă a Cillei de pe blat în timp ce se ducea să deschidă frigiderul.

– Unde-i Cilla?

– Sus, se îmbracă pentru a putea merge în oraș să alegem între Weber și Viking.

– Ai și cola dietetică aici, remarcă Brian în timp ce scotea o cutie de cola obișnuită. Un semn sigur că un tip este gata să-și pună pirostriile. Am trecut pe la mama ieri, zise el desfăcând cutia și luând o sorbitură adâncă. Și-am luat, spre bucuria și mirarea ei, nu una,

ci două din cutiile cu vechituri pe care mi le pusese la păstrare. Ce-ar trebui să fac cu o foaie pe care-i desenată o casă cu un soare mare şi galben şi nişte omuleţi în jur?

– Nu ştiu, dar nu le poţi arunca pur şi simplu. După cum spune maică-mea, aruncarea oricăror amintiri din copilărie, pe care ei le-au păstrat cu sfinţenie, reprezintă sfidarea supremă. Ford îşi luă şi el o cola şi mărturisi: Eu am trei cutii.

– N-o să uit că din vina ta am intrat în posesia tuturor hârţoagelor. Brian scoase un plic din buzunar şi îl aruncă pe blatul de bucătărie. În orice caz, fiindcă noaptea trecută nu m-am bucurat de nici un fel de companie feminină, le-am luat puţin la mână şi am găsit asta. Este o felicitare pe care bunicul i-a dat-o mamei cu ocazia naşterii mele. Şi a scris nişte chestii în ea.

– Îţi rămân dator.

– Ai al naibii de multă dreptate. Am acum acasă toate carnetele de note din clasa întâi până am terminat liceul. Să-mi spui şi mie dacă se potriveşte scrisul. Acum sunt şi eu puţin implicat.

– Într-un fel sau altul, zise Ford luând felicitarea şi studiind literele scrise apăsat.

– Trebuie să plec, s-o iau pe Shanna. O duc la aeroport, spuse Brian aplecându-se să mângâie capul lui Spock. Spune-i Cillei că mâine o să vină doi tipi care să termine stratul protector şi c-aş putea să trec pe la noua casă pe care o cumpără, să arunc o privire la grădină.

– OK. O să-ţi aduc asta înapoi.

Brian zâmbi superior spre felicitare.

– Mda, neapărat, îmi fac griji să n-o pierd.

Ford se duse în dormitor, unde Cilla îşi prindea părul la spate într-o coadă de cal.

– Sunt gata, îi spuse ea. O să trec pe-acasă cât te îmbraci şi tu, să mai arunc o privire la câteva lucruri înainte să plecăm.

– Brian tocmai a trecut pe-aici.

– A, s-a uitat deja la noua proprietate?

– Nu, săptămâna viitoare. A adus asta, zise Ford arătându-i felicitarea.

– Aia este... Bineînțeles că este. Nu m-am așteptat să găsească ceva atât de repede. Super. Marele mister ar putea fi rezolvat. Ceea ce mă cam agită, mărturisi ea ducându-și o mână în dreptul stomacului.

– Vrei să mă duc s-o verific, după care să-ți spun și ție?

– Dar eu ce sunt? Vreo fricoasă?

– Nu, nu ești.

– Atunci hai s-o facem.

– Scrisorile sunt la mine în birou.

Cilla îl privi cum luă cartea de pe raft, după care o puse pe masă.

– Tot mă gândesc cum se face că și-a ales o viață ca în *Marele Gatsby*. Bogăția, splendoarea și fastul, iar mai apoi plictiseala, idila, trădarea, tragedia de la final. A fost atât de nefericită! Am visat-o din nou, nu de mult. Nu ți-am mai spus. Unul dintre visele mele care mă tot bântuie. Se desfășura la Forest Lawn, cimitirul unde sunt înmormântați amândoi, ea și Johnnie. Am fost acolo o singură dată. Mormântul ei era complet acoperit cu flori, fără exagerare. Asta m-a întristat. Toate florile acelea, aduse de străini, ofilindu-se în soare.

– În schimb, tu le-ai plantat aici în amintirea ei. Și chiar și când o să se ofilească, o să crească la loc unele noi. An de an.

– Îmi place să cred că asta ar conta pentru ea. Tributul meu personal. Deschise cartea și scoase legătura de scrisori. O s-o deschid pe-asta, spuse ea, alegând una la întâmplare. Tu deschide felicitarea.

Ford se conformă. Se așteptase să vadă o față fericită de bebeluș sau o imagine mai sentimentală, a unei mame cu copilul. În schimb, găsi inițialele lui Andrew Morrow pe o hârtie cartonată, destul de grea, de culoare crem.

– Arată foarte oficial, comentă el.

Felicitări scumpei mele nurori cu ocazia nașterii fiului său. Sper ca acești trandafiri să îți producă o reală plăcere. Ei nu reprezintă decât o mică dovadă a mândriei considerabile pe care o simt. O altă

generație a familiei Morrow se naște odată cu Brian Andrew.

Cu dragoste, Drew

Cilla puse scrisoarea alături.

Draga mea,

Nu am cuvinte să îmi exprim regretul, compasiunea și mâhnirea. Îmi doresc să te pot ține în brațe, să te pot alina cu mai mult decât niște cuvinte scrise pe o foaie. Știi că în inima mea sunt cu tine, că gândurile mele sunt pline de tine. Nici o mamă n-ar trebui să sufere pierderea copilului său, iar după aceea să fie obligată să își poarte doliul într-un mod atât de public.

Știu că l-ai iubit nespus pe Johnnie. Dacă asta îți poate aduce vreun fel de alinare acum, trebuie să știi că el a simțit această dragoste în fiecare zi a scurtei sale vieți.

Numai al Tău

– E pur și simplu o coincidență sau este vorba de soartă? întrebă Cilla încet. C-am ales pierderea unui fiu ca s-o compar cu nașterea altuia? Amândouă sunt niște texte scurte și, în mod ciudat, la fel de distante, cu niște cuvinte alese cu prea multă grijă, după părerea mea. Când de fapt, la ambele ocazii, paginile ar fi trebuit umplute cu trăiri și lucruri intime. După ton și structură, ar putea proveni de la aceeași persoană.

– Scrisul este similar, însă, ei bine, nu exact la fel. Vezi S-urile din felicitare? Când începe un cuvânt – „scumpei", „sunt" – cu un S, folosește înfloriturі. În scrisoare – „scrise", „sufere" – stilul este unul cursiv, mai tradițional, aș spune.

– Însă F-ul majusculă este scris în același mod ca și Î-ul. Aceeași înclinare a literei. E destul de apropiat. Și au fost scrise la niște ani distanță una de cealaltă.

– Cuvântul „său" din ambele foi chiar arată ca fiind scris de aceeași mână, ca și I-urile mici, însă D-urile mari nu seamănă prea mult. Ford știa că se uita cu un ochi

de artist şi nu era sigur dacă acesta era un avantaj. Pe de altă parte, ca să fie clar, felicitarea e semnată. Unii oameni scriu prima literă a semnăturii lor diferit faţă de cum ar putea s-o facă într-un cuvânt oarecare. Nu ştiu ce să zic, Cilla.

– Rezultate neconcludente. Nu pot presupune că ai cunoaşte nişte experţi în grafologie.

– Am putea găsi unul. Vrei să mergem mai departe pe pista asta?

– Nu. Poate. Nu ştiu. Fir-ar să fie. Nu este prea uşor să răspund.

– Am putea căuta o mostră mai apropiată de intervalul în care au fost scrise scrisorile. Pot să-i cer lui Brian să încerce.

– Momentan hai să lăsăm povestea deoparte. Cilla împături scrisoarea şi o vârî la loc în plic. După toate astea ştim un lucru sigur. Că n-a fost Hennessy. Uitasem că scrisoarea a fost întocmită după moartea lui Johnnie. Nici o şansă, chiar dacă ar fi fost îndrăgostit nebuneşte, să fi scris asta după accident. Nu când se afla cu propriul lui fiu în spital.

– Ai dreptate.

– Aşa că, dacă aş avea o listă, aş fi în măsură să tai un nume de pe ea. Asta tot e ceva. Presupun că e de ajuns pentru moment. Cel puţin pentru moment.

Ford închise cartea şi o puse înapoi pe raft, după care se apropie s-o ia de mână.

– Ce spui, mergem să cumpărăm un grătar?

– Aş spune că asta este exact ceea ce vreau să fac.

Ford lăsă felicitarea cu monogramă pe birou când se duse să se îmbrace. Putea să găsească un grafolog. Pe cineva din afara statului Virginia, pentru care numele lui Andrew Morrow să nu însemne nimic. Şi putea să vadă unde ducea asta.

Buna dispoziţie pe care i-o produsese sosirea parchetului din lemn de nuc în dimineaţa zilei de marţi îi dispăru brusc înainte de prânz, când faianţarul veni valvârtej s-o caute în hambar.

– Bună, Stan. Nu eşti planificat să vii până joi. Eşti... Se trezi bătând rapid în retragere în momentul în care surprinse privirea setoasă de sânge din ochii lui. Hei, hei, care-i problema?

– Crezi că poţi să tratezi oamenii în felul ăsta? Crezi că poţi să vorbeşti aşa cu ei?

– Ce? Poftim?

Bărbatul o lipi cu spatele de peretele lateral al hambarului. Prea şocată la vederea lui Stan, de obicei amabil şi cordial, cu o venă pulsându-i în centrul frunţii, Cilla îşi ridică mâinile în semn de apărare, dar şi de împăciuire.

– Crezi că dacă ai bani şi ai apărut la televizor eşti mai bună decât noi restul?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. De unde...

– Ai tupeu, fir-ar să fie, s-o suni pe nevastă-mea şi să-i vorbeşti în halul ăla.

– Eu niciodată...

– Dacă ai o problemă cu privire la munca mea, vorbeşti cu *mine*. Ai înţeles? Nu te-apuci să suni la mine acasă şi să ţipi la soţia mea.

– Stan, n-am vorbit niciodată cu soţia ta.

– Acum o faci mincinoasă?

Îşi împinse faţa înspre a ei, atât de aproape încât ea putu să îi simtă gustul furiei.

– Nu îi spun şi n-o fac în nici un fel. Panica îi crease Cillei un nod la baza gâtului, aşa că îşi alese cuvintele cu grijă. Nu o cunosc şi nu ştiu despre ce mama naibii vorbeşti.

– M-am dus acasă, iar ea era atât de supărată că de-abia putea vorbi. A început să plângă. Singurul motiv pentru care n-am venit direct aici seara trecută este că ea m-a implorat să n-o fac şi n-am vrut s-o las în starea în care era. Suferă de hipertensiune arterială şi i-ai provocat o criză fiindcă ai hotărât tam-nesam că nu-ţi place cum lucrez.

– Iar eu îţi spun că n-am sunat niciodată la tine acasă, că n-am vorbit niciodată cu soţia ta şi că nu sunt în nici un fel nemulţumită de munca ta. De fapt, este exact invers. Altfel de ce, pentru numele lui Dumnezeu, te-aş mai fi angajat ca să pui faianţă şi în bucătărie?

– Tu să-mi spui asta, fir-ar să fie!

– Ei bine, nu pot! strigă ea la rândul ei. La ce oră se presupune c-aș fi dat telefon?

– În jur de ora zece, seara trecută, și știi al naibii de bine. Eu am ajuns acasă cam pe la zece și jumătate, iar ea zăcea roșie la față și tremurând din cauză că tu ai țipat la ea ca o nebună.

– M-ai auzit vreodată țipând ca o nebună? Eram la Ford aseară la ora zece. Am moțăit în fața televizorului. Întreabă-l și pe el. Iisuse, Stan, lucrezi aici, cu intermitențe, deja de câteva luni. Ar trebui să știi că eu nu rezolv lucrurile în modul ăsta.

– A spus că tu ai fost. Cilla McGowan. Însă starea de derută și îndoiala începuseră să iasă încet la suprafață și să răzbată prin enervarea vădită de până atunci. Stan continuă pe un ton mai potolit: I-ai spus lui Kay că-i o țărancă proastă, exact ca majoritatea oamenilor de-aici. Că n-am fost în stare să-ți pun gresia și faianța și că o să te asiguri că va umbla vorba despre asta. Iar când o să-mi pierd slujba, n-o să pot să dau vina pe nimeni altcineva decât pe fundul meu leneș. Cum că-i posibil să mă dai în judecată din cauza muncii de tot rahatul pe care am prestat-o pentru tine.

– Dacă soția ta este o țărancă, atunci și eu sunt la fel. Eu *locuiesc* aici. Eu nu contractez meseriași care fac lucruri de mântuială. De fapt, tocmai ce i te-am recomandat mamei mele vitrege săptămâna trecută, dacă o să se-apuce să-și modernizeze baia principală. Își dădu seama că rămăsese fără suflare, însă panica îi dispăruse. De ce naiba aș face asta, Stan, dacă aș fi crezut că munca ta e de tot rahatul?

– Ea n-a născocit povestea asta.

– OK, zise Cilla trăgând aer în piept. OK. Este sigură că persoana care a sunat i-a dat numele meu?

– Cilla McGowan, iar după aia Kay a spus că tu... persoana care a sunat, se corectă el, în mod evident gata să o exonereze, a spus: „Știi cine sunt?" în felul ăla neplăcut în care oamenii o fac când se cred importanți. După care a porcăit-o de nu s-a văzut. Mi-a luat aproape o oră să o calmez când am ajuns acasă, după meci. A trebuit

să-i dau un somnifer ca să o ajute să doarmă. Atât era de supărată.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău că cineva s-a folosit de numele meu ca să o supere. Nu știu de ce... Presiunea îi cobora ușor spre piept, împiedicând-o să respire normal. Gândi cu voce tare: Furnizorul de parchet mi-a spus că am sunat la ei și că mi-am schimbat comanda. Nuc în loc de stejar. Însă n-am făcut așa ceva. Am crezut c-a fost pur și simplu o încurcătură. Poate că n-a fost. Poate că cineva își bate joc de mine.

Stan stătu un moment, își băgă mâinile în buzunare, le scoase la loc.

– N-ai sunat niciodată.

– Nu, n-am sunat. Stan, încerc să-mi clădesc o reputație și o afacere aici. Încerc să-mi fac relații în rândul meseriașilor și al comercianților. Când mi-au spart casa ca să-mi distrugă băile, ai făcut tot felul de jonglerii cu programul tău ca să te ocupi de reparații și de schimbarea faianței și știu că m-ai scutit de multă muncă.

– Ai avut o problemă. Ideea este c-am fost mândru de lucrarea aia și am vrut s-o fac ca lumea.

– Nu știu cum să procedez acum cu soția ta. Aș putea să vorbesc cu ea, să încerc să-i explic.

– Mai bine mă lași pe mine să fac asta. Răsuflând zgomotos, Stan mormăi: Îmi pare rău că m-am repezit așa asupra ta.

– Aș fi făcut la fel în locul tău.

– Cine-ar face așa ceva? Să-ți tot provoace necazuri, s-o supere în halul ăsta pe Kay?

– Nu știu. Cilla se gândi la doamna Hennessy, al cărei soț era internat într-un spital psihiatric. Însă sper că pot s-o opresc înainte să se întâmple din nou, spuse într-un final.

– Acum aș trece pe-acasă, să-i explic lui Kay cum stă treaba.

– În regulă. Vii joi, nu-i așa?

Zâmbetul lui era puțin sfios.

– Mda. A, încă ceva, dacă ai vreun motiv să mă suni acasă, poate că ar trebui să folosești un fel de parolă.

– Poate că așa ar trebui.

Ea rămase în umbra hambarului, lângă o stinghie ornamentală întinsă ca să se usuce pe caprele de tăiat lemne. Şi se întrebă de câte ori avea să mai plătească pentru nelegiuirile, păcatele şi greşelile altora.

capitolul 26

Cilla admira zugrăveala proaspătă a dormitorului în timp ce tatăl ei punea la loc capacul cutiei de vopsea. Lumina puternică a miezului zilei invada camera şi făcea pereţii să strălucească.

– Mai trebuie montate panourile ornamentale şi parchetul. Cu toate astea, numai faptul că stau aici îmi dă fiori de plăcere.

Gavin se ridică de pe vine şi privi în jur.

– E-o treabă al naibii de bună.

– Ai putea să trăieşti din asta.

– Întotdeauna e bine să ai o variantă de rezervă.

– Aproape c-ai zugrăvit întreaga casă. Mi-ai economisit săptămâni întregi de muncă. Mulţumirile nu acoperă tot efortul ăsta.

– Dar munca în sine o face. Chiar mi-a plăcut, din mai multe puncte de vedere. Mi-a plăcut şi-mi place să particip la această transformare. Noi am ratat o grămadă de veri, tu şi cu mine. Faptul că am petrecut o parte din vara asta cu tine m-a făcut foarte fericit.

Pentru un moment scurt, Cilla nu schiţă nici un gest, mulţumindu-se să se uite la el, la chipeşul ei tată. Apoi făcu ceva ce n-ar fi făcut niciodată până atunci. Se duse la el şi îl sărută apăsat pe obraz, după care îl cuprinse cu braţele.

– Şi pe mine.

Gavin o strânse la piept, tare şi strâns. Ea îl simţi cum oftează.

– Ţi-aminteşti ziua în care ne-am văzut pentru prima oară aici? Eu am venit pe uşa din spate, iar tu ţi-ai împărţit prânzul cu mine pe veranda curbată şi deformată din faţă?

– Mi-amintesc.

– Nu vedeam cum ar fi fost posibil să ajungem vreodată în stadiul în care suntem acum. Prea multă neglijare, o perioadă prea lungă de recuperat. Atât pentru casă, cât şi pentru noi.

Îi dădu drumul din îmbrăţişare, iar Cilla văzu cu oarecare surprindere – şi oarecare nelinişte – că ochii lui erau umezi.

– Ne-ai dat o şansă. Casei şi mie. Acum stau aici, împreună cu fiica mea. Sunt atât de mândru de tine!

Simţindu-şi ochii năpădiţi de lacrimi, ea îşi lipi faţa de umărul lui.

– Mi-ai spus că eşti mândru după concertul din D.C. şi o dată, ceva mai de mult, când ai venit în studioul de la *Our Family* şi m-ai urmărit în timp ce filmam o scenă. Însă aceasta este prima oară când o cred. Îl mai strânse încă o dată şi se trase înapoi. Bănuiesc că începem să ne cunoaştem mai bine prin intermediul vopselei cu latex de interior, crem cu aspect emailat.

– De ce să ne oprim aici? Ce zici dacă am arunca o privire la exterior?

– Nu poţi vopsi casa. Camerele sunt altceva.

Cu buzele ţuguiate, el scană încăperea din priviri.

– Cred c-am trecut de proba practică, nu?

– La interior. Este o clădire de două etaje. O clădire de două etaje cu adevărat mare. Cei care se vor ocupa de exterior vor trebui să urce pe schele şi să se cocoaţe pe nişte scări extrem de înalte.

– Obişnuiam să-mi fac singur cascadoriile. Gavin râse în timp ce ea îşi dădea ochii peste cap într-un mod tipic pentru o fiică. Bine, poate că asta a fost cu mult timp în urmă, însă am un echilibru excelent.

– Ca să urci pe schele şi să te cocoţi pe nişte scări extrem de înalte în căldura teribilă a lunii august? insistă ea neînduplecată.

– Nu mă sperii tu pe mine.

Mai intra în discuţie şi caracterul practic al problemei.

– Asta nu-i o treabă ce poată fi făcută de un singur om.

– E-adevărat. În mod clar o să am nevoie de ajutor. La ce culoare te gândeşti?

Cilla simţi cum, încetul cu încetul, se lăsa convinsă de entuziasmul lui.

– Ascultă, vopseaua veche trebuie să fie răzuită unde s-a decojit şi...

– Detalii, detalii. Hai să aruncăm o privire. Vrei să fie vopsită până la Ziua Muncii sau nu?

– Ziua Muncii? Zugrăvitul nu-i nici măcar programat până la mijlocul lunii septembrie. Când o să fie, trag nădejde, puţin mai răcoare. Echipa care a vopsit hambarul...

– Sunt fericit să lucrez împreună cu ei.

Complet zăpăcită, ea îşi puse mâinile în şolduri.

– Am crezut că eşti genul de persoană – fără supărare – uşor de influenţat şi convins.

Cu o expresie calmă pe faţă, el o bătu uşor pe obraz.

– Nu m-am supărat deloc. Cum rămâne cu ornamentele din lemn, cu verandele?

Ea îşi umflă obrajii şi expiră zgomotos. Abia acum înţelese. Uşor de influenţat şi convins, pe naiba. Tatăl ei pur şi simplu ignora argumentele şi mergea mai departe.

– OK, o să ne uităm la mostrele pe care le am în vedere. Şi de îndată ce m-am decis, poţi să te apuci de verande, de obloane. Însă n-o să atârni de nu ştiu ce schele şi nici n-o să stai cocoţat pe nu ştiu ce scări extensibile.

Surâzător, îşi petrecu braţul în jurul umerilor ei, aşa cum făcuse şi cu Angie, şi o conduse la parter.

Deşi nu fusese pe lista ei – şi în momentul acela chiar ar fi vrut să meargă în birou şi să verifice progresul înregistrat cu montarea parchetului, să vadă dacă Stan terminase de pus faianţa, să înceapă să fixeze ornamentele din dormitor –, Cilla deschise cele trei cutii de vopsea pentru exterior.

– Albastrul ăsta s-ar putea să fie cam intens. Nuanţele de gri îl mai domolesc, iar ornamentul alb l-ar scoate în relief prin contrast direct, zise ea bătând cu palma în lemn.

– Este o culoare expresivă.

– Mda. Sau aş putea să merg pe o variantă mai modestă şi mai tradiţională cu galbenul ăsta închis

şi să folosesc din nou alb sau un crem pentru ornamente. Cremul s-ar putea potrivi mai bine. Să îndulcească şi mai mult efectul vizual.

– Plăcut privirii şi discret.

– Sau aş putea să folosesc albastrul ăsta mult mai subtil, din nou cu o nuanţă de gri care să-i dea un aspect cald, şi probabil că de data asta aş folosi un alb odihnitor pentru ornamente.

– Respectabil, dar primitor.

Cilla se dădu câţiva paşi înapoi şi se uită într-o parte, apoi în cealaltă.

– M-am gândit şi la nuanţe de galben. Ceva plin de voioşie, însă suficient de temperat ca să nu sugereze o narcisă uriaşă. Poate c-ar trebui să mai aşteptăm. Poate că pur şi simplu ar trebui să aşteptăm, zise ea muşcându-şi buzele. Până când...

– Te-am văzut luând decizii mult mai grele într-un timp foarte scurt. De ce îţi baţi capul atât de mult în privinţa asta?

– Fiindcă exteriorul va fi văzut de toată lumea. O grămadă de oameni vor încetini şi vor spune „Asta-i casa lui Janet Hardy". Lăsând pensula jos, Cilla îşi şterse mâinile de pantalonii scurţi. Nu-i decât vopsea, nu-i decât culoare, însă contează ce văd oamenii când trec pe drum pe lângă casă şi se gândesc la ea.

El îi puse o mână pe umăr.

– Şi ce vrei să vadă lumea când o să treacă cu maşina pe-aici?

– Că ea a fost o persoană reală, nu doar o imagine dintr-un film vechi sau o voce înregistrată pe un disc de vinil. Că a fost o persoană reală care a avut sentimente, a râs şi a muncit. Care a trăit o viaţă a ei. Şi a fost fericită aici, cel puţin o vreme. Suficient de fericită încât să nu înstrăineze casa. A ţinut-o, aşa că eu am putut să-mi construiesc la rândul meu o viaţă aici. Zâmbind, Cilla adăugă: Şi asta înseamnă nişte aşteptări enorme din partea unor straturi de vopsea. Iisuse, probabil c-ar trebui să mă întorc la terapie.

– Încetează. Gavin îi scuturâ umărul cu putere. Bineînţeles că e important. Oamenii sunt obsedaţi de ceva

atât de plictisitor precum vopseaua din motive mult mai banale. Casa asta a fost a ei. Mai mult, a ales-o ea însăşi şi a preţuit-o. Era ceva de care a avut nevoie. Şi care a ajuns la tine. Aşa c-ar trebui să conteze.

– A fost şi a ta, într-un fel. Asta contează mai mult acum decât a contat când m-am apucat de renovare. Tu să alegi culoarea.

– Cilla! exclamă el tresărind.

– Te rog. Chiar mi-ar plăcea ca asta să fie alegerea ta. Alegerea McGowan. Oamenii se vor gândi la ea când vor trece pe drum, însă eu o să mă gândesc la ea şi la tine. O să-mi aduc aminte cum ai venit aici când erai mic şi alergai puii de găină. Aşa că tu să alegi, tată.

– A doua nuanţă de albastru. Caldă, respectabilă şi primitoare.

Cilla îl luă de braţ şi studie culoarea proaspăt întinsă pe vopseaua veche, scorojită.

– Cred că o să arate perfect.

Când Ford veni mai târziu, îl văzu pe Gavin pe verandă, răzuind vopseaua de pe faţada casei.

– Ce faceţi, domnule McGowan?

– Mă mişc încet, dar sigur. Cilla este pe undeva, înăuntru.

– Tocmai am cumpărat o casă.

– Aşa? Gavin se opri nedumerit. Te muţi?

– Nu. Nu. Am cumpărat o casă, ei bine, o magherniţă mizerabilă despre care Cilla spune c-o poate aranja dându-i un aspect cât de cât comercial. Ca s-o revindem. Vânzătorul tocmai mi-a acceptat oferta. Am o senzaţie uşoară de greaţă, şi nu mă pot hotărî dacă-i din cauza entuziasmului sau a faptului că întrevăd cum mi se cască din ce în ce mai mult sub picioare o gaură financiară imensă. O să fac două ipoteci. Poate ar trebui să stau puţin jos.

– Ia răzuitoarea aia şi ajută-mă pe mine. O să te calmeze.

Ford se uită cu suspiciune la obiectul respectiv.

– Sculele şi uneltele de orice fel au încheiat cu mine un pact cu caracter permanent. Nu ne apropiem deloc unii de alţii, pentru binele omenirii.

– E ca o racletă, nu e o drujbă. Iarna îţi cureţi gheaţa de pe parbriz, nu-i aşa?

– Când sunt obligat. Prefer să stau înăuntru, în casă, până se topeşte. Însă Ford luă răzuitoarea de rezervă şi încercă să aplice procesul de curăţare a gheţii de pe parbriz la curăţarea vopselei exfoliate de pe faţada casei. O să am două ipoteci şi o să am patruzeci de ani.

– Suntem într-un fel de maşină a timpului? Nu poţi să ai mai mult de treizeci de ani.

– Treizeci şi unu. Mai am mai puţin de un deceniu până când fac patruzeci, iar în urmă cu numai cinci minute studiam pentru Bac.

Buzele lui Gavin se ţuguiară în timp ce continua să răzuiască vopseaua veche.

– O să fie şi mai rău. Fiecare an ţi se va părea că trece şi mai repede.

– Mulţumesc, spuse Ford cu amărăciune. Asta-i exact ceea ce voiam să aud. Aveam de gând s-o iau agale, pas cu pas, însă cum poţi să faci asta când de fapt nu ai la dispoziţie atâta timp pe cât ai crede? Întorcându-se, flutură răzuitoarea şi fu cât pe ce să o scape. Mormăi abătut: Dar dacă tu eşti pregătit, iar ea nu este, ce naiba se presupune c-ar trebui să faci în privinţa asta?

– Să continui să răzuieşti.

Ford se supuse, răzuind deopotrivă vopseaua şi încheieturile degetelor.

– Rahat. Nu e cea mai bună metaforă pentru viaţă, dacă mă întrebi pe mine.

Cilla ieşi la ţanc să îl vadă cum îşi sugea încheieturile rănite ale degetelor.

– Ce faci?

– Răzuiesc vopseaua şi câteva straturi de piele, iar tatăl tău filosofează.

– Ia, lasă-mă să văd, zise ea luându-i mâna şi privind-o cercetător. O să supravieţuieşti.

– Trebuie s-o fac. Sunt pe cale să contractez două ipoteci. Au! exclamă el când Cilla îi strânse pentru o clipă degetele rănite.

– Scuze. Ţi-au acceptat oferta?

– Da. Mă duc mâine la bancă să semnez un morman de hârtii. Simt că mi se face rău, o anunţă el. Am nevoie de-o pungă în care să respir.

– Achitarea a rămas pentru noiembrie?

– Am urmat linia directoare a companiei.

Ea îi trase un pumn în glumă.

– Eşti speriat?

Încruntătura lui de răspuns era plină de acreală şi de neputinţă.

– Sunt pe cale să mă îndatorez. Cu genul ăla de sumă cu multe zerouri. Prin urmare, îmi închipui că am dreptul la câteva momente de panică. Ştii că simţul olfactiv este cel mai puternic dintre cele cinci simţuri? Din când în când pot să simt cum duhneşte locul ăla.

– Lasă aia jos înainte să-ţi faci nişte răni mai grave, îi ordonă Cilla luându-i răzuitoarea din mână şi punând-o pe pervazul ferestrei. Vino cu mine un minut. Îi făcu cu ochiul tatălui ei, după care îl trase pe Ford în casă. Ţi-aminteşti cum arăta bucătăria când ai văzut-o prima dată?

– Mda.

– Urâtă, murdară şi afumată, cu podeaua ciobită, tencuiala crăpată, becuri atârnând din tavan. Ai imaginea aia în cap?

– Da.

– Închide ochii.

– Cilla.

– Vorbesc serios, închide-i şi păstrează imaginea aia în minte.

Îi făcu pe plac şi o lăsă să-l conducă în partea din spate a casei.

– Acum vreau să-mi spui ce vezi când deschizi ochii. Fără să studiezi ansamblul, fără calificative. Spune-mi doar ce vezi.

Ford se supuse.

– O cameră mare și goală. O grămadă de lumini. Pereți de culoarea pâinii ușor prăjite. Și o podea cu plăci mari de gresie – cu o grămadă de nuanțe de culoarea mierii pe fond crem, străpunse de țevi. Ferestre mari, fără cadru, care dau înspre o curte interioară cu o umbrelă albastră și grădini cu trandafiri ce înfloresc ca niște maniaci și vegetație deja veștejită, fără prea mult verde. Și munți înălțându-se la cer. Văd viziunea Cillei.

Dădu să pășească în față, însă ea îl trase înapoi.

– Nu, nu călca încă pe gresie. Stan doar ce-a terminat s-o pună acum o oră.

– Putem să facem casa aia.

– Putem, în mod indiscutabil. Doar că necesită planificare, efort, o dorință clară de a găsi o soluție pentru orice probleme neașteptate și un angajament ferm până la atingerea obiectivului final. O să transformăm complet locul ăla, Ford, și când o să terminăm o să avem un rezultat cu care să ne mândrim amândoi.

– Bine, bine, spuse el venind s-o sărute pe frunte. Acum însă am ceva de răzuit.

Afară, Cilla rămase derutată când Ford îi făcu un semn tatălui ei și își continuă drumul.

– Păi, unde se duce? A spus că are de răzuit.

Gavin zâmbi în sinea lui când Cilla clătină din cap și se duse înapoi în casă. Se bucura să știe că fiica sa își găsise locul, scopul și respectiv un bărbat care să o iubească. Se bucura să știe că era la adăpost de individul care dorise să îi facă rău.

În dimineața următoare, când Cilla traversă drumul de la casa lui Ford spre a ei, văzu că avea cauciucurile de la mașină tăiate. Pe pământ, lângă roata din stânga față, zăcea altă păpușă, cu un cuțit înfipt în spate.

– Ar fi trebuit să mă chemi imediat. Fir-ar să fie, Cilla. Ford parcurse în grabă aleea, după care se întoarse la ea, pe treptele verandei. Și dacă el – sau ea, oricine o fi – încă mai era aici?

– N-a fost cazul. Polițiștii au ajuns în mai puțin de un sfert de oră. Deja s-au obișnuit cu drumul până aici. N-avea rost să te chem.

– Dacă nu știu să folosesc un fierăstrău electric sau o nenorocită de bormașină înseamnă că nu-s bun de nimic?

– Nu la asta m-am gândit, și o știi foarte bine.

– Las-o mai moale, Ford, interveni Matt băgându-se între ei.

– Nici gând. Este a doua oară când cineva bagă cuțitul în păpușile alea ca s-o sperie, iar ea stă aici bine mersi, așteptându-i pe polițiști și lăsându-mă să dorm. Asta-i o mare prostie.

– Ai dreptate. Oricum, las-o mai moale. Are dreptate, îi spuse Matt Cillei. Asta-i o mare prostie. Ești o șefă nemaipomenită și unul dintre cei mai buni tâmplari cu care am lucrat vreodată, însă când cineva te urmărește și te amenință, iar tu rămâi aici singură după ce-ai găsit ce-ai găsit, nu mi se pare că te comporți foarte rațional.

– A fost o tactică plină de lașitate, iar ție nu ți-a cerut nimeni să dai fuga peste drum să-l iei pe Ford pe sus din pat, ca astfel să puteți sări amândoi pe mine. Nu sunt proastă. Dacă mi-ar fi fost frică, m-aș fi repezit și l-aș fi luat *eu* pe Ford din pat. Eram scoasă din minți, fir-ar să fie. Se ridică în picioare pentru a-i privi de la egal la egal pe cei doi bărbați mânioși și adăugă: Încă mai sunt scoasă din minți. Sunt sătulă până în gât să tot fiu urmărită și amenințată, așa cum ai spus tu. Să fiu împinsă cu mașina în șanț, să mi se distrugă munca atât de bine făcută și tot restul. Crede-mă, dacă cel care-a făcut asta ar mai fi fost acolo, probabil c-aș fi scos cuțitul din păpușa aia idioată și i l-aș fi băgat în gât. Și tot nu m-aș fi potolit.

– Dacă ești atât de deșteaptă, atunci știi că reacția ta a fost prostească, observă Ford cu răceală.

Ea deschise gura, dar se răzgândi și o închise la loc, după care se așeză.

– O să-ți dau ca alternativă nechibzuința. N-o să-ți dau satisfacție cu prostia.

– Încăpățânată și nechibzuită, o contră Ford. Asta-i oferta mea finală.

– Ține-o pe-a ta. Acum dacă tu te-ai duce înapoi în pat, iar tu, Matt, te-ai întoarce la muncă, aș putea să stau aici și să mă las dusă de gânduri.

Fără vreun comentariu, Matt urcă pe scări, o bătu amical pe cap în trecere şi intră în casă. Ford veni să se aşeze lângă ea.

– De parcă mi-ar păsa că nu poţi să foloseşti un fierăstrău electric.

– Slavă Domnului că nu-ţi pasă.

– Nu m-am gândit să vin să te iau. Am fost prea scoasă din minţi. Nu înţeleg, pur şi simplu nu mai înţeleg. Începu să se legene uşor şi îşi lipi faţa de umărul lui. Hennessy este sub control psihiatric, murmură ea. Dacă nevastă-sa face asta, nu pricep ce motiv ar avea. Ştiu că el este internat pentru doi ani, însă care-i vina mea în toată afacerea asta? Poate doar dacă e la fel de nebună ca şi el.

– Sau poate că n-a făcut-o Hennessy. Că te-a împins cu maşina în şanţ este clar, nu intră în discuţie. Că-i vorba de nebunie, nu-i nici o îndoială. Dar poate că n-a făcut el restul. Ştii că nu a recunoscut nimic.

– Asta ar fi pur şi simplu minunat, însemnând că sunt cel puţin două persoane care ar vrea să-mi transforme viaţa într-un adevărat iad. Cilla se aplecă în faţă şi, proptindu-şi coatele pe genunchi, zise: Ar putea fi vorba de scrisori. Mai ştie cineva de ele, ştie că le-am găsit, că ele încă mai există. Dacă le-a scris Andrew, s-ar putea să ştie cineva de corespondenţă, de relaţia amoroasă, de sarcină... Numele lui este încă binecunoscut pe-aici. Ca să-i protejeze reputaţia...

– Cine, tatăl lui Brian? Brian? În plus, se pare că nu le-a scris Andrew Morrow. Am trimis copiile unui grafolog.

– Poftim? exclamă ea îndreptându-se de spate. Când?

– La câteva zile după ce Brian a adus felicitarea. Da, făcând demersul ăsta fără să-ţi dau de ştire sau să te consult am dovedit... nechibzuinţă. Hai să spunem că suntem chit.

– Dumnezeule, Ford, dacă află presa de povestea asta...

– N-are de unde. Am găsit un tip în New York, unul care nu face deosebire între Andrew Morrow şi Bruce

Wayne[1]. Iar fragmentul de scrisoare pe care i l-am trimis nu conţinea nici o referire la Janet sau la locul ăsta, nici chiar la perioada precisă. Am fost atent la detalii.

– Bine. Bine.

Cu siguranţă fusese atent, admise ea.

– Concluzia este că n-au fost scrise de aceeaşi mână. Tipul nu şi-ar pune reputaţia în joc dându-mi un atestat în sensul ăsta deoarece a avut la dispoziţie doar nişte copii, iar eu i-am spus că au fost scrise la patru ani distanţă între ele. Din câte spune el, caligrafiile sunt într-adevăr asemănătoare. S-ar putea ca cei doi să fi fost învăţaţi să scrie de aceeaşi persoană.

– Cum ar fi o învăţătoare, de exemplu?

– Tot ce-i posibil.

O ditamai pista de urmat, una nouă, îşi dădu seama Cilla. Aşadar putea fi un coleg de-al lui Andrew. Un prieten. Un prieten apropiat. Sau cineva care frecventase aceeaşi şcoală mai târziu şi avusese aceeaşi învăţătoare. Iar asta chiar restrângea gama de posibilităţi.

– Aş putea să cercetez aspectul ăsta. O să stau de vorbă cu bunicul. El şi Andrew ar cam fi de aceeaşi vârstă, aşa că s-ar putea să-şi aducă aminte câte ceva.

Cilla îşi studie roţile dezumflate.

– Cred că asta-i o idee bună, zise Cilla cu ochii la cauciucurile dezumflate ale maşinii. Dacă vrei răspunsuri, trebuie să pui întrebări. Acum însă trebuie să mă duc la muncă. Iar tu trebuie să te duci la bancă. Înghiontindu-l jucăuş, se interesă: Ne-am împăcat?

– Nu până când n-o să facem sex.

– O să-mi trec asta pe listă.

Ford parcă în faţa căsuţei de la periferia oraşului. Auzi zgomotul inconfundabil al maşinii de tuns iarba în momentul în care coborî din maşină, aşa că, însoţit de Spock, ocoli clădirea şi intră prin poarta din plasă de sârmă împletită.

[1] Personaj de film din seria Batman, miliardar, industriaş de succes şi filantrop proeminent din oraşul fictiv Gotham City, Batman fiind de fapt identitatea secretă a acestuia (n.tr.)

Bunicul său, îmbrăcat într-un tricou polo și bermude și încălțat cu pantofi lejeri marca Hush Puppies, împingea mașina de tuns iarba de-a lungul peticului de gazon presărat cu hortensii și tufe de trandafiri.

De la poartă, Ford putu să vadă transpirația prelingându-se în jos pe lângă tâmple, pe sub șapca sa cu logoul echipei Washington Redskins. Strigă, îi făcu niște semne ample cu brațele și începu să se apropie de el. Văzu zâmbetul de pe fața transpirată a bunicului său în momentul în care îi surprinse privirea.

Charlie opri mașinăria.

– Ia te uită, bună. Bună și ție, Spock, adăugă el, bătându-se ușor pe coapsă și invitând astfel câinele să-și pună labele acolo pentru a fi mângâiat pe cap. Ce faci în partea asta a orașului?

– Îți tund restul peluzei. Bunicule, e mult prea cald ca să lucrezi afară!

– Am vrut s-o fac mai devreme.

– Am crezut c-ai angajat un pușți din cartier. Asta mi-ai spus când ți-am zis că o să trec pe-aici să-ți tund gazonul.

– Aveam de gând. Pe fața lui Charlie apăru ceea ce Ford cataloga drept încăpățânare pură. Îmi place să-mi tund gazonul. Încă nu mi-am pierdut de tot puterile.

– Ești încă în putere, însă nu trebuie să ți-o iroseșți lucrând afară când sunt deja treizeci și două de grade și suficient de multă umiditate încât să te îneci în propria-ți respirație. Hai, lasă-mă pe mine. Poate c-ai putea să ne aduci ceva rece de băut. Și Spock s-ar putea să vrea niște apă, adăugă Ford, știind că șiretlicul acesta avea să funcționeze.

– Bine atunci, bine. Dar la sfârșit să ai grijă să pui mașina de tuns înapoi la umbră. Și să nu tai tufele de trandafiri. Haide, Spock.

Ură mai puțin de douăzeci de minute să termine toată treaba – cu bunicul său urmărindu-l fără încetare, ca un uliu, prin plasa de protecție contra insectelor de la ușa din spate. Ceea ce însemna, deduse Ford, că aerul condiționat nu era pornit.

Până în momentul în care puse la loc maşina de tuns iarba, traversă aleea îngustă de ciment şi intră în bucătărie, deja curgeau apele de pe el.

– E luna august, bunicule.

– Ştiu ce lună este. Crezi că sunt senil?

– Nu, doar nebun. Dă-mi voie să te asigur că aerul condiţionat nu este o unealtă a diavolului.

– Nu-i suficient de cald pentru aerul condiţionat.

– Este suficient de cald încât să-ţi fiarbă organele interne.

– Când se face curent am parte de o briză plăcută.

– Mda, din iad.

Se trânti pe un scaun şi bău cu sete ceaiul cu gheaţă pe care Charlie îl pusese în pahar, în timp ce Spock sforăia lăţit pe gresie. Probabil în stare de comă indusă de canicula, presupuse Ford.

– Unde-i bunica?

– Mătuşa ta Ceecee a luat-o pentru sesiunea de trăncăneală de la clubul de carte care se întruneşte la librăria maică-tii.

– Ah. Dacă ar fi fost aici, mi-ar fi dat prăjiturele. Ştiu al naibii de bine că i-ai dat câteva lui Spock înainte să leşine de cald.

Charlie râse zgomotos, însă se ridică să îi aducă o cutie de prăjiturele cu lămâie de pe blat, unde o lăsase după ce îl tratase regeşte pe Spock. Puse câteva pe o farfurie pe care i-o întinse lui Ford.

– Mulţumesc. Am cumpărat o casă.

– Ai deja o casă.

– Da, dar asta este o investiţie. Cilla o s-o repare, făcând nişte miracole majore, după care o s-o vând şi-o să fiu un om bogat. Sau o să-mi pierd şi cămaşa de pe mine şi-o să trebuiască să mă mut aici, cu voi, şi să sufăr cumplit din cauza căldurii. Totuşi contez pe faza cu miracolul după ce-am văzut ce-a făcut la ea acasă.

– Am auzit că a făcut o treabă ca lumea, cu mult bun gust. Că a schimbat multe.

– În mai bine, cred.

– Bănuiesc c-o să văd cu ochii mei ce-a făcut, la petrecerea pe care o dă de Ziua Muncii. Bunică-ta s-a dus deja

în oraș să-și ia o rochie și pantofi noi. O să fie ciudat să mergem la o petrecere acolo, după toți anii ăștia.

– Presupun că mai trăiesc mulți dintre cei care erau invitați pe vremuri de Janet Hardy. „Introducerea perfectă", se gândi Ford, apoi continuă: Mama și tata, părinții lui Brian. Tu l-ai cunoscut pe bunicul lui Bri, am dreptate?

– Toată lumea din zonă l-a cunoscut pe Andrew Morrow.

– Ați avut relații amicale?

– Cu Drew Morrow? Charlie clătină din cap. N-au fost nici neprietenești, însă nu pot spune că ne-am învârtit în aceleași cercuri. El era mai mare, poate cu șase, opt ani.

– Deci n-ai fost la școală cu el?

– Ba da. Pe vremea aia, nu era decât una. Andrew Morrow a avut o mână de aur. Și, de asemenea, o gură de aur, adăugă Charlie sorbind din ceai. Putea să convingă pe oricine să-i dea bani ca să-l susțină. Însă pentru numele lui Dumnezeu, le-a umplut buzunarele celor care au făcut-o. Cumpărând pământ, construind case, cumpărând și mai multe, construind magazine, clădiri de birouri. A construit practic întregul oraș, a ocupat funcția de primar. Se spunea că va fi guvernatorul statului Virginia. Totuși n-a candidat niciodată. Se zvonea că era posibil să fi avut și niște afaceri mai dubioase.

– El cu cine era prieten când erați mici?

– O, stai să mă gândesc. Charlie înșirui niște nume care lui Ford nu îi spuneau nimic. Unii dintre ei nu s-au mai întors din război. A fost o perioadă amic cu Hennessy, ăla care-i acum la casa de nebuni.

– Serios?

– A umblat cu sora lui Hennessy, Margie, o vreme, însă a pus capăt relației când a cunoscut-o pe Jane Drake, cea cu care s-a căsătorit. Ea provenea dintr-o familie cu bani. Cu un zâmbet atotcunoscător, Charlie își frecă degetul mare de celelalte degete. Bani adunați de mai multe generații. Andrew avea nevoie de capital ca să cumpere terenuri și să construiască clădiri. În plus, era o frumusețe de fată. Dar cam lipsită

de maniere şi încrezută fiindcă se considera superioară celorlalţi.

– Mi-o amintesc. Întotdeauna părea atât de supărată. Vechiul dicton că fericirea nu se poate cumpăra cu bani se adevereşte probabil în cazul ăsta. Poate că Morrow căuta o companie mult mai plăcută.

– Se poate.

– Şi poate că ăsta a fost motivul pentru care nu a candidat la funcţia de guvernator, speculă Ford. O relaţie extraconjugală de care nu mai putea scăpa, ameninţarea dezvăluirii acesteia, presa negativă. N-ar fi fost prima sau ultima dată când o femeie a distrus o carieră politică.

Charlie îşi trecu rapid dosul palmei pe partea laterală a gâtului.

– Politicienii, mormăi el pe un ton ce exprima dispreţul pentru întreaga specie. Cu toate astea, Andrew a fost un tip popular în zonă. I-a dat o mână ajutor tatălui lui Buddy ca să-şi pornească afacerea cu instalaţii sanitare. A creat o grămadă de locuri de muncă aici, în vale. Buddy se ocupă de ţevărie acolo la fermă, nu-i aşa?

– Ba da.

– Făcea acelaşi lucru şi pe vremea lui Janet, el şi cu tatăl lui. Buddy avea mai mult păr şi mai puţină burtă, iar la momentul respectiv era pregătit să preia afacerea. Era cam de vârsta ta, poate puţin mai mare.

Ford se îndepărtă de acest subiect, încercând să revină la ceea ce îl interesa.

– Îmi închipui că, întrucât nu era decât o şcoală, voi toţi făceaţi orele cu aceiaşi învăţători şi profesori. Aşa cum am făcut eu cu Brian, Matt şi Shanna. Domnul McGowan ne-a predat tuturor, şi surorii mai mici a lui Matt şi surorii mai mari a lui Brian. Pe când eram în şcoala primară, doamna Yates ne-a învăţat să scriem. Felul în care mânuiam stiloul o enerva întotdeauna. Fac pariu c-ar fi surprinsă de ceea ce fac în prezent. Pe tine cine te-a învăţat să scrii, bunicule?

– Dumnezeule, întrebarea asta chiar mă transpune în timp. Charlie zâmbi cu ochii înceţoşaţi, plini de amintiri. Mama a fost prima. Stăteam împreună la masă şi mă punea să scriu peste literele făcute de ea. Am fost

foarte mândru când am putut să-mi scriu numele. Noi am avut-o pe doamna Macey la caligrafie, şi îmi scădea notele pentru că scriam aşa cum mă învăţase mama. Mă punea să stau după ore să scriu tot alfabetul pe tablă.

– Cât de mult a predat aici?

– Ani buni înainte şi ani buni după mine. Când aveam şase ani, mă gândeam că-i bătrână ca dealurile din jur. Presupun că n-avea mai mult de patruzeci de ani. În mod sigur era o femeie dură.

– Ai scris vreodată aşa cum voia ea?

– Nici gând, replică bunicul cu un aer ghiduş. Mama m-a învăţat foarte bine.

Ford îi relată Cillei întreaga poveste sub umbrela albastră, la un pahar de bere rece.

– Nu-i mare lucru. Au trecut prin mâna aceleiaşi învăţătoare în persoana doamnei Macey, care era extrem de atentă la detalii. O grămadă de elevi din generaţia lui Morrow şi mai tineri au învăţat să scrie de la ea. A fost în relaţii amicale cu Hennessy, cel puţin până când i-a dat cu piciorul surorii lui pentru bogata şi atrăgătoarea Jane. El este cel care a pus bazele firmei Keystone Plumbing, pe lângă alte afaceri. Se poate să fi avut sau nu nişte afaceri dubioase şi/sau legături extraconjugale care l-au împiedicat să candideze la funcţia de guvernator. A avut prieteni în poziţii înalte şi el, personal, a ocupat funcţii importante. Prin intermediul lui, unii colegi de-ai săi ar fi putut să o cunoască pe bunica ta şi bineînţeles c-ar fi putut să urmeze şi-o legătură amoroasă.

– Principiul „depinde pe cine cunoşti şi ce pile ai" nu se aplică diferit aici faţă de Hollywood. Sau probabil în orice alt loc, zise Cilla. Buddy a lucrat aici pe vremea când avea treizeci de ani? Îmi vine cam greu să mi-o închipui pe Janet îndrăgostindu-se nebuneşte de un instalator, îndeosebi de Buddy. Cu toate astea, era cu doar câţiva ani mai tânăr decât ea.

– Poţi să ţi-l imaginezi pe Buddy scriind fraze precum „Îmi pun inima, sufletul în mâinile tale încântătoare"?

– Chiar nu pot. Sunt mai multe conexiuni între trecut şi prezent decât mi-am dat eu seama sau am putut

să apreciez. S-ar putea să nu se afle niciodată dacă-i vorba de mai multe legături cu trecutul decât simpla continuitate a locului în sine. După cum merge treaba, s-ar putea să nu le deslușesc niciodată.

– Casa lui Hennessy este scoasă la vânzare. Ford își puse o mână peste mâinile ei. Am trecut pe lângă ea când mă întorceam de la bunicul. Draperiile erau trase, nu era nici o mașină în față, pe alee. Și-a apărut un semn nou, al companiei imobiliare Century 21, înfipt în grădina din față.

– Și soția lui unde este?

– Nu știu.

– Poate că ea e responsabilă pentru ce s-a întâmplat de dimineață, poate a vrut să-mi dea cu tifla așa, de final.

Ford era de altă părere. Cadrele nu se potriveau, iar imaginile din ele nu aveau cum să formeze realitatea.

Trebuia să le schimbe între ele, să le transforme, să le modifice dimensiunile, până când obținea nu doar imaginea de ansamblu, ci întreaga poveste.

capitolul 27

Încântată, Cilla fixă de perete primul dulap suspendat de bucătărie.

– Arată bine.

Cu degetele mari agățate în buzunarele din față ale pantalonilor, Matt încuviință din cap.

– Culoarea naturală a cireșului o să potrivească cu ornamentele de lemn din nuc.

– Așteaptă până când îi montăm și ușile. O să fie o frumusețe. A meritat toată așteptarea. Guy este un artist în toată regula, zise ea punând nivela pe dulap, după care făcu ajustările necesare.

– A ieșit o treabă cu adevărat frumoasă, și-a fost o grămadă de muncă, observă el. Însă o să le terminăm azi. Cât mai durează până când o să-ți vină și electrocasnicele înapoi?

– Trei săptămâni, poate patru. Poate șase. Știi cum merge treaba.

– Chestiile alea de epocă o să arate minunat aici. Matt îi făcu cu ochiul în timp ce ea cobora de pe scară. Nu-l lăsa pe Buddy să-ţi spună altceva.

– O să-i dea motiv să se plângă de altceva în locul robinetului meu de umplut oalele cu apă. Cilla îşi plimbă drăgăstos mâna peste următorul dulap şi propuse: Hai să-l ridicăm.

– O secundă, spuse Matt în momentul în care îi sună telefonul. Bună, scumpo. Ce? Când?

Tonul folosit, îmbinarea celor două cuvinte într-unul singur o făcu pe Cilla să se uite spre el.

– Îhî. Da. OK. Plec acum. I s-a rupt apa lui Josie, anunţă el, închizând cu putere clapeta telefonului. Trebuie să plec.

O luă pe Cilla în braţe şi o ridică în aer de fericire.

– Aşadar, asta se întâmplă aici toată ziulica, spuse Angie din pragul bucătăriei.

Matt nu era în stare decât să zâmbească larg, prosteşte.

– Josie e gata să nască.

– Uau! Şi tu ce faci aici?

– Plec. O aduse pe Cilla cu picioarele pe podea şi o rugă: Sună-l pe Ford, da? Să anunţe el pe toată lumea. Îmi pare rău de... zise el făcând un gest spre corpurile suspendate.

– Nu-ţi bate capul cu asta. Cilla îl împinse cu ambele mâini. Du-te! Du-te să asişti la naştere.

– O să avem o fată. Mă duc să-mi aduc fata pe lume!

O înşfăcă pe Angie în drum spre ieşire, o strânse în braţe, o sărută zgomotos, după care îi dădu drumul răsucind-o în loc în timp ce ieşea în fugă afară.

– Dumnezeule, că tot vorbim de sincronizare perfectă! Râzând, Angie se bătu uşor cu degetele pe buze. Să ştii că sărută foarte bine. Super, asta-i o zi mare, mare de tot. Trebuie s-o sun pe Suzanna, sora mai mică a lui Josie. Suntem prietene. Super! repetă ea privind în jur. Ia uite cum arată toate astea!

– Hai încoace. Eu trebuie să-l sun pe Ford.

În timp ce Cilla vorbea la telefon, Angie se plimbă prin bucătărie, în cămară şi retur.

– Bărbaţii sunt ciudaţi, declară Cilla, agăţându-şi telefonul la loc la centură. Mi-a spus doar atât: „Minunat. Am înţeles. Ne vedem".

– Un tip care vorbeşte puţin.

– Nu în mod obişnuit.

– Ei bine, eu atât am de spus: Cilla, toate astea arată uluitor. Angie îşi întinse larg braţele. E o surpriză extraordinară. Şi de una naiba ştii unde să pui toate dulapurile alea?

– Din schiţă.

– Da, dar tot tu ai făcut şi schiţa. Mi-e greu să-mi imaginez cum ar fi dacă mi-aş muta patul dintr-o parte în alta a dormitorului şi unde anume aş pune măsuţa de toaletă în aceste condiţii.

– Mie mi-e foarte greu să stau într-o sală de clasă, şi cu atât mai puţin îmi pot închipui că aş fi în stare să predau aşa cum o s-o faci tu. Fiecare om cu talentul şi priceperea lui.

– Presupun că aşa este. Angie o salută energic, milităreşte. Soldatul McGowan raportează că este gata de treabă.

– Poftim?

– Sunt aici ca să vopsesc. Aş putea să ajut la montarea dulapurilor, acum că Matt este puţin cam ocupat, însă cred că mă pricep mai bine la mânuirea trafaletului. Zi-mi totuşi, cum le montezi? Aş vrea să ştiu ce le susţine. Ei, nu contează, dă-mi o pensulă.

– Angie, nu trebuie să...

– Vreau s-o fac. Tata mi-a spus c-au terminat de răzuit vopseaua veche de pe faţadă şi cea de pe lateralele casei şi că astăzi o să lucreze în spate. Şi că dacă ar mai avea un ajutor, ar putea da cu nişte grund pe suprafaţa deja curăţată. Este ziua mea liberă. Şi sunt ajutorul ideal. Trăgând de cracul pantalonilor lălâi, anunţă: Uite. Am şi costumaţia necesară.

– Oricât de potrivită ar fi, nu vreau să te simţi obligată să...

Faţa lui Angie trecu brusc de la o expresie glumeaţă la una extrem de serioasă.

– Crezi că e posibil să te gândeşti vreodată la mine ca la o soră?

– Da. Cu stângăcie, Cilla se ridică la nivelul ei. Bine-înţeles că da. Vreau să spun că... noi suntem surori.

– Dacă asta-i adevărat, atunci dă-mi voie să-ţi spun: tacă-ţi fleanca şi arată-mi vopseaua. Sau o să-i zic lui tati c-ai fost rea cu mine.

Amuzamentul veni şi se duse, dar strălucirea din ochii ei rămase.

– Semeni foarte mult cu el. Cu cel... ăăă... care ne-a făcut surori.

– Eu nu am decât însuşirile bune. Tu, pe de altă parte...

– Vopseaua este afară, în hambar. Putem să mergem pe-aici, zise Cilla deschizând uşa din spate. Poate că nu-mi place să am o soră mai mică decât mine cu un corp atrăgător de majoretă.

– Poate că nici mie nu-mi place să am o soră care are nişte picioare de doi metri şi kilometri întregi de păr absolut perfect. Dar măcar am un fund mai ca lumea.

– Ba nu. Fundul meu este faimos.

– Mda, ai arătat destul din el în *Terror at Deep Lake*.

– În filmul ăla n-am umblat deloc în fundul gol. Am purtat bikini. Abţinându-se să nu râdă, se opri să-şi scoată cheile şi îşi aruncă privirea spre casă. O, fir-ar să fie!

Întorcându-se să se uite şi ea, Angie rămase cu gura căscată. Gavin era cocoţat pe schele la etajul al doilea şi răzuia cu sârg vopseaua.

– Tată! Dă-te jos de-acolo!

Strigară la unison. Gavin se uită în jur şi apoi în jos, după care le făcu semn cu mâna plin de voioşie.

– I-am spus să nu se urce acolo. Nu pe schele, nu pe scări extensibile.

– Nu ascultă atunci când şi-a pus ceva în minte. Se *preface* că ascultă, după care face oricum ce avea de gând să facă. E-n siguranţă acolo? întrebă Angie, strângând-o pe Cilla de braţ. Vreau să spun, n-o să cadă sau să se prăbuşească în gol, nu-i aşa?

– Nu. Însă...

– Atunci n-o să ne mai uităm. O să mergem să luăm vopseaua. Eu o să lucrez la fațadă, iar tu o să te duci înăuntru. Locuri de unde n-o să-l putem vedea acolo, sus. Și n-o să-i pomenim despre asta maică-mii.

– În regulă.

Fără grabă, Cilla răsuci cheia în lacătul de la ușa hambarului.

Olivia Rose Brewster veni pe lume la ora 14:25.

– Matt plutește de fericire, îi spuse Ford Cillei pe drum spre spital. Împarte în stânga și-n dreapta trabucuri din gumă de mestecat cu un zâmbet prostesc întipărit pe față. Copilul este foarte drăgălaș, are un păr negru bogat, spre deosebire de Ethan, care a fost la fel de chel ca unchiul meu Edgar.

– Unchiul Ford pare foarte bucuros și el.

– E un motiv de emoție. Josie arăta terminată când am văzut-o, chiar după naștere.

– Ce surpriză. Ar fi trebuit să se uite plină de bunăvoință la camera de filmat după ce-a împins la propriu trei kilograme și șapte sute de grame afară din ea.

– Bine, bine. Nu-i nevoie de detalii, mormăi el în timp ce căuta un loc de parcare. Am vorbit cu Matt în timp ce tu te spălai. Mi-a spus că sunt amândoi bine.

– E plăcut să vii aici din nou pentru un eveniment fericit. Ea își aruncă în treacăt privirea spre etajul ce găzduia Terapia Intensivă. Ai vorbit cu Shanna de când s-a întors?

– Nu, n-am vorbit.

– S-a distrat de minune. Ford îi luă mâna în timp ce traversau parcarea și continuă: A spus că Steve arată bine. A mai pus la loc cam cât slăbise și acum seamănă, după cum zice ea, cu un gladiator. Nu folosește bastonul decât atunci când obosește.

– I-am tot trimis prin e-mail fotografii de-ale casei. Trebui să fac unele și cu dulapurile de bucătărie. Acum însă la magazinul de cadouri, să le luăm ceva proaspetei mămici și bebelușului.

– I-am luat deja niște flori, obiectă Ford, și un urs mare și roz de pluș.

– Trei kilograme şi şapte sute de grame ieşite...

– Hai la magazinul de cadouri.

Încărcaţi cu flori, baloane, un miel de pluş muzical şi un morman de cărţi de colorat pentru fratele mai mare, intrară în salonul de nou-născuţi.

Josie se ridică în şezut, având-o în braţe pe micuţa înfăşată, cu o căciuliţă roz peste părul ei negru. Sora mai mică a lui Josie admira în extaz o rochiţă minusculă cu volane, în timp ce Brian desfăcea un trabuc din gumă de mestecat, iar Matt le făcu pe neaşteptate o fotografie soţiei şi fiicei sale.

– Alţi vizitatori! exclamă radioasă Josie. Cilla, doar ce i-ai ratat pe tatăl tău şi pe Patty.

– Am venit să văd pe altcineva, zise ea aplecându-se peste pat. Bună, Olivia. Este foarte frumoasă, Josie. Ai făcut o treabă ca lumea.

– Hei, de la mine are bărbia şi nasul, declară Matt.

– Şi gura ta, aia mare. Vrei s-o ţii în braţe, Cilla?

– Am crezut că nu mai întrebi. Facem schimb. Puse mielul pe pat şi luă bebeluşul. Ia, uită-te la tine. Uite cât de frumuşică eşti. Cum te simţi, Josie?

– Bine. Chiar bine. Numai şapte ore şi jumătate de sânge, sudoare şi lacrimi cu copilul ăsta. La Ethan a durat de două ori mai mult.

– Avem nişte lucruri şi pentru fratele ei.

Ford puse cărţile de colorat la picioarele patului.

– Vai, ce drăguţ! Părinţii mei tocmai l-au luat acasă pentru masa de seară. El pare atât de mare, de voinic. Nici nu-mi vine să cred că... Of, hormonii încă sunt activi, reuşi ea să spună când ochii i se umplură de lacrimi.

– E casa plină! anunţă Cathy când ea şi cu Tom intrară cu un buchet de trandafiri roz şi gypsophila. Lasă-mă să văd copilul ăsta frumos.

Cilla se întoarse plină de amabilitate.

– O, uită-te la părul ăsta. Tom, doar uită-te la dulceaţa asta de copil.

– E frumoasă ca o cadră. Tom puse florile jos printre multitudinea de alte buchete, ce parcă formau o grădină, după care îi dădu un pumn lui Brian în umăr. Când

o să te ocupi să ne faci şi nouă unul? Matt are acum un avans de doi faţă de tine. Şi faţă de tine, Ford.

– Nişte pierde-vară, fu de acord Josie, şi întinse braţele după Olivia.

– Am nişte standarde foarte înalte, spuse Brian. Nu pot să pornesc la drum cu o femeie care nu este la fel de perfectă ca mama.

– Asta-i un mod inteligent de-a scăpa din laţ, comentă Cathy, însă străluci de plăcere în timp ce se duse să îl sărute pe obraz, după care făcu acelaşi lucru şi cu Matt. Felicitări.

– Mulţumesc. Noi ştiam că mai avem o săptămână. Când a sunat Josie azi-dimineaţă, am crezut că vrea să-mi reamintească să-i aduc îngheţată cu caramel şi nucă de cocos. A mâncat munţi întregi dintr-astea.

– A trebuit! spuse Josie râzând.

– La mine a fost prăjitură cu arahide. Hectare de prăjitură cu arahide. Sunt norocoasă că nu mi-am pierdut toţi dinţii atunci.

– Nu s-a mai atins niciodată de chestia aia după ce s-a născut Brian, completă Tom.

– Probabil că o să treacă mult timp înainte ca să mă mai pot uita la nuca de cocos. Josie o mângâie pe Olivia pe obraz. Slavă Domnului că n-a mai durat încă o săptămână.

– Iar acum o să poţi veni cu copilul, să-l vadă toată lumea, la petrecerea Cillei. O aşteptăm cu toţii nerăbdători, zise Cathy. Ai putea spune că acea casă e într-un fel bebeluşul tău.

– Fără ursuleţul de pluş roz şi superbele rochiţe albe, fu de acord Cilla.

Matt împărţi alte trabucuri false.

– A trebuit s-o întind azi. Doar ce începuserăm să instalăm dulapurile de bucătărie. Cum merge treaba?

– Nu trebuie decât să montăm insula, uşile de la dulapuri şi feroneria. O să fim gata pentru blaturi, conform planificării.

– Eu o să am o întrunire cu Patty şi cu mama lui Ford. Iar dacă te dai bine pe lângă el, îi spuse Cathy Cillei, Tom ar putea să pregătească costiţele lui atât de speciale.

Cilla zâmbi.

– Ce le face atât de speciale?

– Toată șmecheria constă în modul în care le prepari, afirmă Tom. E un secret de familie.

– Nu vrea să-mi dea nici măcar *mie* rețeta.

– Se moștenește de la o generație la alta. Mulți au încercat să ne descopere secretul. Nici unul n-a avut succes. Acum însă trebuie să plecăm, Cathy.

– Ne întâlnim cu niște prieteni la cină. Odihnește-te și tu, Josie. O să mai trec mâine să văd ce faceți tu și bebelușul ăsta atât de scump.

Le mai trebuiră multe minute ca să își ia bun rămas, mai ales că tot veneau alți și alți vizitatori. La plecare, Cilla constată că avea în buzunar un trabuc din gumă de mestecat.

– Este plăcut că părinții voștri – ai tăi, ai lui Brian, ai lui Matt – sunt atât de grijulii cu voi toți. Este o relație aproape tribală.

– Am crescut practic ca niște siamezi, împreună cu Shanna. Părinții ei s-au despărțit acum zece ani. Amândoi s-au recăsătorit și s-au mutat din zonă.

– Cu toate astea, trei din patru perechi au rămas împreună, de neclintit. Cu mult peste media națională. Iar Matt și Josie radiau de fericire. De câți ani sunt căsătoriți?

– Cam de șase ani, dar sunt împreună de mult mai mult timp. Ia ascultă, dacă vrei să oprim undeva și să mâncăm de seară, pentru mine e OK. Însă mai degrabă aș vrea să mergem acasă, zise el bătând darabana cu degetele pe volan.

– Nu, sunt bine. Este ceva în neregulă?

– Nu. Nu-i nimic în neregulă.

Cu excepția unei emoții exagerate, din câte își dădu el seama. Și a înțelegerii bruște și inevitabile a faptului că trebuia să facă următorul pas.

Indiferent dacă era pregătit sau nu, trebuia să-i dea drumul.

Ford umplu două pahare de vin și le aduse pe verandă, unde Cilla se instalase comod și studia casa de peste drum în timp ce-l masa pe Spock cu piciorul.

– Stratul de grund de la parter nu e o frumusețe, dar sugerează curățenie, grijă și bune intenții. A fost cel mai ciudat lucru, Ford, cel mai ciudat lucru. Să lucrez cu unul dintre băieții din echipa lui Matt la dulapuri, știind că tatăl meu era afară, în spate, răzuind vopseaua veche, iar Angie era în fața casei, dând un strat de grund pentru noua vopsea. După care Patty a apărut în jurul prânzului cu o grămadă de sendvișuri și cartofi prăjiți. Nu apucaserăm să mâncăm, că avea deja o pensulă în mână. N-am știut ce să cred despre toate astea.

– Familia se apucă în mod zdravăn de treabă.

– Corect. În prima jumătate a vieții mele, familia a fost o iluzie. Un decor de scenă. Obișnuiam să o visez pe mama când eram mică. Acele vise pline de luciditate pe care le am și acum. Însă ea era în acel decor, parte acelei iluzii, o combinație dintre ea și Lydia – actrița care o juca pe mama lui Katie.

– Mie mi se pare destul de normal, ținând cont de circumstanțe.

– Terapeutul a spus că subconștientul meu le amesteca întrucât realitatea mă făcea nefericită. O mare prostie, căci era mult mai complicat de-atât. Eu voiam fragmente din ambele lumi. Însă eu eram în ele, nu Katie. Eram Cilla. Oricum, Katie a avut familia ei, timp de opt sezoane.

– Iar Cilla nu.

– Era un gen diferit de structură. Una oscilantă. Mai târziu m-am detașat de ea. A trebuit s-o fac. Și venind aici, m-am detașat din nou. Este ciudat să încerci să descoperi cum să intri în armonie cu familia sau cum s-o ajungi din urmă, sau cum să dezvolți relațiile familiale în această etapă a vieții.

– Fii a mea.

– Poftim?

– Fii tu familia mea. Ford puse cutiuța cu inelul pe masa dintre ei. Mărită-te cu mine.

Preț de o clipă nu fu capabilă să gândească sau să vorbească, ca și cum ar fi încasat o lovitură neașteptată, paralizantă, în cap.

– O, Doamne, Ford!

– Nu este o insectă veninoasă, spuse el când ea își trase mâinile înapoi. Deschide-o.

– Ford.

– Deschide-o, Cilla. Se presupune că nu trebuie să enervezi un tip când te cere în căsătorie. Poți să-l duci pe culmile fericirii sau să-l faci praf, dar nu să-l enervezi.

Când ea ezită, Spock mârâi nemulțumit și o lovi cu capul în fluierul piciorului.

– Deschide-o odată.

Îi dădu ascultare, iar în lumina slabă a amurgului inelul străluci ca într-un vis. Un vis ca o reverie de basm.

– Nu prea porți bijuterii, iar când o faci, nu umbli cu zdrăngănele țipătoare, care să-ți ia privirea. Ci cu accesorii mai subtile, mai stilate. El simți din nou *chestia* aceea în capul pieptului, senzația unei pietre fierbinți ce-i apăsa cutia toracică, așa cum i se întâmplase și cu tatăl ei în bucătărie. Își adună gândurile și urmă: Așa că m-am gândit că n-o să te impresionez cu o ditamai piatra prețioasă. Plus că tu lucrezi mult cu mâinile, iar acest aspect trebuie luat și el în considerare. Așa că-i de înțeles setul de diamante mici în locul nu știu cărei pietre voluminoase. Mama m-a ajutat să-l aleg acum câteva zile.

Cilla simți alt val de panică, direct în gât.

– Mama ta.

– E femeie. Ăsta-i primul inel pe care i l-am cumpărat unei femei, așa că am vrut un sfat avizat. Mi-a plăcut ideea celor trei pietre. Trecutul, momentul de față, viitorul. Am avut deja zilele noastre în trecut, acum avem zilele noastre din prezent. Vreau un viitor comun cu tine. Te iubesc.

– Este minunat, Ford. Este absolut minunat. Și gândul din spatele gestului în sine îl face și mai minunat. Însă eu sunt ca un pariu păgubos. Se întinse spre el și îi luă mâinile, mărturisind: Până și ideea de căsătorie mă face să înghețe. Nu am fundația necesară pentru așa ceva. Amintește-ți discuția de mai devreme. Tu ai doi părinți care au fost căsătoriți o singură dată. Tu crezi

în această idee. Eu am doi părinți cu șapte căsătorii în total. Cum să pot crede în așa ceva?

Ciudat, se gândi el, dar nervii, temerile și îndoielile ei parcă îi dizolvaseră chestia aceea din piept.

– Ăsta-i un argument fals, Cilla. În ceea ce spui tu nu este vorba de tine și de mine. Mă iubești?

– Ford.

– Asta nu-i o întrebare atât de grea. În mare parte e vorba de da sau nu.

– Este simplu pentru tine. Poți să spui da și este simplu. Eu pot să spun da. Da, te iubesc și este incredibil de înfricoșător. Oamenii se iubesc și apoi se despart.

– Da. Și oamenii se iubesc și rămân împreună. Este doar un alt pas. Următorul pas.

– Și ăsta-i drumul ăla șerpuitor? Nu așa i-ai spus?

– Am mărit ritmul. Asta nu înseamnă că nu pot să aștept. Ford închise cutiuța și o împinse spre ea. Ia-o. Păstreaz-o. Și mai gândește-te.

Ea se uită lung la cutiuță.

– Crezi că n-o să fiu în măsură să rezist tentației de-a o deschide, de-a mă uita la inel. Că o să cad sub vraja lui.

El zâmbi. Nu era de mirare că o iubea.

– Numai să îndrăznești.

Cilla își închise mâinile peste cutiuță și, respirând încet, o băgă în buzunar.

– Sunt o actriță care-a fost cândva populară, iar acum este aproape uitată, cu un trecut al familiei marcat de alcoolism, abuz de droguri și sinucidere. Nu știu de ce mama naibii m-ai vrea pe mine.

– Probabil că-i vorba de nebunie. Ford îi ridică mâna și i-o sărută, iar Spock, în spiritul momentului, îi sărută și el glezna. În următoarele zile o să spun pur și simplu, „Ei bine?" În momentul acela o să-mi explici care-i poziția ta actuală cu privire la cererea mea în căsătorie.

– Combinația-cheie sunt cuvintele „ei bine"?

– Corect. Dacă n-o să le auzi, n-o să aduc asta în discuție. Tu doar umbli pe-aici cu inelul și te mai gândești la asta. Batem palma?

– Perfect, spuse ea după o clipă. Perfect.

Ford își ciocni ușor paharul de-al ei.

– Ce zici să comandăm niște mâncare chinezească?

La picioarele lor, Spock își făcu inevitabilul dans al bucuriei.

Cilla nu știa cum reușise el să facă asta. O ceruse în căsătorie. Îi dăduse un inel care i se potrivea perfect deoarece se gândise la *ea* atunci când îl alesese. Reacția ei, împotrivirea ei abia îngăimată la cererea lui în căsătorie probabil că îl rănise profund.

Cu toate astea, după ce își făcuse numărul, după ce încheiase acea înțelegere cu ea, comandase creveți pane și pui kung pao. Și mâncase fără probleme – spre deosebire de ea, pe care o chinuia o durere cumplită de stomac – după care îi sugerase să se uite la primul sezon din *Buffy, spaima vampirilor*.

Undeva în timpul episodului trei, chiar când începuse să se relaxeze și să se mai gândească și la altceva decât la inelul din buzunar, o trăsese sub el cu săruturi lascive, deloc grăbite, cu atingeri domoale și insistente, și o făcuse a lui. În momentul în care reușise să iasă din starea de confuzie pur sexuală, inelul era *tot* ce îi stăruia în minte, obsesiv.

Trecuseră deja aproape douăsprezece ore, iar ea tot nu reușea să-și clarifice gândurile.

Nu credea în căsătorie. Pur și simplu nu credea. Până și traiul împreună era plin de capcane. Pentru numele lui Dumnezeu, abia dacă se obișnuise ca Ford să îi spună că o iubea, să creadă asta. Ea nu își terminase casa și nu își pornise încă afacerea. Ajunsese cât de departe putuse în timp ce fusese hărțuită luni întregi de zile.

Nu avea destule pe cap? Nu avea suficient de multe de făcut fără un inel de logodnă care să îi atârne în buzunar și fără să își facă griji că la un moment dat Ford avea să-i spună „Ei bine?"

– Ești acasă?

– Cilla?

La auzul vocilor, se dădu în mod repetat cu capul de ușa dulapului. Perfect, se gândi ea, absolut perfect. Patty

şi mama lui Ford. Exact cireaşa de pe tortul ei ce stătea să se dărâme.

– Aici erai, spuse Patty. Muncind din greu.

Cilla se uita cum cele două perechi de ochi se concentrară direct pe inelarul ei de la mâna stângă. Şi văzu cum cele două perechi de ochi se umbrirră brusc, pline de dezamăgire. Minunat, acum era responsabilă pentru tristeţea suferită de două femei de vârstă mijlocie.

– Speram că o să ai câteva minute să stăm de vorbă despre meniul pentru petrecere, începu Patty. Ne-am gândit c-am putea să facem nişte cumpărături şi să le depozităm la noi, întrucât tu nu ai încă loc pentru ele.

„Speraţi la mai mult de-atât", se gândi Cilla.

– Hai să lămurim lucrurile. Da, m-a cerut în căsătorie. Da, inelul este absolut superb. Nu, nu îl port. Nu pot.

– Nu ţi se potriveşte? întrebă Penny.

– Nu ştiu. Nu pot să mă gândesc la asta. A făcut-o fără să-mi dau seama de absolut nimic, adăugă ea pe un ton pătimaş. Apreciez... Nu, nu numai că apreciez vizita voastră, ci încerc şi să înţeleg de ce vă implicaţi. Am deja destule pe cap, destule în minte, iar el mai adaugă acum şi asta. Nici măcar nu ştiu dacă a ascultat ce i-am spus, dacă înţelege motivele pentru care...

Vocea i se stinse treptat.

„El n-ascultă", îi spusese Angie despre tatăl lor, „nu când e hotărât să facă ceva. Se preface că ascultă, după care face oricum ce avea de gând să facă".

– O, Dumnezeule. Dumnezeule, nu-i aşa că-i perfect? E întruchiparea tatei. Este tata cu o poleială, cu un aer de tocilar. Puternic, echilibrat, lucrând cu atâta răbdare, încât nici nu ştii când ţi-a doborât toate scuturile de protecţie, lăsându-te fără apărare. Este exact genul acela.

– Niciodată nu te îndrăgosteşti de un gen de bărbat anume, te îndrăgosteşti de un bărbat şi gata, o corectă Penny. Sau nu.

„Ea este mama lui Ford", îşi aminti Cilla. „Ai grijă la acest aspect."

– Îl iubesc suficient cât să îi dau răgazul să se gândească la toate motivele pentru care asta n-o să meargă. Nu vreau să-i rănesc sentimentele.

– Bineînțeles că o să i le rănești. Și el o să ți le rănească pe-ale tale. Asta-i parte integrantă a faptului că ești legată de cineva. Eu n-aș vrea un bărbat căruia nu i-aș putea răni sentimentele. Și sunt al naibii de sigură că nu m-aș mărita cu unul care n-ar putea să mi le rănească la rândul lui.

Încurcată, Cilla se uită fix la Penny.

– Asta nu are absolut nici un sens pentru mine.

– Dacă și când o să aibă, o să fii pregătită să vezi dacă ți se potrivește inelul. În altă ordine de idei, dulapurile tale sunt minunate, mi-ar plăcea să am și eu așa ceva în bucătărie. De ce nu ne așezăm undeva să trecem în revistă meniul preț de câteva minute? După care, gata, nu-ți mai stăm în cale.

Cilla oftă.

– Poate că de fapt nu seamănă cu tata. Poate că seamănă cu tine.

– Nu, cât se poate de clar. Eu întotdeauna am fost mult mai rea decât Ford. Hai să mergem să stăm acolo, sub umbrela aia albastră, propuse Penny arătându-i terasa pe geam.

Când Penny ieși cu foarte mare dezinvoltură, Patty se apropie de Cilla și o cuprinse pe după talie.

– Își iubește mult băiatul. Vrea să fie fericit.

– Știu. Și eu vreau la fel.

Poate că trebuia, de fapt, să facă o listă, se gândi Cilla. Cu motive pro și contra scoaterii inelului din cutiuța de cadou. Se baza pe liste, schițe și scheme în toate domeniile vieții sale. În mod sigur avea noimă să folosească una înainte de a lua o hotărâre atât de importantă.

Lista cu motive contra avea să fie partea cea mai ușoară, își zise ea în timp ce aduna cu lingura ultimele rămășițe ale unei porții de cereale Special K după antrenamentul matinal la sală. Probabil că putea umple pagini întregi cu aceste motive. Putea, de fapt, să scrie o blestemată de carte, așa cum mulți alții scriseseră despre femeile Hardy.

Ca să fie cinstită, exista şi un număr de argumente favorabile. Însă oare nu fuseseră ele determinate de emoţii? Şi emoţiile ei nu se întrepătrunseseră cu neliniştea deoarece aştepta – după cum Ford o ştia al naibii de bine – ca el să vină la în orice moment, al oricăreia dintre zile, şi să îi spună „Ei bine? "

Ceea ce nu făcuse, nici măcar o dată.

Tresări, aproape răsturnându-şi bolul de cereale, când el intră în bucătărie.

– Prea multă cafea? sugeră el umplându-şi la rândul său un castron cu Frosted Flakes.

Spock dădu buzna şi atacă direct tăviţa cu hrană pentru câini.

– Cum de mănânci chestia aia? Arată ca nişte bucăţi mărunte de scoarţă de copac.

– Spre deosebire de fulgii ăia mustind de zahăr?

– Exact.

Nu numai că se trezise la ora şase dimineaţa, se gândi ea, însă era voios şi cu ochii extrem de luminoşi. Lucrase până târziu, şi totuşi era vioi, îmbrăcat şi mânca Frosted Flakes deoarece insistase să o însoţească peste drum şi să aştepte acolo până când venea cineva din echipa de lucrători.

Genul acesta de amănunt ar fi mers la lista de motive pro sau contra?

– Ştii că n-o să fiu atacată în timp ce traversez drumul la şase şi treizeci dimineaţa.

– Da, există puţine şanse în sensul acesta.

Îi zâmbi şi mâncă mai departe.

– Şi mai ştiu că ai muncit până târziu în noapte, aşa că mi se pare nefiresc să fii treaz la o oră atât de matinală.

– În plus, am avut parte de-o repriză de alergare foarte bună. Ştii ceva, constat că pot să fac o grămadă de lucruri până la prânz, cu rutina asta zilnică. Un obicei de care intenţionez să scap în viitorul apropiat. Dar pentru moment? Făcu o pauză ca să amestece cu lingura în castron, apoi zise: Merge foarte bine aşa. Ar trebui să am zece capitole terminate, în tuş, până la sfârşitul zilei

şi mai trebuie să pun şi vreo două ilustraţii pe site pentru reclamă.

– Aş fi mai mult decât fericită să te ajut, dar...

– Tu te uiţi doar la latura negativă a lucrurilor. Îmi place asta, deoarece mă determină să caut latura mai luminoasă – aspecte pe care altminteri aş fi putut să le ratez sau să le iau de bune. Tu mi-ai reamintit că îmi place la nebunie ceea ce fac. Şi plăcându-mi ceea ce fac, am o productivitate mult mai bună ca înainte. În chip de răsplată pentru toată această sârguinţă, o să mergem amândoi în insulele Cayman – un loc favorit de-al meu – chiar la jumătatea lunii ianuarie, unde o să ne afundăm în mare şi nisip în timp ce vecinii noştri o să cureţe zăpada cu lopata.

– O să am pe cap două proiecte de renovare. Eu...

– O să trebuiască să-ţi faci timp. Putem oricând să amânăm soarele şi marea pentru luna februarie. Sunt un tip flexibil şi relaxat.

– Nu eşti nici de departe atât de flexibil şi de relaxat pe cât pretinzi c-ai fi. Deschise maşina de spălat vase ca să pună vesela murdară şi adăugă: Eşti ca o crăpătură, o fisură în aşteptare, Ford.

Ochii lui continuară să zâmbească în timp ce îşi aduna ultimele cereale din bol.

– Asta sunt eu?

– O crăpătură, o fisură în stare latentă, neverificată, care în cele din urmă înghite cam orice. Piatră, metal, lemn. Care nu face prea mult zgomot şi care diferă în mod apreciabil de o revărsare masivă de apă. Îşi face însă treaba.

– O să iau asta ca pe un compliment, declară el. Blatul de la bucătărie vine azi, nu-i aşa?

– În dimineaţa asta. Până diseară, Buddy o să termine lucrările şi conexiunile la instalaţia de apă.

Ford îşi puse bolul şi lingura în maşina de spălat.

– E o zi mare. Hai să ne mişcăm din loc. Mergem! anunţă el ridicând vocea, iar Spock veni în grabă ca să se învârtă în cerc.

Afară, Cilla se opri ca să se uite la Little Farm. Vara îşi punea amprenta asupra împrejurimilor ce debordau

de vegetație. Hambarul mare și roșu ieșea în evidență, liniile și unghiurile sale pur practice fiind îndulcite de curbura zidului de piatră, de texturile diferite ale elementelor din grădină. Deasupra heleșteului, ultimii vapori ai zorilor se ridicau în aer, iar salcia plângătoare se înclina grațios. Totul pe fundalul câmpurilor pline de flori și al munților ce mărgineau cerul dimineții.

Iar casa, piesa centrală, parcă împrăștiată și totodată masivă, cu veranda ei albă și fațada pe jumătate vopsită într-un albastru cald, primitor și respectabil.

– Mă bucur că tata s-a oferit să zugrăvească exteriorul în avans față de plan. Nu mi-am imaginat cât de mult o să-mi placă. La final o să arate precum o actriță mai în vârstă care se ține bine după o operație estetică reușită. Înveselită, îl luă de mână și adăugă: O operație care îi permite să-și păstreze demnitatea și stilul personal.

– Presupun că este o comparație destul de potrivită, date fiind toate tăieturile și reparațiile la care a fost supusă până acum. Însă nu înțeleg toată faza cu operația estetică.

– Nu este decât un alt fel întreținere.

Ford simți cum îi vibra alarma interioară.

– Tu n-ai apela niciodată...

– Cine știe? făcu ea ridicând din umeri. Sunt suficient de vanitoasă să vreau ca lucrurile să rămână pe loc, așa cum sunt, sau să le mai ridic când se mai lasă. Maică-mea are deja două la față, pe lângă o alta la corp. Amuzată de groaza din ochii lui, îi dădu un ghiont. O groază de bărbați apelează și ei la operații estetice.

– Poți să uiți de asta. E îngropată adânc într-un loc complet izolat. Trimiți ceva prin poștă?

Ford dădu din cap spre cutia ei poștală, care avea steguleț roșu ridicat.

– Nu. E bizar. N-am pus nimic acolo după ce-au distribuit ieri corespondența. Poate a făcut-o vreunul din băieții din echipă.

– Sau poate că ți-a lăsat cineva un plic. Care nu trebuie să fie acolo. Poștașului nu-i plac chestiile asta.

El se întoarse și întinse mâna spre capacul cutiei poștale.

– Aşteptă! Nu! Cu inima bătându-i nebuneşte, îl apucă de mână. Lângă ei, Spock începu să se agite şi să mârâie la auzul tonului ei alarmat. Un şarpe cu clopoţei în cutia poştală. Asta e surpriza neplăcută prin excelenţă.

– Ştiu ce este. Numele de cod pentru finalul sezonului trei din *Lost*. Aşa că... dă-te puţin înapoi.

– Aşteaptă până când...

Însă el nu aşteptă. În schimb, îşi modifică poziţia corpului, interpunându-l între Cilla şi cutia poştală, după care trase brusc capacul în jos.

Nici un şarpe nu se răsuci şi nu sâsâi înăuntru. Nici unul nu ieşi ca să muşte fulgerător şi apoi să alunece pe stâlpul de susţinere al cutiei poştale. Nu era decât o păpuşă ce stătea cu mâinile ridicate ca şi cum s-ar fi apărat. Ochii albaştri strălucitori erau deschişi, iar zâmbetul era îngheţat pe faţa de plastic ce reproducea trăsăturile Cillei din copilărie. Glonţul lăsase o gaură mică, pârjolită pe margini, în centrul frunţii.

capitolul 28

Gata, era de-ajuns, hotărî Ford. Poliţiştii aveau acum păpuşa; poliţiştii aveau să investigheze. Iar până acum, poliţiştii nu fuseseră în stare să oprească ameninţările la adresa Cillei.

Astea nu erau farse, nu erau nişte simple hărţuieli. Erau ameninţări. Luând amprente de pe blestemata aia de păpuşă şi de pe cutia poştală, punând întrebări, chiar şi determinând – dacă puteau să facă asta – calibrul glonţului ce fusese folosit nu aveau să rezolve problema. Nici unul dintre aceste lucruri nu avea prevină următorul incident, când pe faţa Cillei avea să se întipărească iarăşi expresia aceea de şoc şi groază.

Toată lumea ştia că urma să fie şi o dată viitoare. Iar atunci putea fi Cilla în loc de o păpuşă.

Da, era mai mult decât de-ajuns, îşi zise el pe când oprea maşina în faţa casei lui Hennessy. Era un punct de pornire. Putea fi şi punctul final. Se duse până la uşă şi bătu cu putere.

– Îţi pierzi timpul degeaba. O femeie cu o pălărie imensă de grădinărit veni la gărduleţul dintre case şi adăugă: Nu-i nimeni acolo, înăuntru.

– Ştiţi unde sunt?

– Toată lumea ştie unde-i *el*. E închis. Se bătu uşor cu degetul în tâmplă pe sub borul pălăriei, după care îl roti în cerc. A încercat să omoare o femeie pe Meadowbrook Road acum vreo două luni. Pe nepoata lui Janet Hardy – cea care a fost fetiţa din show-ul ăla TV... Dacă vrei să vorbeşti cu el, o să trebuiască să încerci la Central State Hospital, din Petersburg.

– Ce ştiţi de doamna Hennessy?

– N-am mai văzut un semn de viaţă de la ea de două săptămâni încoace. Vinde casa, după cum bine poţi vedea.

Îi arată semnul celor de la Century 21, după care strecură o foarfecă mică de grădinărit într-un buzunar de la centura de la brâu. Semn că astfel se simţea în elementul ei şi era gata pentru o mică discuţie peste gard, intui Ford.

– A avut o viaţă grea. Băiatul ei a rămas infirm când era tânăr. A murit acum un an sau aşa ceva. Soţul ăla al ei n-a avut vreodată vreo vorbă bună de spus cuiva de pe-aici. Îşi petrecea tot timpul ba ţipând sau ameninţând cu pumnul copiii care se jucau şi făceau prea multă gălăgie, ba spunându-le oamenilor să-şi vadă de treabă dacă se ofereau să îi dea o mână de ajutor. Dacă eram eu, l-aş fi părăsit după ce-a murit băiatul, însă ea a rămas. S-ar putea să-şi fi luat tălpăşiţa acum că el este închis, însă mai mult ca sigur s-a dus şi ea la Petersburg. Nu ştiu dacă s-a interesat cineva până acum de casă. Nu pot decât să sper c-o s-o cumpere nişte oameni cu scaun la cap.

Era ceva de mers până la Petersburg şi înapoi, se gândi Ford.

– Presupun că aţi fi observat dacă s-ar fi mutat de tot. Mă refer la mobilă, bagaje.

– Probabil că da, dacă eram acasă. Îl măsură pe Ford mai cu atenţie pe sub borul lat al pălăriei şi se interesă: Nu eşti rudă cu ei, nu-i aşa?

– Nu, doamnă.

– Ei bine, pot să-ţi spun că pe ea n-am văzut-o şi nici n-am auzit nici un zgomot din casă de câteva zile bune. De fapt, chiar am început să ud florile pe care le-a plantat. Nu pot să le las să moară.

Cilla încercă să urmeze exemplul lui Ford şi să se uite la partea bună a lucrurilor. Partea bună a lucrurilor putea fi faptul că păpuşa desfigurată din cutia poştală nu provoca nici un fel de stricăciuni proprietăţii sale. Nu o costa nimic în afară de timp şi stres.

Un alt aspect pozitiv era acela că poliţia luase în serios toată povestea. E-adevărat, până acum nu descoperiseră de unde proveneau păpuşile, ţinând cont că erau vândute în mod regulat pe eBay sau în magazinele de specialitate; la fel de bine ar fi putut fi luate din colecţia personală a cuiva. O liniştea însă gândul că autorităţile îşi făceau datoria, orice ar fi însemnat asta.

Muncitorii ei era extrem de nervoşi din cauza celor întâmplate. Să ai oameni de partea ta, fie şi numai pentru a-şi exprima furia şi sprijinul, reprezenta întotdeauna un lucru bun.

Pe deasupra, noile ei blaturi de bucătărie şi mozaicul dintre acestea şi dulapurile suspendate făcuseră furori. Asta îi diminuase vizibil nivelul de stres. Liniile şi firicelele aurii, calde, şi combinaţia de alb şi negru pe fondul ciocolatiu scoteau mobilierul în evidenţă, astfel că feroneria din bronz nu avea să reprezinte decât cireaşa de pe tort. Avusese dreptate să aleagă marginile fără muchii, în cascadă. Nu putea să creadă cât se agitase pe tema asta. Acum, cuvântul care ar fi caracterizat cel mai bine ansamblul era „prestanţă".

Îşi plimbă mâna peste insula din bucătărie aşa cum ar fi făcut-o pe pielea goală, caldă şi extrem de sexy a unui iubit.

– E cam întuneric, mai ales cu toate mobilele pe care le-ai înghesuit aici.

Fără să se uite în direcţia vocii, Cilla înclină capul şi i se adresă ca şi când ar fi fost un băieţel neastâmpărat.

– Buddy.

El își încreți buzele, dar încercarea de a-și ascunde zâmbetul dădu greș.

– Arată bine. Oricum, dulapurile sunt frumoase. La cât lemn au băgat în ele zici că au tăiat o pădure întreagă, dar ușile de sticlă înviorează atmosfera. O să-ți montez chiuvetele. Vin și mâine, după ce se întărește liantul, ca să cuplez la rețea mașina de spălat vase și robinetele. Nu știu de ce și-ar dori cineva robinete din bronz.

– Ei, e doar o nebunie de-a mea.

– O nebunie de-a ta. Ai de gând să mă ajuți să montez chiuvetele astea, sau doar stai pe-aici ca pisica așteptând să mănânce canarul?

În timp ce se ocupau de prima chiuvetă, Buddy fluieră printre dinți. La câteva acorduri distanță, Cilla se surprinse fredonând odată cu el.

– O *să trec peste toate*, spuse ea. Cântecul cel mai faimos al bunicii mele.

– Îmi închipui că te gândești des la ea. Ai fixat clema aia?

– E prinsă.

– Atunci hai să vedem dacă se potrivește. Asta-i a doua oară când montez o chiuvetă aici.

– Pe bune?

– Dacă o iau în calcul pe cea montată pentru bunica ta, asta pe care-o schimbi acum. A ținut patruzeci, patruzeci și cinci de ani, cred. Probabil că-i timpul pentru una nouă. E bine, e bine, zise el. Se potrivește ca lumea. Marcă locul pentru brațele de prindere de sub blat și o îndemnă: Hai s-o ridicăm.

Concentrată, Cilla fixă două șuruburi.

– Tu și tatăl tău ați făcut o grămadă de treabă aici pe vremea aia.

– Și încă mai facem.

– Ați muncit foarte mult și pentru Andrew Morrow.

– Asta așa e. Ne-am ocupat de toată instalația sanitară pentru Skyline Development. Treizeci și trei de case, spuse el, scoțând mașina de găurit. Slujba aia mi-a dat posibilitatea să cumpăr una dintre casele alea. În octombrie se împlinesc treizeci și șapte de ani de când locuiesc

acolo. O groază de oameni au case datorită lui Drew Morrow. Am montat vase de toaletă în cele mai multe dintre ele.

Când cele două chiuvete fură montate, Cilla se duse afară să-l caute pe Gavin. Îl ţinuse departe de schele în dimineaţa aceea, momindu-l şi convingându-l să îi vopsească obloanele.

Părea să se distreze la fel de mult folosind pulverizatorul de vopsea ca şi atunci când stătuse cocoţat la nivelul mansardei.

– Poţi să iei o pauză? îl întrebă ea oferindu-i o sticlă de apă.

– Bineînţeles că pot. Cum te simţi?

– Mai bine de când m-am întors la muncă. Şi mult mai bine când stau şi mă uit la blaturile mele cu un zâmbet mare pe faţă. Mi-a trecut ceva prin cap când îl asistam pe Buddy. El şi cu tatăl lui au făcut nişte lucrări pe-aici. La fel şi Dobby. Mă întreb care dintre membrii echipei sau alţi localnici ar fi putut să lucreze în locul ăsta pe vremea lui Janet. Poate că sunt supăraţi pentru că schimb totul din temelii. Nu este o idee mai nebunească decât încercarea lui Hennessy de a mă pune la pământ pentru ceva ce s-a întâmplat înainte să mă nasc.

– O să mă gândesc. Eram adolescent pe vremea aia, Cilla. Nu pot să spun că i-am dat prea multă atenţie. Gavin îşi scoase pălăria şi îşi trecu o mână prin păr, apoi zise: Erau grădinarii, desigur. Terenul din jurul casei era cu adevărat impresionant. O să-l întreb pe Charlie dacă îşi aminteşte pe cine pusese Janet să se ocupe de grădini. În orice caz, avea nişte oameni de încredere, soţ şi soţie, care aveau grijă de gospodărie când ea nu era aici, adică mai tot timpul. Pregăteau totul în casă când ea îşi anunţa sosirea, genul ăsta de lucruri. Domnul şi doamna Jorganson. Au murit amândoi de ani de zile.

– Dar cum rămâne cu tâmplăria, instalaţia electrică, vopsitul şi zugrăveala casei?

– Poate Carl Kroger. El era omul priceput la toate pe vremea aia. O să întreb şi despre asta, însă ştiu că a ieşit la pensie acum nişte ani. Probabil s-a retras undeva

în Florida. Îmi amintesc asta numai pentru că am mers la şcoală cu fiica lui, iar am apoi am ajuns să îi predau fiicei acesteia. Nu pot să mi-o închipui pe Mary Beth Kroger - Marks, acum - creându-ţi genul ăsta de probleme.

- Probabil că-i o idee prostească. Doar un alt fir de păr de care mă agăţ.

- Nu vreau să torn gaz pe foc sau să-ţi dau motive în plus să te îngrijorezi, însă te-ai gândit că persoana care face asta, indiferent cine-ar fi, ar putea să-ţi poarte ţie pică? Ţie, nu nepoatei lui Janet Hardy?

- Pentru ce? Sunt un fost copil-vedetă, o actriţă adultă cu o carieră eşuată care-a înregistrat vreo două CD-uri cu un succes relativ. Tu şi bunica sunteţi singurele mele legături cu zona asta. Când am venit aici nu vă cunoşteam decât pe tine, pe Patty şi pe Angie. Şi, ca să fiu sinceră, nu vă cunoşteam atât de bine pe nici unul dintre voi. Am pompat câteva sute de mii în economia locală. Nu pricep cum ar putea asta să enerveze pe cineva.

- Ai dreptate. Ştiu că ai dreptate. E vorba de păpuşi. Ele reprezintă o lovitură directă la adresa ta. E mai mult decât vandalism, Cilla. Mutilarea acelor păpuşi, a copilului care ai fost cândva, pare ceva mult mai personal decât restul.

- Tu eşti aici ca să vopseşti sau ca să mă ţii sub observaţie? se interesă ea privindu-l atent.

- Pot să le fac pe amândouă. Cel puţin până începe şcoala. Vara se cam duce, spuse el uitându-se în zare. O să-mi lipsească şederea aici. Noi am înregistrat progrese foarte mari din iunie încoace.

„Tu şi cu mine." Cilla subînţelese cuvintele nerostite.

- Da, aşa este. În ciuda tuturor neajunsurilor, asta a fost cea mai bună vară din viaţa mea.

Ford o urmărea pe Cilla în timp ce monta obloanele proaspăt vopsite la ferestrele din faţa casei.

Mirosul de vopsea persista în aer, alături de mirosul de iarbă, arşiţă şi parfumul leandrului din ghiveciul albastru de pe verandă.

- Vreau să termin aici. Nu trebuie să stai să aştepţi.

– Nu aştept. Observ. Nu există mulţumire mai mare decât să stai într-o zi de vară şi te uiţi la altcineva cum munceşte.

Ea îl străfulgeră cu o privire scurtă.

– Ştii ceva, aş putea să te învăţ cum să prinzi nişte şuruburi.

– De ce aş avea nevoie să fac asta când te am pe tine?

– O să-ţi ignor răspunsul întrucât mi-ai cumpărat ghiveciul ăla atât de frumos. Şi bucăţile de carne pe care ai promis că o să le frigi pe grătarul montat de mine.

– Alături de nişte ştiuleţi de porumb şi roşii proaspete de la taraba de pe marginea drumului. O să ne ospătăm din plin.

Cilla verifică oblonul cu nivela, după care trecu la următorul.

– Înainte să trecem la festin, hai să lăsăm în urmă nişte chestiuni mai puţin plăcute. Am trecut pe la casa lui Hennessy azi-dimineaţă. Nevastă-sa nu-i acolo, adăugă Ford când Cilla îl privi întrebător. Conform vecinei sale, lipseşte de vreo două săptămâni. O supoziţie era că s-a dus la Petersburg, să fie mai aproape de spitalul unde-i internat el. S-a dovedit că aşa e.

– De unde ştii?

– Am sunat la cele mai ieftine hoteluri şi moteluri din zonă. Este înregistrată la Holiday Inn Express.

– Nu eşti tu detectivul cel deştept? îi replică ea.

– L-am învăţat pe Căutător tot ce ştie. Sau viceversa. Oricum, mi-a dat prin minte să merg până acolo, dar am hotărât că e o pierdere de timp. Distanţa e de peste o sută cincizeci de kilometri. Este greu de crezut că soţia lui Hennessy ar conduce mai mult de trei sute de kilometri în toiul nopţii ca să-ţi pună o păpuşă, pe care s-o fi împuşcat în prealabil în cap, în cutia poştală. Dacă voia să ajungă la tine, de ce s-ar fi mutat atât de departe când are o casă la numai douăzeci de minute de aici?

Ford ştia cum să pună lucrurile cap la cap, se gândi Cilla. În casete grafice ce urmau o linie logică.

– Din păcate, ăsta-i un adevăr imposibil de combătut sau de ignorat. Ar fi mult mai simplu dacă vina i-ar aparţine ei, însă aşa trebuie să mă resemnez cu gândul că

este vorba de altcineva. Altcineva care mă urăşte. Îşi lăsă şapca pe spate şi se uită într-o doară la Spock, care vâna pisici imaginare în grădina din faţa casei. Peste câteva clipe vorbi din nou: Azi, Buddy fluiera unul din cântecele bunicii mele şi mi-a venit să-l întreb: „Hei, Buddy, ţi s-a întâmplat să te lansezi într-o relaţie nebună, pasională cu bunică-mea într-una din nopţile în care ai venit aici să-i repari o ţeavă spartă? Sau poate că ea ţi-a respins avansurile într-un mod care te-a jignit grav, stârnindu-ţi dorinţa de a-mi face rău?" Am trecut prin acelaşi proces cu Dobby, care este, recunosc, mult prea bătrân pentru asta. Însă el a avut un fiu, iar fiul lui are un fiu la rândul său. Iar astăzi am fost suficient de bine-dispusă ca să mă întreb dacă nu cumva extrem de cordialul Jack îşi petrece timpul împuşcând efigia mea din cauza a ceva – orice – ce s-a întâmplat între el şi Janet în urmă cu trei decenii şi jumătate. Sau poate că tatăl meu are dreptate şi cineva a dezvoltat o aversiune patologică faţă de Katie, iar acum vrea să se răzbune pe mine.

– Tatăl tău crede că eşti ameninţată de cineva care urăşte un personaj TV?

– Nu. Nu tocmai. El a sugerat că făptaşul ar putea să aibă pică pe mine, personal. Însă nici asta n-are nici un fel de noimă. Oftă şi lăsă şurubelniţa electrică în jos, murmurând: Şi deoarece nu are nici un fel de noimă, absolut nici una, continui să mă învârt în cerc, ceea ce mă face să fiu ameţită şi enervată. Pe deasupra, o să am o mulţime de oameni aici în câteva zile. Şi ştiu că o să mă întreb, atunci când o să-i întind salata de cartofi unui invitat, dacă nu cumva respectivul este cel în cauză. Dacă nu cumva persoana aceasta, care îmi zâmbeşte mulţumindu-mi cu amabilitate pentru salata de cartofi, ar vrea să mă împuşte în cap.

Ford se ridică rapid şi se duse spre ea.

– Când eram mic am luat bătaie cu regularitate, însă asta mi-a călit caracterul, cum îi plăcea mamei să repete. Drept urmare, ai toate motivele să mă crezi când îţi spun că nimeni, Cilla, nimeni n-o să-ţi facă rău câtă vreme ce eu sunt prin preajmă.

– Nimeni până acum nu a tratat viaţa mea ca pe o prioritate, nimeni nu a făcut eforturi să mă ocrotească. De-asta chiar te cred. Mă simt mai în siguranţă cu tine, Ford, decât m-am mai simţit cu oricine altcineva.

El o sărută cu foarte multă blândeţe, se trase uşor în spate şi rosti:

– Ei bine?

– O, fir-ar să fie! Mi-am pus singură laţul de gât, bombăni ea luându-şi şurubelniţa. Uite ce e, chiar a fost o zi foarte lungă. Chiar nu vreau să intrăm în detalii de genul ăsta acum.

Ford îşi puse o mână sub bărbia ei şi i-o ridică până când ochii li se întâlniră.

– Nu ştiu. *Nu ştiu.* Încă nu mi-am făcut listele.

– Şi cam ce liste ar fi astea? se interesă el mângâindu-i obrazul cu degetul mare.

– Listele mele, cu argumente pro şi contra. Şi dacă ai de gând să mă presezi la momentul ăsta, te avertizez că sunt capabilă de un monolog de zece minute cu argumente contra. Cele pe care ţi le-am spus deja şi multe altele.

– Dă-mi unul favorabil. El îşi intensifică strânsoarea când Cilla clătină din cap. Numai unul.

– Mă iubeşti. Ştiu că aşa este, ştiu că ai vorbit serios când ai spus-o. Însă chestia asta cu iubitul nu a fost definită drept „a cădea în mrejele cuiva" fără nici un motiv. E vorba de cum te învârţi în cerc după ce te dezmeticeşti, întrebându-te ce mama naibii faci acolo şi căutând să scapi, ceea ce face ca partea cu ieşitul din mreje, cearta şi despărţirea să fie atât de oribile. Şi ăsta nu este un argument pro, ci unul de ordin practic, insistă ea când Ford îi zâmbi şi îi mângâie bărbia. Unul din noi trebuie să fie practic. Ce-ar fi dacă aş spune da, da, hai să fugim la Vegas – aşa cum au făcut şi bunica, şi maică-mea înaintea mea – şi să ne căsătorim la o capelă acolo? Ce-ar fi...

– Ţi-aş spune să-ţi faci bagajele şi aş rezerva biletele de avion.

– Hai, nu fi caraghios! se răsti ea fără a-şi putea masca emoţia. Tu nu vrei o escapadă de prost gust la Vegas. Tu eşti un tip *serios*. Eşti serios când vine vorba de prietenie, de munca ta, de familia ta. Eşti serios când vine vorba de *Războiul stelelor* şi de neobosita-ţi aversiune faţă de Jar Jar Binks.

– Bine, Dumnezeule. Hai să fim serioşi, orice om care...

– Eşti serios, continuă ea refuzând să-i asculte comentariile în legătură cu Jar Jar, când vine vorba de a-ţi trăi viaţa aşa cum vrei, iar faptul că iei lucrurile cu o anume detaşare nu reprezintă o contradicţie. Eşti serios şi când se pune problema tipului de kryptonită care îl afectează cel mai grav pe Superman.

– Evident, cea clasică, de culoare verde. După cum ţi-am mai spus, cea aurie poate să anihileze pentru totdeauna puterile celor de pe Krypton, însă...

– Ford!

– Scuze. O să sărim peste asta şi revenim la Vegas.

– N-o să mergem la Vegas. Dumnezeule, mă faci să-mi vâjâie capul. Nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie de aspectele practice.

– Pune-mă la încercare.

– Bine. Bine. Unde anume am locui? Dăm cu banul, consultăm un oracol de la bâlci. Sau poate că...

– Bine, pentru numele lui Dumnezeu, Cilla, am locui aici. Aici, repetă el, ciocănind cu degetele în peretele casei.

Răspunsul lui instantaneu îi zdruncină echilibrul.

– Şi cum rămâne cu casa ta? O adori. Este o casă minunată. Ţi se potriveşte perfect, ca un costum croit la comandă. Pentru tine.

– Mda, pentru mine. Nu pentru noi. Fără îndoială, o iubesc şi mă reprezintă în foarte mare măsură. Dar nu este decât o casă pentru mine. Şi pentru Spock la fel. Exact atunci observă căţelul prinzând şi spulberând atât de detestata pisică invizibilă. El este fericit oriunde, continuă Ford. Şi nu m-am contopit cu casa mea aşa cum ai făcut tu cu casa asta. Acesta este căminul tău, este acasă pentru tine, Cilla. Luându-i şurubelniţa din mână,

adăugă: Nu e vorba doar de scule, cuie şi găleţi întregi de vopsea. Ăsta-i locul tău. Vreau să fie al nostru.

– Dar... Dar, dar, îngăimă ea, având mintea plină de contradicţii. Cum rămâne cu studioul tău de lucru?

– Este un loc minunat, dar o să te gândeşti tu la altceva. Dându-i şurubelniţa înapoi, o îndemnă: Fă toate listele pe care ţi le doreşti, Cilla. Dragostea? Este kryptonită curată. Te secătuieşte de puteri. O să mă duc afară şi o să pornesc grătarul.

Ea rămase locului uluită, cu şurubelniţa electrică în mână, în timp ce uşa de plasă se trântea în urma lui. „Poftim?" se gândi. „Dragostea-i kryptonită curată? O să mă gândesc eu la altceva?"

Cum ar fi fost posibil să înţeleagă un bărbat a cărui minte funcţiona în modul acela, darămite să-i accepte cererea în căsătorie? Acum îi făcuse teoria dragostei, şi peste o clipă ieşise să se ocupe de grătar. Unde erau furia lui, îngrijorarea, enervarea? În plus, sugerase că putea să renunţe la casa lui şi să se mute în a ei fără să-i pese unde avea să muncească. Nu avea nici un fel de sens. Nu avea absolut deloc sens.

Bineînţeles că dacă adăuga o sală de sport pe latura de sud a casei, aşa cum se gândise să facă, putea să îi plaseze şi un etaj deasupra, legându-l de structura existentă. O scară în spirală, îngustă şi compactă, s-ar fi potrivit de minune şi ar fi fost uşor de realizat. Astfel ar fi separat complet spaţiile de lucru, asigurându-le amândurora intimitate. Plus că orientarea înspre sud ar fi asigurat studioului o lumină excelentă. După care putea...

Dumnezeule mare, chiar se gândise la altceva! îşi dădu ea seama. Iar soluţia era excelentă. Mulţumită, puse jos şurubelniţa şi ieşi pe verandă urmată de un Spock foarte vesel.

Anexa nu numai că avea să se îmbine perfect cu structura existentă, dar avea să o îmbunătăţească. Avea să rupă monotonia liniei neîntrerupte a acoperişului, să o rafineze. Îşi imagină un balcon şi nişte uşi vitrate.

Fir-ar să fie, fir-ar să fie, fir-ar să fie! Acum şi-o imagina perfect. Acum şi-o dorea. Coborî scările şi ocoli

casa pe latura de sud, cu Spock zbenguindu-se fericit în spatele ei. Sigur, nu era o lucrare ușoară, însă acum i se părea că însăși casa o cerea insistent.

Își vârî mâna în buzunar, iar degetele atinseră cutiuța cu inelul.

Kryptonita, se gândi. Asta era problema, marea problemă. Chiar îl înțelegea pe Ford, însă și mai înfricoșător, mai minunat de-atât era faptul că și el o înțelesese pe ea.

Avea încredere în ea. O iubea. Își punea viața în mâinile ei.

Grătarul fumega deja în curtea interioară. Din niște motive care ei îi scăpau, știuleții de porumb, cu pănuși cu tot, erau într-un bol mare de apă. Ford adusese și vinul afară. Miresmele trandafirilor, mușcatelor parfumate și iasomiei se amestecau în aer. Razele soarelui răzbăteau prin copaci, făcând heleșteul să scânteieze în locul în care Spock se oprise ca să bea apă.

Se gândi la farmecul de odinioară al casei, la luminile colorate, la oamenii minunați care parcă pluteau precum parfumul pe deasupra peluzei. După care se gândi la el, numai la el, stând pe pietrele la a căror amplasare participase activ cu ambele mâini, oferindu-i un pahar de vin și o viață pe care ea nu crezuse niciodată că ar fi putut să aibă.

– Am câteva întrebări pentru tine, zise ea sorbind din pahar. Prima, doar așa ca să mi-o scot din minte, de ce pui porumbul în apă?

– Pentru că așa mi-a spus maică-mea.

– OK. Dacă m-aș gândi la un înlocuitor pentru biroul tău, de unde știi că ar corespunde dorințelor tale?

– Simplu. Aș ști să-ți spun cum nu-l vreau, zise el, reluând conversația de parcă n-ar fi existat nici un fel de întrerupere. Am învățat cum să fac asta de la o vârstă fragedă, cu rezultate amestecate. Însă, ținând cont de experiența ta în materie de construcții și design interior, sunt șanse ca soluția ta, oricare ar fi aceea, să-mi convină de minune.

– Următoarea. Aș putea să-ți rănesc sentimentele?

– Cilla, ai putea să-mi sfâșii inima și să mi-o faci bucăți, bucățele.

Înțelegea asta, înțelegea că și el ar fi putut să îi facă la rândul său același lucru. Și nu era asta o chestie dată naibii? Nu era un miracol?

– N-aș fi putut să fac asta cu Steve sau el cu mine. Indiferent cât de mult ne-am iubit. Indiferent cât de mult ne iubim încă.

– Cilla.

– Așteaptă. Încă o întrebare. Mi-ai cerut să port inelul în buzunar fiindcă ai sperat că o acționeze precum kryptonita și o să-mi slăbească puterile până când o să fiu de acord să mă mărit cu tine?

El își schimbă poziția picioarelor și luă altă gură de vin.

– S-ar putea să fi fost și ăsta un factor.

Dând din cap, ea își scoase mâna din buzunar și studie inelul care-i scânteia pe deget.

– După câte s-ar părea, a funcționat.

Pe fața lui apăru instantaneu un zâmbet larg și un amestec de plăcere și bucurie. Însă când dădu să se apropie, Cilla îi puse o mână în piept.

– Stai așa.

– Ăsta a fost planul meu.

– Așteaptă. Așteaptă, repetă ea cu blândețe. Tot ce-am spus înainte este adevărat. Într-un moment al vieții mele m-am decis, după o reflecție profundă, să nu mă mai mărit niciodată. De ce să trec din nou prin asta când probabilitatea eșecului este uriașă? Am dat-o în bară de multe ori și în multe privințe. Într-o oarecare măsură din vina mea, în rest fiindcă așa a fost să fie. Căsătoria îmi prea fără rost, dificilă, plină de complicații ce nu pot fi niciodată descâlcite până la capăt. A fost ușor cu Steve. Am fost prieteni și o să fim întotdeauna prieteni. Atâta timp cât l-am iubit, nu mi s-a părut niciodată greu sau înfricoșător. N-a existat nici un fel de risc, pentru nici unul din noi. Emoția îi pusese un nod în gât, însă voia – trebuia – să spună și restul: Cu tine nu-i

așa fiindcă o să ne rănim reciproc pe întreg parcursul relației. Dacă o dăm în bară, n-o să avem cum să rămânem prieteni. Dacă o dăm în bară, o să te urăsc zi de zi pentru tot restul vieții.

– Eu o să te urăsc și mai tare.

– De ce am impresia că ăsta este cel mai bun lucru pe care l-ai fi putut spune? Noi doi n-o să mergem la Vegas.

– Bine, însă cred că ratăm o ocazie beton. Ce părere ai despre nunțile organizate în grădină?

– Zic că asta ai avut în minte tot timpul.

– Tu ești ce pe care am avut-o în minte tot timpul.

Cilla clătină din cap, după care își puse mâinile pe obraji.

– Mi-ar plăcea o nuntă în grădină. Mi-ar plăcea să împart casa asta cu tine. Nu știu cum e posibil ca o perspectivă care mă sperie atât de mult să mă facă atât de fericită.

Ford îi atinse buzele cu blândețe, cu multă blândețe, prelungind sărutul în aerul parfumat, cu soarele revărsându-se printre ramurile copacilor.

– Eu cred în noi. O sărută din nou, legănându-se cu ea. Tu ești cea cu care pot dansa.

Cilla își puse capul pe umărul lui și închise ochii.

Little Farm
1973

– Eu am crezut în dragoste, spuse Janet în timp ce se lăsa pe pernele albe de mătase ale canapelei roz. De ce altceva m-aș fi aruncat de-atâtea ori în brațele ei? De fiecare dată a durat puțin și m-am ales cu inima sfâșiată sau zăvorâtă ermetic. Însă niciodată nu mi s-a întâmplat să nu o redeschid la loc. Iar și iar, mereu. Și tu știi asta. Ai citit toate cărțile, ai auzit toate poveștile și ai și scrisorile. Ai scrisorile, așa că știi că am iubit, chiar până la sfârșit.

– Dar asta nu ţi-a adus niciodată fericirea. Sau cel puţin nu genul acela de fericire care durează... Stând cu picioarele încrucişate pe podea, Cilla căută printre fotografii. Uite aici una făcută în ziua în care te-ai măritat cu Frankie Bennett. Eşti atât de tânără, atât de fericită. Şi totul s-a dus de râpă.

– El voia mai mult vedeta decât femeia. Asta a fost o lecţie pe care a trebuit s-o învăţ. Însă el mi l-a dat pe Johnnie. Băiatul meu frumos. Johnnie e mort acum. Mi-am pierdut lumina ochilor. A trecut un an, iar eu încă îl aştept să vină acasă. Poate că şi acesta va fi tot băiat. Îşi puse mâna pe pântece şi luă paharul cu vodcă făcând să zăngăne cuburile de gheaţă.

– N-ar trebui să bei cât eşti însărcinată.

Janet ridică din umeri şi sorbi din pahar.

– Pe vremuri nu se făcea atâta caz pe tema asta. În plus, o să mor oricum, în curând. Ce-o să faci cu toate pozele alea?

– Nu ştiu. Cred că o să le iau pe cele care îmi plac cel mai mult şi o să le înrămez. Vreau să am fotografiile tale în casă. Îndeosebi cele cu tine la fermă. Ai fost fericită acolo.

– Da, acolo am trăit unele dintre cele mai fericite momente din viaţa mea. Tot acolo am avut parte şi de unele dintre cele mai nefericite. I-am dat papucii lui Carlos – Chavez, al treilea soţ –, i-am spus să plece chiar aici, în camera asta. Ne-am certat îngrozitor, cu atâta pasiune încât m-am întrebat o clipă dacă nu cumva îl voiam înapoi. Însă mă săturasem de ura pe care o nutrea faţă de locul ăsta. „Janet", obişnuia el să spună cu vocea aceea de toreador spaniol cu care mă sedusese la început, „de ce trebuie să venim aici, în mijlocul pustietăţii? Nu există un restaurant decent pe-o rază de câţiva kilometri". Carlos putea să facă dragoste ca un rege, adăugă ea ridicând paharul. Însă în afara patului era de-a dreptul stupid, mă plictisea de moarte. Problema a fost că n-am petrecut suficient timp în afara patului înainte să mă mărit cu el. Sexul nu este un motiv pentru care să te căsătoreşti.

– Ford nu mă plictisește niciodată. M-a făcut zeiță și în continuare, când mă privește, mă vede pe mine, așa cum sunt. Mult prea mulți dintre ei nu te-au văzut pe tine cea adevărată, ci doar imaginea de artistă.

– Eu însămi am încetat să mă mai văd pe mine cea adevărată.

– Dar în scrisori, scrisorile pe care le-ai păstrat, el îți spunea Trudy.

– Ultima iubire, ultima șansă. N-aș fi putut să știu. Cu toate astea, o parte din mine știa. Poate că am vrut să iubesc și să fiu iubită având în minte ceea ce pierdusem sau la ceea ce fusesem silită să renunț. Un timp, destul de scurt, am reușit să fiu din nou Trudy. Plimbându-și degetele peste una din pernele albe, murmură: Însă și asta a fost tot o minciună. N-am putut niciodată s-o aduc înapoi, iar el n-a văzut-o niciodată.

– Ultima șansă, repetă Cilla cu fotografiile împrăștiate în fața ei și cu Janet pe canapeaua de un roz strălucitor. De ce a fost ultima? Ți-ai pierdut fiul, asta a fost o tragedie cumplită. Însă îți rămânea o fată care avea nevoie de tine. Aveai un copil în pântece. Ți-ai părăsit fiica și asta a bântuit-o toată viața – și presupun că m-a bântuit și pe mine. Ai părăsit-o și i-ai luat viața copilului din pântece când ți-ai luat-o pe a ta. De ce?

Janet își goli paharul.

– Dacă există vreun lucru pe care să-l poți face pentru mine, ăsta ar fi să răspunzi la întrebarea aceasta.

– Cum?

– Ai tot ce-ți trebuie. Este visul tău, pentru numele lui Dumnezeu! Fii atentă.

capitolul 29

Nebună. Cu siguranță era nebună să dea o petrecere. Nu avea mobilă și nici farfurii. Nu avea polonic și nici linguri pentru salată. Mai avea de așteptat cel puțin trei săptămâni până să i se aducă aragazul și frigiderul. Nu avea nici măcar o amărâtă de rogojină de pus pe jos.

De stat, se putea sta numai pe un singur set de şezlonguri de verandă, vreo două scaune de plastic şi o colecţie întreagă de găleţi goale. Ustensilele de gătit se limitau la un grătar Weber, un reşou şi un cuptor cu microunde.

Provizii avea însă, slavă Domnului. Un milion de farfurii de petrecere, şerveţele, pahare, linguri şi furculiţe de plastic şi, îndesată în frigiderul lui Ford, suficientă mâncare cât să hrănească o jumătate de ţinut. Dar *unde* aveau să mănânce?

– Pe mesele de picnic pe care le aduc tatăl meu, tatăl tău şi Matt, îi spuse Ford. Hai înapoi în pat.

– Şi dacă plouă?

– Nu ne batem capul cu ploaia. Există o probabilitate de treizeci la sută de grindină şi lăcuste şi zece la sută de cutremure. Cilla, e şase dimineaţa.

– Ar trebui să mă apuc să marinez puiul.

– Acum?

– Nu. Nu ştiu. Trebuie să-mi verific lista. Am scris tot ce am de făcut. M-am gândit să fac cremă de crabi. Habar nu am de unde mi-a venit aşa o idee. De ce nu am cumpărat pur şi simplu? Oare ce încerc să dovedesc? Şi mai este şi salata cu paste. Îşi dădu seama că începuse să bată câmpii, dar nu se putu opri. M-am angajat să fac şi asta. Dar faptul că mănânci salată cu paste tot timpul anului nu înseamnă că şi eşti în stare să faci salată cu paste. De-a lungul timpului am fost pe la diverşi doctori. Ce urmează? O să mă apuc de-acum să operez pe cine ştie cine?

Deşi era tentant, el nu îşi trase perna peste cap.

– De fiecare dată când o să dai o petrecere o s-o iei razna în felul acesta?

– Da. Exact aşa o să fac.

– E bine de ştiut. Vino înapoi în pat.

– Nu mai vin în pat. Nu vezi că sunt îmbrăcată? Îmbrăcată şi pregătită să mă foiesc de colo, colo, amânând momentul când mă voi duce jos să dau ochii cu puiul acela.

– Bine. Bine, fie. Se așează greoi pe marginea patului și își dădu părul din ochi. Aseară ai spus cumva că te vei mărita cu mine?

– Din câte se pare, așa am spus.

– Atunci o să coborâm să dăm ochii cu puiul împreună.

– Chiar așa? Ai face tu asta?

– Da, și voi da ochii și cu crema de crabi și cu salata de paste alături de tine. Atât de profundă este iubirea pe care ți-o port, chiar și la ora șase a dimineții. Observând că Spock se întindea căscând, Ford adăugă: La fel de profundă e și iubirea pe care ți-o poartă el. Dacă este să otrăvim pe cineva, Cilla, măcar o vom face împreună.

– Mă simt mai bine acum. Știu că mă port ca o nebună, murmură ea aplecându-se să-l sărute. Și știu ce noroc am că-mi stă alături cineva capabil să înfrunte orice de dragul meu, până și crema de crabi.

– Mie nici măcar nu îmi place crema de crabi. De ce oare mănâncă oamenii chestii de genul ăsta? O trase și o întinse pe pat, apoi, dintr-o mișcare, se sui deasupra ei. Se fac tot felul de creme ciudate. Cremă de spanac, cremă de anghinare. Te-ai întrebat vreodată de ce?

– Nu pot spune că da.

– De ce naiba nu se mulțumește lumea cu niște cremă de brânză cumpărată cu biscuiți cu tot? E un fel foarte simplu. E clasic.

– Să știi că nu o să mă faci să mă răzgândesc, îl avertiză Cilla împingându-l la o parte. Mă duc jos. Uite, sunt gata, anunță ea după ce își aranjă cămașa.

De fapt, situația nu era atât de proastă, descoperi Cilla. Nu când avea alături un partener de nădejde, chiar dacă era la fel de novice în privința asta ca și ea. Era aproape amuzant. Cu puțină practică și ceva mai multă îndemânare, fiertul pastelor și zdrobitul usturoiului ar fi putut fi considerate chiar niște îndeletniciri amuzante.

– Am visat-o pe Janet azi-noapte, îi spuse ea.

– Oare cum e posibil ca o simplă roșie să aibă atâtea forme? Ford ridică o bucată de carne de vită pregătită pentru friptură și o mână de roșioare. Oare e vorba de vreo știință? Sau de natură? Va trebui să fac un studiu în privința asta. Despre ce a fost visul ăla?

– Cred că era legat de dragoste, sau cel puțin într-o oarecare măsură. Și de faptul că în subconștient tot am căutat să aflu ce e dragostea. Sau ce însemna pentru ea. Eram în livingul de la fermă. Pereții erau pereții mei. Adică spațiul era cel pe care l-am renovat eu, inclusiv culoarea zugrăvelii, dar ea era așezată pe canapeaua aceea roz strălucitoare. Și aveam fotografii întinse peste tot pe măsuța albă de cafea. Fotografiile pe care am reușit să pun mâna, fotografiile pe care le-a făcut bunicul tău, fotografii pe care cred că e posibil să le fi văzut în cărți. Sute și sute de fotografii. Bea vodcă dintr-un pahar scund. A spus că a trecut un an de când a murit Johnnie și că spera că bebelușul acesta va fi băiat. A spus că aceasta era ultima ei șansă. Ultima ei dragoste, ultima ei șansă. Era atât de ciudat. Știa că avea să moară curând. Fiindcă eu știam. Am întrebat-o de ce, de ce a făcut-o? De ce a renunțat la ultima șansă pe care o avea?

– Și ce ți-a spus?

– Că singurul lucru pe care-l pot face pentru ea e să găsesc răspunsul la întrebarea asta. Că totul este în fața ochilor mei, dar că nu sunt eu suficient de atentă. Așa că m-am trezit cu un sentiment de frustrare pentru că, în definitiv, totul se petrecea în visul *meu*. Dacă știu ceva, atunci de ce nu *știu* că am știut?

Ford se apucă să felieze carnea de friptură.

– N-am putea să acceptăm că era prea tristă, prea adâncită în durerea ei și a văzut asta ca pe unica modalitate de a pune capăt suferinței?

– Explicația asta nu m-a convins niciodată. Iar de când am venit aici și am început renovarea, mi se pare tot mai puțin plauzibilă, recunoscu Cilla. Ea a găsit ceva aici. Uită-te la câte chestii a atras și pe urmă a respins. Bărbați, căsătorii, case, proprietăți. Era faimoasă pentru faptul că obținea ce voia și pe urmă renunța într-o

clipită. Dar locul ăsta l-a păstrat şi, mai mult de atât, a făcut aranjamente ca să rămână în familie multă vreme după moartea ei. A găsit aici ceva de care avea nevoie, ceva ce o satisfăcea profund. Se uită pe geam şi îl văzu pe Spock făcându-şi turele de dimineaţă. Murmură: A păstrat câinele. Şi un jeep vechi. Un aragaz şi un frigider de când lumea. Cred că, într-un fel, locul acesta i se părea real. Restul nu. Pentru cei deştepţi e o meserie, o slujbă. E o slujbă care îţi aduce multe avantaje. Iar faima poate fi un produs ce vine la pachet cu altele, dar e atât de trecătoare şi de capricioasă încât ai putea spune că e o iluzie. Nu avea nevoie de iluzii dintr-astea aici.

– Şi faptul că s-a îndrăgostit a ancorat-o şi mai mult în realitate?

Cilla constată recunoscătoare că el îi urmărea şirul gândurilor.

– Are sens, nu ţi se pare? Cel mai rău lucru din viaţa ei s-a petrecut aici, când Johnnie a fost ucis. O realitate din care i-ar fi fost imposibil să evadeze. Dar ea a continuat să revină, să o înfrunte. Nu a vândut casa şi nici nu a închis-o pe vecie. El îi spunea Trudy, şi cu siguranţă ea voia să creadă că tocmai pe această Trudy o iubea. Voia cu disperare acea ultimă şansă. Voia copilul acela, Ford. Pierduse un copil. De ce s-ar fi omorât, distrugând în acelaşi timp mica viaţă pe care o adăpostea în pântec?

– Şi dacă şi-a dat seama că nu Trudy era femeia pe care o iubea omul ăsta, că era vorba despre o altă iluzie?

– Bărbaţii vin şi pleacă. Mereu au făcut asta în ceea ce o privea, un lucru pe care visul de azi-noapte mi l-a confirmat. Singura ei dragoste adevărată era Johnnie. Şi munca ei, de care era pasionată. Dar Johnnie era al ei. Mama a ştiut-o dintotdeauna, de asta a şi suferit atât. Ultima dragoste, ultima şansă? Cred că asta era de fapt copilul acela. Nu pot să cred, pur şi simplu nu îmi vine să cred că s-ar fi sinucis din cauza unei relaţii amoroase, din cauza unei legături ce o luase razna.

– Spuneai că în visul tău bea. Vodcă.

– Da, băutura ei obişnuită. Când sună ceasul cu temporizator, Cilla răsturnă pastele în strecurătoare. Dar

în vis nu erau pastile, își aminti ea. Rămase nemișcată, urmărind cu privirea cum se ridica aburul. Unde erau pastilele, Ford? Tot revin mereu la scrisorile acelea, la mânia din ultimele exemplare. Individul nu o voia pe ea în casa asta. Era o amenințare pentru el, o femeie imprevizibilă, însărcinată cu copilul lui. Dar ea nu era dispusă să renunțe. Nici la locul acesta, nici la copil, nici la șansă. Așa că i le-a luat el. Mă întorc iar și iar la chestia asta.

– Dacă ai dreptate, găsirea unor dovezi va fi pasul următor. Deja am încercat să descoperim identitatea autorului. Nu știu unde să mai căutăm.

– Am sentimentul că... Am sentimentul că deja suntem pe calea cea bună, sau cel puțin aproape de ea. Și că nu am văzut ceva ce era chiar sub ochii noștri. Chiar acolo. Că eu nu am fost suficient de atentă și mi-a scăpat... Cilla se întoarse spre el. Aceasta este realitatea mea acum, Ford. Tu, tu și ferma asta, viața aceasta. Am descoperit-o datorită ei. Îi sunt datoare deci. Și îi sunt datoare cu mai mult decât simplele gesturi de a planta trandafiri sau de a zugrăvi, sau de a bate niște cuie. Nu e de ajuns să readuc această casă la viață. Îi datorez adevărul.

– Poate că ai descoperit locul acesta datorită bunicii tale, dar ceea ce ai făcut aici înseamnă mai mult decât un tribut adus lui Janet Hardy. Este un tribut adus ție, Cilla. Ceea ce poți face, ceea ce vrei să realizezi, ceea ce ești în stare să dăruiești. Pereții aceia pe care i-ai văzut în vis erau ai tăi.

– Da, dar nu am pus nimic între ei. Am tot vorbit despre asta, dar nu am luat nici o măsură. Nici am nici măcar un scaun, nici măcar o masă. Bănuiesc că trebuie să remediez problema asta.

Ford exact asta așteptase.

– Am o casă plină de tot felul de chestii. Mi se pare un loc bun din care să începi să alegi tot ce îți trebuie.

Cilla se duse lângă el și îl îmbrățișă.

– Te aleg pe tine. Îl aleg pe omul care poate tăia roșii cu mine la șapte dimineața pentru că sunt eu nebună.

Pe omul care nu numai că promite că mă ajută, ci chiar o face. Cel care mă face să înțeleg. M-am îndrăgostit de un bărbat care mă vede așa cum sunt, ceea ce este o premieră pentru femeile din familia Hardy. Hai să alegem un obiect și să îl ducem vizavi. Îl vom pune undeva în casă așa încât să nu fie al ei, nici al meu. Astfel încât să fie al nostru.

– Eu votez pentru pat.

– Adjudecat, spuse ea zâmbind.

Era total aiurea, desigur, ca doi oameni care se pregăteau pentru o petrecere să își lase treburile ca să demonteze un pat, să coboare pe scări cadrul, tăbliile, somiera, salteaua și așternuturile, să le bage în camionetă și să le ducă vizavi cu câinele pe urmele lor. Apoi să reia tot procesul, doar că în sens invers.

Cillei i se păru nu numai un gest simbolic, ci mai mult decât atât, un demers cu valoare terapeutică.

Totuși, sugestia lui Ford de a-l încerca în noul amplasament însemna să meargă prea departe.

– În noaptea asta, îi promise. În mod sigur.

Era camera lor acum, se gândi ea, bătând pernele ca să le înfoaie. Era camera lor, patul lor, casa lor. Viața lor.

Da, avea să pună poze cu Janet în casă, așa cum îi spusese în vis. Dar aveau să mai fie și alte poze. Poze cu ea și cu Ford, cu prieteni și membri ai familiei. Avea să-i ceară tatălui ei poze cu părinții și bunicii lui, poze pe care să le poată copia și înrăma. Avea să repare vechiul balansoar pe care îl găsise în pod, să cumpere niște farfurii vesele și să pună canapeaua spațioasă și comodă a lui Ford în livingul lor.

Avea să-și aducă aminte ce fusese și să construiască pas cu pas ceea ce putea fi. Oare nu acesta fusese cu adevărat scopul ei tot timpul? Și urma să caute în continuare adevărul. Pentru Janet, pentru mama ei, pentru ea însăși.

Când se întoarse acasă la Ford o sună pe Dilly la New York.

– Mamă...

– Cilla, este abia ora nouă! Nu știi că am nevoie de somn? Am spectacol în seara asta.

– Știu. Am citit recenziile. „Matură și rafinată, Bedelia Hardy face un rol de excepție confirmându-și statura de vedetă." Felicitări.

– Ei bine, aș fi preferat să nu apară cuvântul „matură".

– Sunt extraordinar de mândră de tine și abia aștept să te văd triumfând în D.C. peste câteva săptămâni.

– Mulțumesc, Cilla. Nu știu ce să zic.

Când mama ei începu o poliloghie fără sfârșit despre cât de mult muncea, despre cele trei bisuri, despre chemările la rampă, despre *hectarele* de flori din cabina ei, Cilla zâmbi și o ascultă răbdătoare. Niciodată Dilly nu rămânea fără cuvinte pentru prea mult timp.

– Sigur că sunt complet epuizată, însă cumva reușesc să găsesc energie atunci când am cea mai multă nevoie de ea. Iar Mario are foarte multă grijă de mine.

– Mă bucur. Mamă, Ford și cu mine ne căsătorim.

– Cine?

– Ford, mamă. L-ai cunoscut când ai fost aici.

– Nu mi se poate cere să-i țin minte pe toți cei pe care îi întâlnesc. Tipul înalt? Vecinul tău?

– Da, e înalt și locuiește într-adevăr peste stradă.

– Păi și când s-a întâmplat asta? întrebă Dilly, cu primele note de nemulțumire răsunându-i în voce. De ce să te măriți cu el? Când te întorci la L.A...

– Mamă, ascultă-mă. Ascultă-mă și nu spune nimic până ce nu termin. Nu mă întorc la L.A. Nu mă întorc în showbiz.

– Tu...

– Te rog, *ascultă-mă*. Aceasta este acum casa mea și vreau să îmi construiesc o viață aici. Sunt îndrăgostită de un bărbat excepțional care mă iubește și el la rândul lui. Sunt fericită. Sunt la fel de fericită cum ești tu când pășești în lumina reflectoarelor. Vreau să faci ceva pentru mine. Un singur lucru, acum, doar de data asta. Vreau să spui, indiferent dacă o și gândești sau nu, pur și simplu să spui: „Mă bucur foarte mult pentru tine, Cilla"...

– Mă bucur pentru tine, Cilla.

– Mulţumesc.

– Mă bucur pentru tine. Sigur că nu înţeleg de ce.

– E suficient, mamă. Doar să te bucuri. Nu trebuie şi să înţelegi. Ne vedem peste câteva săptămâni.

„Este suficient", îşi repetă Cilla în gând. Poate într-o bună zi avea să fie mai mult de atât, poate nu. Deci, era suficient.

Se întoarse la casă şi la Ford.

Sosiră întăriri cu platouri şi castroane, mese şi găleţi de gheaţă. Penny îl trimise pe Ford să ajute la descărcat, apoi intră cu Patty în bucătărie, unde Cilla agoniza deasupra salatei cu paste.

– Trebuie să o guste cineva. Eu şi Ford suntem prea implicaţi emoţional când vine vorba de paste. Nu putem avea o părere obiectivă.

– E atât de arătoasă! exclamă Patty. Nu ţi se pare o salată arătoasă, Pen?

Dar Penny, care cu ochiul ei de vultur văzuse inelul Cillei în mai puţin de trei secunde, îi apucă încet acesteia mâna.

– Când?

– Aseară.

– Ce? Ce-am ratat? O, Doamne, o, Doamne! Ăsta este ce cred eu că este? Aşa este, nu? O, dă-mi să văd! Patty se înghesui să admire inelul. E frumos. Este minunat. Şi eu sunt atât de fericită pentru tine. Sunt atât de fericită pentru voi amândoi.

Pe ele nu trebuia să le îndemne la efuziuni, se gândi Cilla când Patty îşi puse braţele în jurul ei şi o strânse puternic mişcând-o într-o parte şi în alta.

– Ţi-a venit repede mintea la cap. Fii atentă, Patty, o să fie nora mea.

Dând-o pe Patty la o parte, Penny veni să o îmbrăţişeze.

– E un om foarte, foarte bun.

– Chiar cel mai bun.

– Aproape că îl meriți. Penny făcu un pas în spate, toată numai zâmbete și cu lacrimi în ochi. Ce zici, nu-i așa că o să ne facă niște nepoți foarte frumoși, Patty?

– O, bine, da...

– Nu o să începem să te batem la cap cu asta. Deocamdată, râse Patty. Mai întâi o să te batem la cap în legătură cu nunta. Ați fixat data?

– Nu, nu chiar. Noi doar am...

– E prea târziu ca să profitați de sezonul de toamnă. Culorile frunzelor vor fi cele mai frumoase cam peste șase săptămâni. Și sunt atâtea de făcut.

– Ne-am gândit la o nuntă în aer liber, la fermă. Simplă, începu Cilla.

– Perfect. Patty începu să numere pe degete. Mai, la începutul lui mai, nu crezi? Atunci vremea e superbă, și am avea destul timp pentru toate detaliile. Mai întâi rochia. *Totul* se va construi în jurul rochiei. Trebuie să mergem la cumpărături. De-abia aștept!

Patty își puse din nou impetuos brațele în jurul Cillei.

– Căpitanul Morrow prezent la datorie, anunță Cathy când intră cocoșată sub bagaje. Ce-i aici? Chiar toată lumea a tăiat la ceapă?

– Nu, zise Patty tamponându-și ochii. Cilla și Ford. Se căsătoresc.

– Uau! Cathy aruncă sacoșele pe blat și reuși în ultimul moment să îndrepte una dintre ele înainte să i se verse conținutul. Se întoarse spre ele radioasă. Felicitări! Ce veste minunată. Și când e ziua cea mare?

– În mai, credem, o informă Patty. O, Doamne, nu-i așa că va fi cea mai frumoasă mireasă? O nuntă în aer liber, la fermă. Nu e perfect? Imaginează-ți grădinile în floare...

– Va fi evenimentul anului. Foarte simplă, adăugă Penny cu o luminiță în ochi care dădea de înțeles că probabil ea și Cilla nu vedeau la fel lucrurile. L-am putea prezenta chiar așa, ca pe evenimentul anului.

– Voi două speriaţi fata. Râzând, Cathy o cuprinse pe Cilla cu braţul pe după umeri. Dacă mai continuaţi o să o ia la goană.

– Ba nu. Voi rămâne exact aici. E frumos, rosti Cilla hotărâtă. Vom face nunta asta evenimentul anului. Într-un mod foarte simplu.

– Bravo, zise Cathy. Acum, doamnelor, dacă nu ne apucăm odată de treabă, o să fim năpădite de invitaţii flămânzi şi o să ne confruntăm cu dezastrul anului.

Totul mersese mult mai uşor decât îşi imaginase ea. În plus, se simţise uimitor de bine. Sub soarele amiezii, zeci şi zeci de oameni se înghesuiseră la mesele de picnic împrumutate, se cocoţaseră pe trepte, se aşezaseră la mesele pliante de pe verandă. Mâncau şi beau, admirau casa şi grădinile. Nici unul nu părea deranjat de lipsa mobilei şi a oricărui grad de formalism.

Îl văzu pe Dobby mâncând din salata ei de paste într-un şezlong de grădină pe care îl adusese singur, şi se simţi cuprinsă de un val ridicol de mândrie. Casa ei nu era încă terminată, într-adevăr, dar era mai mult decât pregătită să primească musafiri.

Se duse lângă tatăl ei, care întorcea nişte burgeri pe grătar.

– Cum ai câştigat rolul de gratargiu?

– L-am schimbat pe Ford, să ia şi el o pauză. Fac exerciţii ca să devin un socru bun, spuse Gavin zâmbind. E o petrecere frumoasă, Cilla. Şi e foarte bine că aici se dau iarăşi petreceri.

– Mă gândeam că este prima sărbătoare de Ziua Muncii din şirul celor ce se vor ţine anual la fermă. Iar anul viitor va fi şi mai bine.

– Îmi place să te aud spunând asta. Anul viitor.

– Sunt exact acolo unde îmi doresc să fiu. Mai sunt încă multe de făcut. Mai sunt încă multe pe care trebuie să le aflu. Trăgând aer în piept, Cilla mărturisi: Am vorbit cu mama azi-dimineaţă.

– Cum e?

– Matură, rafinată și triumfătoare, potrivit recenziilor. Îi va fi dificil să vină aici pentru nuntă. O va face, dar îi va fi dificil. Și pentru tine va fi la fel?

– La ce te referi?

– La faptul că o vei vedea aici, că vei lua parte la întreaga ceremonie alături de ea?

– Absolut deloc, zise el mirat. Între noi nu au fost numai certuri. A trebuit să pun capăt relației ca să ajung exact acolo unde voiam să fiu și, de asemenea, pentru ca mama ta să fie matură, rafinată și triumfătoare.

– Iată deci un subiect pe care pot să-l șterg liniștită de pe lista cu motive de îngrijorare. Vreau să mă mărit aici. Este locul nostru acum, al meu și al lui Ford. Și îmi place să știu că părinții mei s-au sărutat prima oară aici. Și că bunica mea s-a plimbat prin grădinile aceasta. Că bunicul tău a arat câmpurile alea. Totul mi se pare exact așa cum trebuie să fie. Asta am vrut toată viața mea. Uită-te la casa asta, murmură Cilla.

– Niciodată nu a arătat mai bine și mai real decât acum.

– Asta vreau și eu. Ceea ce trebuie, ceea ce e real. Tu ai venit aici după ce a murit Johnnie?

– De câteva ori. Părea să-i facă plăcere să mă vadă. Ultima oară a fost cu vreo două luni înainte să moară. Aveam niște treburi la Richmond. Se îmbolnăvise tata, așa că am venit să îl văd. Când am aflat că Janet e aici, am trecut pe la ea. Părea într-o stare mai bună, sau cel puțin încerca din răsputeri să pareze. Am vorbit despre Johnnie, desigur. Nu cred că a încetat măcar o clipă să se mai gândească la el. Nu adusese pe nimeni cu ea, deși înainte casa era mereu plină de oameni. Așa că am stat numai noi doi de vorbă în living.

– Pe canapeaua roz cu perne albe de satin, adăugă Cilla.

– Da, râse el. De unde știi?

– Am auzit. Un exemplu desăvârșit al stilului epocii, à la Doris Day.

– Da, cred că da. Probabil că am comentat și eu ceva despre asta, fiindcă mi-a spus că voia din nou să aibă

ceva strălucitor în casă. Prin urmare, a pus să fie transportată atâta amar de drum de la L.A. Gavin împunse cu furculiţa o bucată de pui de pe grătar şi întoarse un burger. A plecat a doua zi, iar eu m-am întors la Richmond pentru a-mi petrece tot restul verii acolo. Aşa că aceea a fost ultima dată când am văzut-o. Şi e o imagine foarte frumoasă, foarte vie în mintea mea. Janet aşezată pe canapeaua roz hollywoodiană, cu măsuţa de cafea în faţă şi câinele sforăind sub ea.

– Mă întreb dacă am vreo poză cu ea aşezată pe canapeaua aceea. Bunicul lui Ford mi-a dat atâtea poze. Trebuie să mă uit din nou prin ele. Dacă găsesc vreuna o să fac o copie şi îţi dau şi ţie. Stai, dă-mi mie să ţin platoul acela. Luă farfuria încărcată cu burgeri, hotdogi, pui la grătar şi anunţă: Le duc la departamentul responsabil cu fripturile şi pe urmă îl caut pe Ford.

Îşi croi drum prin mulţimea răspândită în curtea din spate, trecu pe lângă oaspeţii aşezaţi pe verandă şi intră în bucătărie. Văzu că Patty şi Penny răzbiseră până la momentul acela, judecând după grămada de farfurii şi boluri proaspăt spălate. Uşor jenată, se pregăti să spele cele două platouri pe care le adusese cu ea în loc să le pună pur şi simplu în chiuvetă.

În timp ce spăla vasele se uită pe geam şi îşi dădu seama că acest moment de solitudine îi făcea plăcere. Îl văzu pe tatăl ei în continuare la grătar, acum împreună cu tatăl lui Ford şi cu Brian. Buddy şi soţia lui erau la o masă de picnic împreună cu Tom, Cathy şi cu Patty, care se oprise lângă ei să stea puţin de vorbă. Mai era şi Matt, care juca fotbal cu băieţelul lui în timp ce Josie îi urmărea cu privirea, strângându-şi bebeluşul în braţe.

Penny avea dreptate, îşi spuse amuzată Cilla. Ea şi Ford aveau să facă nişte bebeluşi superbi. Merita să se gândească la asta.

Când sună telefonul pe care îl pusese la încărcat, îl ridică menţinându-şi zâmbetul pe buze.

– Cilla la telefon. De ce nu eşti aici?

– Domnişoară McGowan?

– Da. Scuze...
– Detectivul Wilson la telefon. Am niște informații.

Când intră, Ford o văzu în picioare lângă chiuvetă, privind în gol.

– Fii atentă ce bine ne pricepem să fim gazde. Tu speli vasele, eu duc gunoiul. Am încărcat deja câteva pungi în camioneta ta. Unul din noi trebuie să ajungă mâine la groapa de gunoi. Când o strânse în brațe, lipind-o cu spatele de el, simți imediat. Ce este? O răsuci și îi cercetă cu atenție chipul. Ce s-a întâmplat?

– A murit Hennessy. S-a sinucis. Și-a făcut un laț din propria cămașă și...

O trase cu și mai multă putere la pieptul lui. Ea tremură la început, apoi înțepeni.

– O, Doamne, Ford. Doamne!

– Unii oameni nu pot fi salvați, Cilla. Nu pot fi ajutați, orice ar fi.

– Nu a trecut niciodată peste tragedie, nu a putut să uite. Ce s-a întâmplat cu fiul lui. Toți anii aceștia a avut un țel și o ură teribilă. Dar când fiu-său a murit, tot ce i-a rămas a fost ura.

– Și asta l-a ucis. O trase înapoi, privind-o în ochi ca să se asigure că ea înțelegea acest lucru. Să știi că ura a fost cea care l-a ucis, Cilla.

– Să nu crezi că mă învinovățesc pe mine, deși tentația e foarte mare. Totuși, nu am cum să neg că am avut și eu contribuția mea. El m-a implicat în toată povestea asta. Presupun că e un alt gen de răzbunare. Biata lui soție! A pierdut chiar totul. Și, cel mai oribil, există o parte din mine care se simte ușurată.

– Te-a făcut să suferi și a încercat chiar și mai mult decât atât. Ai nevoie de puțin timp singură? Aș putea încerca să-i trimit pe toți acasă.

– Nu. Nu. A făcut destul deja. Cilla se uită pe geam la invitații răspândiți pe pajiște și decretă: Nu o să reușească să-mi strice și asta.

*

– Ford, eşti chiar omul de care încercam să dau. Gavin îi întinse spatula şi cleştii, apoi ridică platoul. E rândul tău. Şi al meu la bere, adăugă el luând o sticlă cu mâna liberă.

– Eşti sigur că generaţia mai tânără ştie cum să se ocupe de grătar? întrebă Tom.

– Putem să ne luăm la întrecere, răspunse Brian. Oricând, oriunde.

– Da, am senzaţia că urmează o sesiune de grătare. Dar înainte să ajungem acolo, trebuie să îl exploatez pe viitorul meu ginere. Aş vrea să vii să le vorbeşti studenţilor mei la ora de tehnică narativă.

– Ah. Bine. Ăăă...

– De fapt, am vrea să facem un program în trei părţi, posibil în cinci părţi, pe tema narării prin diverse mijloace artistice. Profesoara noastră de desen este foarte încântată de idee.

– Ah, repetă Ford, ceea ce îl făcu pe Brian să izbucnească în râs.

– Tocmai şi-a adus aminte de vremea liceului, când era preşedintele Clubului Tocilarilor.

– Trei ani în care am fost ţinta glumelor proaste, de cele mai multe ori fizice, ale tuturor.

– Matt, Shanna şi cu mine te-am salvat atunci când am putut.

– Nu suficient de des.

– Îţi dau cuvântul meu, câtă vreme o să fiu eu acolo, fundul tău nu va fi nici expus, nici abuzat în vreun fel.

Ford îi aruncă lui Gavin o privire acră.

– Pot primi bodyguarzi înarmaţi?

– Va trebui să ne mai consultăm cu privire la date şi restul amănuntelor. O să-ţi explic pe larg ce am de gând să fac eu, după care ar trebui să iei legătura cu Sharon, profesoara de desen. Apropo, îţi adoră lucrările. Stai să-ţi dau informaţiile ei de contact. Ah... Se uită la mâinile lui pline. Ai ceva de scris?

– Nu. Hei, cred că va trebui să lăsăm toată afacerea...

– Stai că am eu ceva.

Zâmbind, Tom scoase din buzunar un carneţel cu coperte din piele şi un pix.

– Sharon, ai spus?

Gavin îi dictă, iar la final ridică dintr-o sprânceană în direcţia lui Ford.

– Tu chiar vrei să te însori cu fiică-mea, nu-i aşa?

– Da...

Prins în capcană, îşi îndesă hârtia în buzunar.

– O să duc chestiile astea, pe urmă mă întorc să-ţi expun principalele puncte ale planului pe care mi l-am făcut în minte.

– Ar fi trebuit să ştiu că vor începe obligaţiile, murmură Ford când Gavin se îndepărtă.

– Păi ar trebui să te obişnuieşti cu ideea, râse Tom bătându-l pe umăr. Şi acum că tu eşti logodit şi Matt e aici cu minunata lui familie, cât o să mai treacă până când ultimul dintre muschetari se va aşeza la casa lui?

– Este rândul tău, zise Ford rânjind în direcţia lui Brian.

– Ticălosule, bombăni acesta. Date fiind împrejurările, nici nu ştiu de ce vă mai spun că sărbătoarea aceasta va continua cu o partidă de pocher. Accesul femeilor interzis. La mine acasă, toată noaptea. O să luăm tot ce mai rămâne de mâncat şi de băut de aici, Rembrandt.

– Sunt foarte prost la pocher.

– Tocmai de aia am precizat „date fiind împrejurările".

– Nu ştiu dacă...

– Vezi? Brian arătă înspre tatăl lui. Deja a început procesul de castrare. Şi tu mă întrebi de ce sunt burlac.

– Ba nu a început nici un proces.

– În continuare se fac glume fizice pe seama ta. Numai că acum le face o femeie.

– Dumnezeule. Mai spune-mi o dată de ce sunt prieten cu tine.

– La ora nouă. Să aduci bere.

Cu un ajutor considerabil din partea prietenilor, curăţenia merse foarte repede. Gunoiul fu pus în saci, resturile de mâncare în recipiente stivuite în frigider,

materialele reciclabile fiecare în cutiile potrivite. Rând pe rând, cărară tot ce trebuia cărat acasă la Ford.

– Două gospodării, și tot nu este destul loc, remarcă Angie. Ce să fac cu plăcinta asta?

– O poate duce Ford la Brian.

– Nu cred că mă...

Cu o privire, Cilla îl făcu să tacă.

– Du-te cu amicii tăi. Lasă-mă singură în cele două gospodării ale mele câteva ore. Sunt bine.

– Sigur că este bine, zise Patty, care acoperea castronul conținând resturile salatei cu trei tipuri de fasole. De ce să nu fie bine? S-a mai întâmplat ceva? întrebă ea când văzu privirea pe care i-o aruncă în grabă Ford Cillei. S-a întâmplat ceva?

– Hennessy s-a sinucis azi-noapte. Ford este îngrijorat că am pus prea tare la inimă chestia asta.

– Vai, draga mea!

– Da, asta este, plus că nu îmi place să te las singură.

– O să rămânem noi, zise Patty imediat.

– O să rămânem toate, interveni și Penny. O să ne facem și noi petrecerea noastră, între fete.

– Ba nu o să rămâneți. Nu am nevoie de bone. Am de gând să lucrez la fotografiile pe care mi le-a dat bunicul lui Ford. Câteva ore de liniște sunt tocmai ceea ce îmi lipsește. Să nu vă simțiți jignite.

– Dar...

– Și vreau să pun pe hârtie niște idei pentru anexă fără să stea cineva să se uite peste umărul meu. Du-te liniștit. O să stau aici până te întorci tu, adăugă ea când îi citi împotrivirea din ochi. Brid, Zeița Războinică, nu are nevoie de bodyguarzi. Acum pleacă...

– Bine. Oricum nu îmi va lua mai mult de câteva ore să pierd.

– Așa te vreau.

– Foarte bine, fetelor, hai să ne luăm vasele și să le încărcăm în mașină. O să vă duc eu pe fiecare acasă de vreme ce bărbații ne-au părăsit. Penny își puse mâniile pe umerii Cillei. Te sun mâine să stabilim când și unde

ne vedem împreună cu Patty ca să punem la cale strategia pentru Nunta Anului.

– Ar trebui să mi se facă teamă?

– Foarte, râse Penny sărutând-o pe obraz. Eşti o fată foarte bună.

Urmărind-o cum îi mâna pe toţi spre ieşire, Cilla îşi spuse că urma să aibă o soacră foarte interesantă, cu care avea să se potrivească de minune.

– Acum tu, îi spuse lui Ford.

– Probabil că pot pierde într-o oră.

– Termină. Totul e în regulă, n-o să mă deranjeze nimeni. Deja nu m-a mai deranjat nimeni de ceva timp. Adevărul este că moartea lui Hennessy o să stârnească interesul presei. Probabil că o s-o luăm de la capăt cu toată povestea. Mi-ar prinde bine o seară normală, liniştită, înainte să vină circul în oraş. Şi nu accept să-ţi faci griji pentru că îmi petrec o seară normală şi liniştită singură. În plus... Se aplecă să îl scarpine pe Spock şi adăugă: Am un bodyguard.

– Oricum, ţine uşa încuiată.

– Oricum o să ţin uşa încuiată. Îi dădu un ultim sărut şi pe urmă îl împinse afară pe uşă. Nu paria mult de la început.

Apoi închise uşa şi o încuie în urma lui.

Se întoarse şi lăsă să-i scape un oftat adânc, apoi îi zâmbi lui Spock.

– Am crezut că nu o să mai plece niciodată.

Mulţumită, urcă scările să caute cutia cu fotografii.

capitolul 30

Îi făcea o plăcere enormă să se uite la ele. Şi lui Ford avea să-i facă plăcere să aleagă fotografiile pe care să le înrămeze şi să le expună. Poza de grup, de exemplu. Tatăl ei, mama lui, unchiul ei, Janet, şi... şi acela ce cu siguranţă era un Tom Morrow tânăr şi chipeş. Era clar că Brian cu el semăna.

Începu să sorteze pozele pe categorii şi apoi în ordine cronologică.

Îşi văzu mama crescând de la copilită la fată, apoi la tânără femeie. Uimitor cât de bine se înţelegeau acum că le separau mii de kilometri, se gândi. Probabil că la asta contribuiseră şi recenziile entuziaste, completă ea dintr-o pornire cinică.

„Gata cu răutăţile", îşi impuse Cilla, punând deasupra teancului poza cu Janet în uşa fermei.

Oare vreunul dintre bărbaţii din acele imagini fusese amantul ei? Oare avuseseră grijă să nu fie fotografiaţi împreună? Sau se prefăcuseră atât de bine încât să pară reci şi indiferenţi în timp ce pasiunea mocnea neştiută decât de ei?

Chiar dacă îşi impusese o gândire pozitivă, curiozitatea era mai puternică. Oare ar fi putut să observe? I se părea că fiecare bărbat fotografiat cu Janet părea pe jumătate îndrăgostit de ea. Avusese puterea aceea.

Dumnezeule, până şi Buddy părea cuprins de vrajă în poza de pe verandă în care Janet se prefăcea că e un tâlhar ce-l jefuieşte după ce-i crapă capul cu propria lui cheie franceză.

Era irezistibilă, indiferent dacă purta nişte blugi largi sau haine de la marii designeri. De-a dreptul spectaculoasă în rochia aceea roşie, pe fundalul pianului alb. De Crăciun, se gândi Cilla ridicând poza şi privind-o cu atenţie. Lumânări roşii şi rămurele de ilice pe pianul lucios, scânteierea de lumină din fereastră.

Ultimul Crăciun înainte de moartea lui Johnnie. Ultima ei petrecere. Era prea dureros să o înrămeze pe aceea. Sau oricare alta din noaptea respectivă. O durea sufletul să-şi vadă bunica pozând în faţa bradului şi pe Johnnie cel condamnat la moarte zâmbind în timp ce-şi ţinea o rămurică de vâsc deasupra capului.

Şi toţi ceilalţi tineri. Gavin, Johnnie, Dilly, mama lui Ford, Jimmy Hennessy şi băiatul care murise cu Johnnie în noaptea aceea, înghesuiţi laolaltă pe canapea în momentul cel mai frumos al petrecerii. Zâmbind pentru eternitate.

Nu, nici pe aceea nu ar fi putut să o înrămeze vreodată.

O puse deoparte şi o luă pe cea cu Tom. Îi trebui o clipă să o recunoască pe Cathy în tânăra de lângă el. Pe vremea aceea avea părul ciocolatiu şi coafat bizar, într-un fel de balon umflat. Părea atât de timidă, de emoţionată, de jenată chiar. Era încă o copilă, ceea ce rochia şi pieptănătura nu reuşeau decât să accentueze. Perlele de calitate şi strălucirea diamantelor denotau prosperitate, dar cu siguranţă nu ieşise încă din coconul ei.

Cu toate astea, s-ar fi putut să-i facă plăcere să aibă o copie a fotografiei respective.

Continuă să sorteze pozele, oprindu-se din nou un moment când ajunse la una cu Janet cocoţată pe braţul canapelei şi Cathy aşezată pe ea, ambele râzând cu gura până la urechi. Cathy arăta mai frumoasă în sepia, decise Cilla. Părea mai în largul ei, iar zâmbetul acela firesc nu i se schimbase odată cu trecerea timpului.

Dădu să o aşeze în teanc, apoi se încruntă când o studie încă o dată. Ceva îi atrăgea atenţia, fără să-şi dea seama ce anume. Începu să înşire din nou pe masă, toate pozele de la Ultimul Crăciun, când auzi soneria de la intrare.

Lătratul înspăimântat al lui Spock se alătură zgomotului soneriei.

Ford apăsă butonul pentru o cola la automatul lui Brian. Era destul de prost la pocher fără să mai şi adauge alcool la combinaţie. În prima parte a serii, cea de aşa-zisă socializare, bărbaţii care aveau foarte curând să-i ia toţi banii se adunaseră în jurul barului pe care îl construise Matt în ceea ce Brian numea camera sa de Bărbat Adevărat.

Bar, masă de biliard, masă de pocher, plasmă cât toate zilele – teoretic tot timpul fixată pe ESPN –, fotolii de piele, canapea. Mult sport, decorul potrivit. Şi, desigur, un al doilea televizor destinat jocurilor video.

Avea şi el nevoie de o zonă ca asta în noul lui studio. Un bărbat avea nevoie de un spaţiu numai

pentru el. Îi putea spune Cillei să se gândească la un fel de separeu.

Poate că trebuia să îi dea un telefon. Când își scoase mobilul din buzunar, hârtia pe care o îndesase acolo zbură plutind spre podea.

– Fără femei, zise Brian clătinând din cap. Și asta include și interdicția de a suna o femeie. Dă-l încoace.

– Nu îți dau telefonul meu, ripostă Ford aplecându-se să ridice hârtia de pe jos.

– Te-a vârât complet sub papuc! Hei, Matt, Ford sună deja acasă să vadă ce face Cilla.

– Dumnezeule, nici măcar eu nu am ajuns în halul ăsta.

– Dați-mi telefoanele, amândoi. De fapt, cu toții, strigă Brian. Fără telefoane la masă. Regula casei. Puneți-le pe bar. Dă-l încoace, îi ceru lui Ford.

– Dumnezeule, chiar că ești o pacoste. Mai spune-mi o dată, de ce îmi place de tine?

– Pentru că mai poți încă să mă bați la Grand Theft Auto.

– O, da, ăsta e motivul.

Îi întinse telefonul, moment în care se simți gol și neajutorat.

Fără telefon, obligat să joace pocher și cu perspectiva de a regăsi traumele din timpul liceului, se gândi el uitându-se la biletul cu adresa profesoarei de desen.

Ce era în stare să facă un om pentru dragoste și prietenie!

Dădu să îndese hârtia înapoi în buzunar, apoi se opri brusc și se uită mai de aproape.

Inima îi zvâcni sălbatică în piept și pe urmă o simți în stomac.

Scrisul era ușor tremurat, ușor stângaci. La urma urmei, Tom stătuse în picioare și folosise un ciot de creion când scrisese informațiile respective.

Simți o nevoie aprigă să nege concluzia pe care și-o formase instantaneu. Nu avea de unde să fie sigur. Nu era posibil să fie sigur. Cel puțin până compara

notița cu scrisorile, una lângă alta. Sau până le trimitea la un grafolog. Oricum nu avea nici un sens.

Era tatăl lui Brian. Pur și simplu nu era posibil.

Brusc, totul i se păru de o logică perfectă.

Se uită lung la Tom care era în picioare alături de tatăl lui și tatăl Cillei, zâmbindu-i lui Brian în timp ce desfăceau niște sticle de Rolling Rock. Își amintea cum îl ajutase să înalțe un zmeu într-o vacanță pe care o petrecuseră cu toții împreună la Virginia Beach. Ridicase cortul ca să rămână peste noapte în încăpătoarea curte a familiei Morrow.

Se gândi la Steve în spital. La Cilla holbându-se la faianța spartă. Și la o păpușă în rochie roz de gală atârnând de arțarul roșu plantat de Brian.

Ford se apropie de Tom și îl bătu pe umăr.

– Trebuie să vorbim între patru ochi.

– Sigur. Ai nevoie de niște șmecherii pentru pocher?

– Poate că ar fi bine să ieșim afară.

Tom ridică din sprâncene.

– Sigur. Să luăm puțin aer înainte ca taică-tău să-și aprindă trabucul. Hei, eu și Ford o să ieșim puțin ca să-i dau niște indicații.

– Mult succes, strigă Brian. Să nu stați mult. Îndată ne așezăm la joc.

Nu avea nici un rost să mai piardă vremea, se gândi Ford. Nu avea nici un rost să mai amâne. Și în nici un caz nu putea sta la masa de pocher cu senzația aceea îngrozitoare care îi răscolea pieptul.

– Nopțile devin din ce în ce mai reci, comentă Tom când ieșiră pe veranda casei lui Brian. A mai trecut o vară.

– Ai avut o aventură cu Janet Hardy.

– Ce? Tom întoarse brusc capul spre el. Pentru numele lui Dumnezeu, Ford!

– Ți-a păstrat scrisorile. Dar tu ai știut. Unul dintre oamenii care lucrau pentru Cilla a auzit-o spunându-i asta lui Gavin. Majoritatea lucrează și pentru tine. Și informația a fost prea tare. Prea tare ca să nu o împrăștie.

– Abia dacă am cunoscut-o pe Janet Hardy. E absolut ridicol să...

– Te rog. Scrisul se potrivește, zise Ford scoțând biletelul din buzunar. Mă pricep la genul acesta de lucruri. La forme, la stil, la particularități. Pun pariu că tatăl tău te-a învățat să scrii. Ar fi vrut să o iei înaintea tuturor.

Expresia de pe fața lui Tom se înăspri, iar ridurile din jurul gurii i se adâncirăbrusc.

– Nu numai că aceasta este o acuzație insultătoare, ci și, sincer, nu e absolut deloc treaba ta.

În interiorul lui Ford se instală o răceală de care nu se știuse capabil. O furie îngrozitoare, dar perfect stăpânită.

– Cilla este treaba mea. Ceea ce s-a întâmplat cu bunica ei și ceea ce i se tot întâmplă ei de un timp încoace, toate astea sunt treaba mea.

– Bunica ei s-a sinucis. Și Hennessy este răspunzător pentru ce s-a întâmplat la fermă. Mă surprinzi, Ford. Și mă dezamăgești. Acum o să intru în casă. Nu vreau să mai ascult aiurelile astea.

– Întotdeauna te-am respectat, și pe Brian îl iubesc de-a dreptul. Tonul lui, foarte rece, foarte detașat, îl făcu pe Tom să se oprească. Ford continuă: De asta sunt aici, alături de tine. De asta vreau să vorbim înainte să mă duc la poliție să spun ce-am aflat.

– Ce-ai aflat? Ce ai concret? Un teanc de scrisori nesemnate scrise cu mai bine de treizeci de ani în urmă și o notiță pe care am mâzgălit-o azi?

– Eu nu am spus că erau nesemnate.

Ford se răsuci pe călcâie.

– Stai. Stai puțin. Pentru prima dată părând cuprins de panică, Tom îl apucă de umăr. Asta nu este o chestiune pentru poliție, Ford. Nu va folosi absolut nimănui să iasă la iveală povestea asta. Vrei să recunosc că am avut această aventură? Foarte bine, foarte bine. Am fost pur și simplu vrăjit de ea și mi-am trădat soția. Nu sunt primul bărbat care calcă strâmb. Nu sunt mândru de ce-am făcut. Și am pus capăt; i-am pus capăt înainte ca tu să vii pe lume, pentru Dumnezeu. Când mi-am venit

în fire, când am înțeles ce făceam, i-am pus capăt. De ce vrei să mă pedepsești, de ce vrei să îi rănești și să-i faci să se simtă prost pe Brian și pe Cathy, din cauza unei greșeli pe care am comis-o când eram mai tânăr decât ești tu acum?

– Ai încercat să le recuperezi și ai băgat un om în spital.

– Am intrat în panică, bolborosi Tom ridicându-și mâinile. Voiam doar să găsesc scrisorile acelea și să le distrug. Am intrat în panică atunci când l-am auzit intrând. Nu aveam cum să ies. Nu am intenționat nici un moment să-l lovesc atât de tare. A fost o chestie de instinct, pur și simplu de instinct. Dumnezeule, am crezut că l-am omorât.

– Deci ai aruncat motocicleta deasupra lui ca să te asiguri că a pierit?

– Ți-am spus, eram șocat. Am crezut că murise, ce altceva puteam să fac? Am vrut să pară că avusese un accident. Acum e bine. Nu a pățit nimic, insistă Tom pe un ton cumpănit. Ce rost are să scoatem la iveală din povestea asta?

Ford nu putu face altceva decât să se holbeze la el. Bărbatul acesta pe care îl respectase, pe care chiar îl iubise, pe care îl considerase toată viața ca un fel de al doilea tată, se clătina pe picioare în fața ochilor lui.

– Omul abia a scăpat cu viață, Tom. Ar fi putut să moară. Și pentru ce ai făcut asta, ca să-ți salvezi reputația, să nu se afle că ai *călcat strâmb?* Să acoperi ceva ce credeai că este deja de mult îngropat?

– Am făcut-o ca să-mi cruț familia.

– Chiar așa? Ce altceva ai mai făcut ca să-ți cruți familia? Hai să ne întoarcem în timp. Să ne întoarcem mult în timp. Tu ai ucis-o pe Janet Hardy?

Ușor iritată de întrerupere, Cilla se duse la ușă și se uită prin geamul lateral. Iritarea se transformă în confuzie când, văzând-o pe Cathy, îi deschise.

– Stai liniștit, Spock, e în regulă. Vezi?

Câinele se opri din tremurat şi se aruncă înainte izbindu-se de picioarele lui Cathy în semn de salut.

– Îmi pare aşa de rău. La nici cinci minute după ce m-a lăsat Penny, mi-am dat seama că-mi uitasem inelele acasă la tine, zise Cathy apăsându-şi mâna pe piept. Întotdeauna mi le scot la bucătărie când spăl vasele. Sau cel puţin sper că aici le-am lăsat. Doamne, dacă le-am pierdut... Nu, sigur sunt acolo. Cred că am cam luat-o razna.

– Şi eu aş lua-o dacă aş fi în locul tău. Sunt sigură că acolo sunt. Mergem chiar acum după ele.

– Mulţumesc, Cilla, mă simt ca o idioată. Nu ştiu ce aş face dacă le-aş pierde.

– Stai doar să-mi iau cheile. Le luă în trecere de pe măsuţa de lângă uşă şi îi strigă lui Spock: Haide să facem o plimbare!

Cuvântul „plimbare" îl făcu să ţâşnească precum o săgeată până pe verandă.

– Sunt sigură că sunt acolo, insistă Cathy încercând să se liniştească singură. Precis sunt acolo. Cu ani buni în urmă mi-am pierdut verigheta şi inelul de logodnă când mi-au căzut în scurgerea de la baie. Slăbisem foarte mult şi nu le dusesem la micşorat. Am fost terifiată de-a dreptul până când Buddy – pe care îl chemasem în accesul meu de isterie – a desfăcut ţevile şi le-a găsit. Aşa că mereu mi le scot înainte să fac duş, sau să spăl vasele sau să... bat câmpii.

Traversară strada în lumina lunii.

– Nu-ţi face griji. Sunt sigură că sunt exact acolo unde le-ai lăsat.

– Sigur că sunt, spuse Cathy, dar încordarea din vocea ei îl făcu pe Spock să scoată scheunături pline de îngrijorare. Le-am pus într-un păhărel. Îmi amintesc bine. Pe chiuveta ta. Dacă cineva nu a văzut că sunt acolo şi a...

– O să le găsim.

Cilla îşi puse mâna pe braţul tremurând al lui Cathy.

– Probabil mă consideri o mare idioată.

– Ba nu. Eu nu am inelul acesta decât de o zi şi să ştii că aş lua-o complet razna dacă aş crede că l-am pierdut, mărturisi Cilla descuind uşa. O să...

Cathy se repezi înspre bucătărie şi, plin de speranţă, Spock o luă la fugă în urma ei.

Cilla închise uşa, tastă codul de siguranţă ca să deconecteze alarma şi apoi se duse după ea.

Cathy era în picioare în bucătărie, cu şiroaie de lacrimi curgându-i pe obraji şi Spock frecându-i-se de picioare să o liniştească.

– Erau chiar acolo unde le-am lăsat. Chiar lângă chiuvetă. Îmi pare atât de rău...

– Nu-i nimic, nu-i nimic. Cu mişcări rapide, Cilla scoase un taburet vechi din debara. Stai jos o clipă.

– Dumnezeule, mulţumesc. Acum chiar că mă simt ca o idioată. Am asigurare pentru ele, ştiu, dar...

– Asta nu are legătură cu asigurările.

– Nu, nu are. Uită-te la mine. Sunt varză. Îşi scoase o batistă din poşetă ca să-şi usuce lacrimile de pe obraji. Cilla, îmi dai şi mie un pahar dintr-ăla? Făcu un gest spre sticla de vin de pe blat. Şi o aspirină...

– Sigur. Aspirina e sus. Mă întorc într-o clipită.

Când se înapoie, Cathy şedea cu capul proptit într-o mână şi turnase două pahare de vin.

– Ştiu că îţi răpesc din momentele de linişte pe care spuneai că le vrei, dar pur şi simplu am nevoie de câteva minute să mă calmez complet.

– Nu e nici o problemă, Cathy, zise Cilla punând aspirina pe masă.

– Pentru verighete, inele de logodnă şi tot ce reprezintă ele. Cathy îşi ridică paharul şi îl ţinu în aer aşteptând, apoi îl ciocni de cel al Cillei când aceasta şi-l ridică pe al ei. Şi sper că e ultima oară când mă găseşti bătând isteric la uşa ta.

– Mi s-a părut că te-ai stăpânit perfect. Sunt extraordinar de frumoase. Le-am mai admirat şi altă dată.

– Tom a vrut să îmi cumpere o verighetă nouă pentru nunta de argint. Dar eu nu am fost de acord. Ochii îi sclipiră în timp ce sorbea din vin. Aşa că mi-a dăruit

o brățară cu diamante în schimb. Am o slăbiciune pentru diamante. Mă mir că pe tine nu te-am văzut purtând nici o altă bijuterie cu excepția inelului de logodnă. Bunica ta avea niște bijuterii fabuloase.

– Da, sunt toate la mama. Și pe urmă, genul de muncă pe care îl fac eu... Cilla ridică din umeri și mai luă o gură de vin. Nu se pretează la zdrăngănele.

– După cum arăți, nici nu ai nevoie de zdrăngănele. Nici ea nu avea nevoie. Noi, muritoarele de rând, mai puțin înzestrate, avem nevoie de podoabe. Desigur, frumsețea pălește dacă trăiești suficient de mult. A ei nu. Ea nu.

– Tocmai mă uitam prin niște fotografii vechi și mă gândeam că... Cilla își apăsă mâna pe tâmplă și murmură: Scuze. Nu îmi dădusem seama că sunt atât de obosită. Probabil că vinul mi-a pus capac.

– O să trebuiască să bei și ce a mai rămas în pahar. Și, încă unul, cred, ca să terminăm treaba.

– Mai bine nu. Îmi pare rău, Cathy, mă simt puțin cam ametită. Trebuie să...

– Termină-ți vinul. Cathy deschise poșeta și scoase un revolver mic. Insist, spuse ea în timp ce Spock începu să mârâie.

– Janet s-a sinucis. Iar eu, de mai bine de treizeci de ani, mă frământ cu gândul că aș fi putut juca un rol în decizia ei.

– Era însărcinată.

– Așa spunea ea. Că... Uimirea din ochii lui Ford îl făcu pe Tom să se oprească și să dea din cap. Da. Nu am crezut-o, nu până când nu am vorbit între patru ochi. După aceea, după ce a murit, de fapt chiar în ziua aceea, m-am dus la tatăl meu. I-am mărturisit tot. A fost furios pe mine. Nu avea nici un fel de toleranță pentru greșeli, nu atunci când afectau bunul renume al familiei noastre. Dar s-a ocupat de tot. Nu am mai vorbit niciodată despre asta. Bănuiesc că l-a plătit pe medicul legist să omită detaliul cu sarcina.

„Iar cariera lui politică s-a dus pe apa sâmbetei", gândi Ford.

– Nu puteam proceda altfel. Închipuie-ți, cum ar fi reacționat opinia publică dacă asta ar fi ieșit la iveală? Ce s-ar fi ales de familia mea dacă se spunea că eu sunt tatăl?

– Deci ați vorbit între patru ochi.

– M-am dus la fermă. Am vrut să o conving să renunțe la mine, să meargă mai departe, dar ea a insistat. Așa că m-am dus să o văd, așa cum îmi ceruse. Băuse. Nu era beată, nu încă, dar în mod clar băuse. Avea rezultatul testului de sarcină.

– Îl avea la ea? întrebă Ford. Adică hârtia respectivă?

– Da. Folosise numele ei adevărat, se dusese la un medic care nu o cunoștea. Adică nu o cunoștea personal. Mi-a spus că purtase o perucă și se machiase cu totul altfel. Făcea adeseori asta când ne întâlneam în secret. Știa cum să se deghizeze când voia. Atunci am crezut-o, după cum am crezut-o când mi-a zis că intenționa să păstreze copilul. Dar cu mine o terminase. Nu o meritam și nu meritam nici copilul.

Ford mijii ochii.

– Ea te-a părăsit *pe tine?*

– Deja îi pusesem eu punct. Bănuiesc că voia să aibă ea ultimul cuvânt în afacerea asta. Ne-am certat; asta nu pot să neg. Dar era în viață când am plecat.

– Ce s-a întâmplat cu hârtia de la medic?

– Nu am nici cea mai vagă idee. Ascultă-mă, era în viață când m-am dus acasă și am intrat în camera fiică-mii. M-am gândit la tot ce riscasem, la tot ce aș fi putut distruge. M-am gândit la Cathy și la copilul pe care îl purta în pântece. La cum aproape că îi cerusem divorțul cu câteva luni în urmă ca să pot fi, pe față, cu o femeie care de fapt nu exista în realitate. Aș fi putut face asta. Aproape că am făcut-o. Se lăsă greoi pe balustrada metalică a verandei și închise ochii. Când Cathy mi-a spus că este însărcinată pur și simplu am reușit să rup vraja. M-am așezat pe pătuțul din camera copilului, alături de fiica mea, și m-am gândit

la bebelușul pe care Cathy urma să îl aducă pe lume la toamnă. M-am gândit la Cathy și la viața noastră împreună. Nu am mai văzut-o niciodată pe Janet. Nu mi-am mai pus niciodată în primejdie familia. Treizeci și cinci de ani, Ford. Ce ai avea de câștigat dacă scoți la iveală asta acum?

– Ai terorizat-o pe Cilla. Aproape că ai ucis un om și, ca și cum asta nu ți-ar fi fost de ajuns, ai terorizat-o. Ai pătruns în casa ei, ai scris tot felul de obscenități pe camioneta ei, pe pereții ei, ai amenințat-o.

– Am pătruns în casa ei. Recunosc și asta. Ca să caut scrisorile. Și mi-am pierdut controlul când nu le-am putut găsi. Furia de moment m-a împins să sparg faianța. Dar restul? Nu am avut nimic de-a face cu restul. Hennessy a fost. Am înțeles că scrisorile nu contau. Nu contau deloc. Nimeni nu avea cum să facă legătura cu mine.

– Hennessy nu ar fi putut face tot restul. Era închis.

– Îți jur, nu eu am fost. De ce te-aș minți în legătură cu un zid de piatră sau cu păpușile? întrebă Tom.

– Soția ta știa. A sunat-o Janet. Tu însuți ai spus asta, în ultima scrisoare.

– Janet era beată și vorbea complet aiurea. Am convins-o pe Cathy că nu era adevărat. Că era din cauza alcoolului, pastilelor și mâhnirii. A fost supărată, desigur, dar m-a crezut. A...

– Dacă tu ai putut trăi în minciuna asta atâta timp, oare de ce ea nu ar fi putut să o facă? Spui că te-ai dus și te-ai culcat în camera copilului în noaptea în care a murit Janet.

– Da, am... am adormit. M-am trezit când a intrat Cathy să ia bebelușul. Mi s-a părut atât de obosită. Am întrebat-o dacă se simte bine. Mi-a spus că da. Cu toții eram bine la momentul respectiv. În lumina lunii, roșeața rușinii de pe fața lui dispăru ca să lase loc palorii cauzate de șoc. Dumnezeule... îngăimă el.

Ford nu aștepta alte motive, alte scuze. O luă la fugă. Cilla era singură. Iar Cathy Morrow știa asta.

*

– Ai pus ceva în vin.

– Seconal. Exact cum i-am dat şi târfei de bunică-ta. Dar pentru ea era cu vodcă.

O stare de greaţă i se ridică în gât. Frica, înţelegerea adevărului, amestecul de droguri şi vin.

– Canapeaua nu era roz; rochia nu era albastră.

– Mai bea nişte vin, Cilla. Deja ai început să delirezi.

– Ai văzut canapeaua, rochia în noaptea... în noaptea în care ai ucis-o. Asta îţi aminteşti. Noaptea aceea, nu petrecerea de Crăciun. Tom a scris scrisorile acelea, aşa este? Tom era amantul, tatăl copilului pe care îl avea în pântece.

– Era soţul *meu*, şi tatăl copilului meu şi al copilului pe care *eu* îl aveam în pântece. Oare ei i-a păsat de asta?

Furia îi apăruse ca o văpaie pe faţă. Nu era nebunie, se gândi Cilla, nu era ceea ce fusese la Hennessy. Pur şi simplu o furie aprinsă, îngrozitoare.

– Ea s-a gândit oare măcar o dată la ce însemnau căsnicia şi familia mea înainte de a-şi însuşi ce-mi aparţinea? Ea avea totul. Totul. Dar nu îi era de ajuns. Nu este niciodată de ajuns pentru femeile de teapa ei. Era cu aproape zece ani mai bătrână decât el. Şi-a bătut joc de mine şi nici măcar asta nu i-a fost de ajuns. El s-a dus la ea, m-a lăsat pe mine ca să se ducă la ea în timp ce eu o legănam să o adorm pe fiica noastră, în timp ce bebeluşul din pântecele meu dădea din picioruşe. S-a dus la ea şi la bastardul pe care îl concepuseră împreună. Bea vinul, Cilla.

– Şi pe ea ai ameninţat-o cu pistolul?

– Nu a fost nevoie. Deja băuse destul. I-am strecurat pastilele în pahar. Pastilele mele. Cele de care m-am gândit că o să am nevoie când am aflat prima oară că îşi înfipsese ghearele în el.

– De cât timp? De cât timp ştiai?

– De luni întregi. A venit odată acasă şi am simţit parfumul ei pe el. *Soir de Paris*. Parfumul ei. Am văzut-o pe ea în ochii lui. Am ştiut că a tot continuat să se ducă la ea, iar şi iar, fără nici o stavilă. Şi că era nevoie ca eu să *îl implor* ca să se atingă de mine. Dar lucrurile

s-au schimbat, au început să se schimbe când am rămas însărcinată. Când am avut grijă să rămân. Era pe cale să se întoarcă la mine, dar ea nu voia să îl lase. A continuat să-l ademenească. Iar eu nu aveam de gând să mă transform în obiectul milei tuturor. Nu aveam de gând să mă las comparată cu ea și batjocorită. Te voi împușca dacă nu bei. O să se spună că a mai avut loc o spargere. De data asta cu final tragic. Vârî din nou mâna în poșetă și scoase o pungă mare de plastic în care se afla o păpușă. În caz că o să preferi glonțul, voi lăsa asta pe masă. Am cumpărat mai multe acum câțiva ani. Nu am putut să rezist. Mi-am dat seama de ce abia când ai venit tu aici.

Luptându-se cu amețeala, Cilla ridică paharul și-și umezi buzele.

– I-ai înscenat sinuciderea.

– Mi-a ușurat foarte mult sarcina asta. M-a invitat să intru, precum o prietenă veche. Și-a cerut scuze pentru ce făcuse. Îi părea rău că mă rănise sau că mă făcuse să sufăr. Nu putea să dea timpul înapoi, și nici nu ar fi fost dispusă chiar dacă s-ar fi putut. Fiindcă asta ar fi însemnat să nu mai aibă bebelușul. Iar acum nu-și mai dorea nimic altceva decât bebelușul și o șansă să își răscumpere greșelile trecutului. Desigur, nu avea de gând să dezvăluie vreodată numele tatălui. Târfă mincinoasă!

– Ai drogat-o.

– Când a început să o ia somnul am ajutat-o să urce scările. Mă simțeam atât de puternică atunci. Aproape că a fost nevoie să o car, dar eram puternică. Am dezbrăcat-o. O voiam goală, expusă. Și i-am mai dat încă niște pastile și încă niște vodcă. Și am stat acolo și am privit-o murind. Apoi am plecat. Pe urmă mi-am făcut un obicei din a trece pe aici cu mașina. După ce ea a fost dusă acolo unde nici prin gând nu-i trecuse că avea să ajungă, mi-am făcut obiceiul să conduc până aici, să arunc o privire. Îmi făcea plăcere să văd locul acesta decăzând în timp ce eu... eu deveneam din ce în ce mai strălucitoare. Am început să mă înfometez. Am început să fac exerciții fizice până ce îmi tremura fiecare mușchi din

corp. Saloane de înfrumusețare, săli de forță, liposucție, operații estetice. Era imposibil ca el să se uite la mine și să o mai vrea pe ea. Nimeni nu avea să mă mai privească vreodată cu milă.

„O imagine", se gândi Cilla. „O iluzie."

– Eu nu ți-am făcut nimic.

– Ai venit aici. Cu mâna liberă, Cathy îi mai puse niște pastile în pahar și turnă vin deasupra. Noroc!

– M-am înșelat, murmură Cilla împleticit. La urma urmei, ești la fel de nebună ca Hennessy.

– Nu, doar că sunt mult mai hotărâtă. Casa asta merita cu vârf și îndesat o moarte lentă și mizerabilă, însă a rămas doar în adormire. Asta a fost greșeala mea. Tu ai scos-o la lumină și mi-ai aruncat vechea poveste în față. Tu l-ai pus pe propriul meu fiu să planteze trandafiri aici. Tu l-ai sedus pe Ford, care merită pe cineva mult, mult mai bun. Te-aș fi lăsat în viață dacă ai fi ales să pleci. Dacă ai fi ales să lași casa asta să moară de tot. Dar tu nu ai făcut altceva decât să-ți bați joc de mine. Și asta nu pot să accept, Cilla. Eu te văd așa cum ești în realitate. Hennessy și cu mine suntem singurii.

– Eu nu sunt Janet. Nu vor crede niciodată că m-am sinucis.

– Ea s-a sinucis. Maică-ta a încercat, sau cel puțin a pretins că a făcut-o, de două ori. Așchia nu are cum să sară prea departe de trunchi. Imperturbabilă, Cathy își dădu după ureche o șuviță de păr cu mâna liberă. Ai fost presată să te logodești și ai luat-o razna când ai aflat că ai provocat moartea unui om pe care l-a distrus bunica ta. Eu voi putea depune mărturie cât de nerăbdătoare ai fost să te lase toată lumea singură. Doamne, dacă am fi știut ce intenționai să faci...

– Eu nu sunt Janet, repetă Cilla aruncând ce mai rămăsese în pahar în ochii lui Cathy.

Spock sări în sus, iar mârâitul i se transformă în lătrat. Când câinele se năpusti asupra lui Cathy, Cilla apucă sticla și parcă se văzu spărgând-o în capul femeii. Dar, slăbită din cauza pastilelor, nu reuși decât să-i julească tâmpla.

Fu destul însă ca să o dezechilibreze. Cilla se aruncă înainte cu toată puterea în timp ce câinele sărea în sus pe lângă taburetul instabil. Pistolul se descărcă, trimiţând un glonţ în tavan când scaunul se răsturnă.

Să se lupte sau să o ia la fugă? Se temea că avea prea puţină forţă pentru oricare din aceste variante. O lăsară genunchii, dar reuşi să cadă peste Cathy, zgâriind-o adânc cu unghiile pe faţă. Auzi cu satisfacţie ţipătul acesteia, dar primi cu şi mai multă satisfacţie certitudinea că acum, chiar dacă ea murea, totul avea să se afle. O avea pe Cathy Morrow sub unghii. O apucă de păr şi trase răsucind cu putere, aşa, ca să fie sigură. Să fie destule probe ADN, îi trecu vag prin minte în timp ce vederea i se înceţoşa, iar lătrăturile furioase ale lui Spock deveneau tot mai difuze.

Se răsuci fără să mai vadă nimic. Auzi ţipete, un alt răcnet. Şi încă o împuşcătură. Şi pur şi simplu alunecă în întuneric.

Lui Ford îi sări inima din piept când văzu maşina lui Cathy pe aleea din faţa casei lui. Nu ajunsese prea târziu. Nu se putea să fi ajuns prea târziu. Apăsă puternic pe frână în spatele Volvoului şi alergă până la jumătatea drumului spre uşă înainte ca instinctele să îl oprească.

„Nu aici. La fermă." Se răsuci pe călcâie şi o luă la goană. Cu siguranţă era la fermă. Blestemă încă o dată, aşa cum blestemase kilometrii pe care trebuise să-i parcurgă până acolo sau telefonul lui ce stătea bine mersi pe barul lui Brian.

Când auzi împuşcătura, teama pe care credea că o cunoaşte, teama pe care credea că o mai încercase, păli în faţa sentimentului de teroare pură, nebunească.

Se aruncă în uşă strigând-o pe Cilla în timp ce auzea lătrăturile frenetice ale lui Spock.

Pe fundalul urletului animalic, Ford zbură pur şi simplu în bucătărie. Văzu ca prin vis scena din faţa ochilor lui, care avea să i se întipărească de-a pururi în memorie.

Cilla era deasupra lui Cathy, opintindu-se să-şi ridice pumnii, ca şi când ar fi fost prea grei pentru puterile

sale. Cathy zăcea la pământ, cu sângele șiroindu-i pe față, cu ochii nebuni de durere și de ură, în timp ce Spock își arăta colții dând să o muște. Femeia, cu un pistol în mână, se răsucea anevoie spre Cilla.

Ford, aruncându-se peste ea, reuși s-o apuce de încheietură și, simultan, s-o împingă pe Cilla mai încolo. Simți ceva ca o înțepătură de albină în biceps înainte să smulgă pistolul din mâna lui Cathy.

– Ford! Slavă Domnului! Cathy se întinse spre el. A înnebunit. Nu știu ce s-a întâmplat. Nu știu ce a luat. Avea pistolul și eu am încercat să...

– Taci din gură, se răsti el. Dacă te miști, îți jur pe Dumnezeul meu că pentru prima oară în viață o să lovesc o femeie. Spock, termină! Și o să dau cu sete, îi spuse lui Cathy. Așa că taci dracului din gură.

Îndreptă pistolul spre ea în timp ce se apleca spre Cilla.

– Sau poate o să fac mai mult decât să te pocnesc. Cilla. Cilla... Se uită după răni, apoi îi ridică pleoapele în timp ce Spock o lingea frenetic cu limba peste față. Trezește-te!

Îi trase o palmă ușoară.

– Dacă te mai clintești, fie și dacă mai clipești, s-a terminat, o avertiză pe Cathy cu o voce pe care abia și-o recunoscu el însuși. Fii atentă! Cilla!

O plesni încă o dată, mai tare, și îi privi genele zbătându-se.

– Ridică-te în capul oaselor. Trezește-te. Cu o singură mână, o trase în sus în poziție șezândă. O să sun la salvare și poliție. Ești bine. Mă auzi?

– Seconal, îngăimă ea, pe urmă încercă să se propteas-că într-o mână.

Și își băgă fără să ezite degetele de la cealaltă mână pe gât.

Mai târziu, mult mai târziu, Cilla stătea sub umbrela albastră. Primăvara se dusese și aproape și vara. Fusese aici când frunzele își schimbaseră culoarea și se făcuseră roșietice precum flăcările. Și când căzuse prima

zăpadă a sezonului, și ultima. Avea să fie acolo, se gândi ea, în toate primăverile ce urmau și în toate celelalte anotimpuri.

Avea să fie acasă. Cu Ford. Și cu Spock. Eroii ei.

– Ești tot palidă, remarcă el. S-ar putea să fie o idee mai bună să te întinzi decât să stai aici la aer.

– Ba tu ești tot palid, îl contrazise ea. Ai fost împușcat.

– Ei, e mai degrabă o zgârietură, mormăi el privindu-și brațul bandajat. Da. În cele din urmă, e o poveste palpitantă. Am fost împușcat pe când mă năpusteam – puțin cam târziu, e drept, dar bine și atunci – să o salvez pe dragostea vieții mele înainte să se salveze ea însăși.

– Ba m-ai salvat. Aproape o luasem razna. Le pregătisem un cadou pe cinste criminaliștilor, adăugă ea, fluturându-și degetele. Dar apoi am cedat. Noroc cu tine și cu Spock. Mi-ai salvat viața. Acum trebuie să o păstrezi.

Ford se întinse și îi apucă mâna.

– Asta am de gând. Era să intru în cealaltă casă. Asta este, Cilla. Nu o să mai ținem două case. Era să mă duc unde nu trebuia. Și dacă aș fi făcut-o aș fi ajuns la tine prea târziu.

– Dar ți-ai dat seama și ai venit după mine. Poți să desenezi toți eroii pe care îi vrei, dar tu ești eroul meu.

– Eroul, zeița și supercâinele. Suntem foarte norocoși, tu și cu mine.

– Așa e. Îmi pare atât de rău pentru Brian!

– O să-l ajutăm noi să treacă prin asta. Asta fără doar și poate, gândi Ford cu voce tare, nu avem altceva de făcut. O să găsim o cale să-l sprijinim.

– Cathy a fost în stare să poarte în suflet atâția ani fapta îngrozitoare pe care a comis-o, dar nu a putut suporta să mă vadă renovând Little Farm. Într-un fel, casa asta era un simbol pentru amândouă. Se uită cu mândrie la zugrăveala proaspătă, la ferestrele ce sclipeau în soarele dimineții, și continuă: Eu simțeam nevoia imperioasă de a o readuce la viață, ea, dimpotrivă, voia să o vadă murind. Fiecare scândură nouă, fiecare strat de vopsea erau pentru ea ca o palmă peste față. Petrecerea? Îți imaginezi cât a măcinat-o ce-a văzut aici?

Muzică și râsete, mâncare și băutură. Și o mulțime de discuții despre o nuntă ce va avea loc în curând. Cum ar fi putut suporta toate astea?

– Eu îi știu pe amândoi de o viață și nu mi-am dat niciodată seama de nimic. Și se mai zice că scriitorii au un simț de observație ieșit din comun.

– Au fost în stare să-și ascundă foarte bine secretele. Ca și cum zăvorâseră totul într-un dulap și aruncaseră cheia. Cathy a stat și a privit-o pe Janet murind, spuse Cilla cutremurându-se. A avut în ea tăria de a sta pur și simplu și a o privi murind. Și a avut capacitatea să ascundă totul, să lase totul în urmă, să se reinventeze practic. Să-și crească copiii, să aibă grijă de familia ei, să se ducă la cumpărături cu prietenele, să coacă prăjituri și să facă paturi. Și să treacă pe aici cu mașina, din când în când, ca să vadă casa și să-și descarce sentimentele negative pe care le avea adânc îngropate în suflet.

– Da, ca și cum ar fi manevrat un fel de valvă de presiune.

– Exact. Iar eu am zăvorât valva aceea. Bunica mea nu s-a sinucis. Aceasta va fi o mare știre. Vor urma camere de luat vederi peste tot, pagina întâi a ziarelor, senzația săptămânii la televizor. Poate chiar se va face un film artistic după povestea asta. Poate se vor mai scrie cărți, poate vor fi talk-show-uri. Multe și multe alte chestii...

– Cred că am înțeles ce vrei să spui. Dar, stai liniștită, nu e nevoie să mă avertizezi. Bunica ta nu s-a sinucis, repetă el.

– Nu, nu s-a sinucis. Ochii i se umplură de lacrimi, de data asta de ușurare, ca și cum simțea că orice vină ar fi fost ispășită. Spuse cu glas tremurând: Nu a părăsit-o pe mama, sau cel puțin nu în felul în care a crezut ea. A cumpărat o canapea roz-aprins cu perne albe de satin. A jelit moartea unui copil și s-a pregătit pentru venirea pe lume a altuia. Nu a fost o sfântă, continuă Cilla. S-a culcat cu soțul altei femei și i-ar fi stricat familia fără nici o remușcare. Sau cel puțin fără o remușcare majoră.

– Adulterul implică doi oameni. Tom şi-a trădat soţia şi familia. Şi chiar atunci când a spus că totul se sfârşise s-a dus şi s-a culcat din nou cu Janet. Avea o soţie însărcinată şi un copil acasă şi s-a culcat cu femeia aceea, cu imaginea pe care o reprezenta. Şi în plus a refuzat să-şi asume responsabilitatea şi să suporte consecinţele.

– Mă întreb dacă nu cumva brutalitatea ultimei scrisori a fost cea care a ucis sentimentele lui Janet pentru el, cea care a făcut-o să revină asupra faptelor, să îl pună faţă în faţă cu realitatea: „Sunt însărcinată, copilul e al tău, dar pe tine nu te vrem şi nici nu avem nevoie de tine". Sau cel puţin aşa îmi imaginez că s-au petrecut lucrurile, încheie Cilla oftând.

– Şi sună plauzibil, nu? Cu siguranţă se potriveşte cu ceea ce mi-a povestit Tom. Cathy a luat şi a distrus foile cu rezultatul testului de sarcină, dar nu ştia despre scrisori. Nu ştia despre *Gatsby*.

– Janet a păstrat scrisorile, cred eu, ca să-i amintească toată viaţa că pruncul ce avea să vină pe lume fusese conceput din dragoste, oricât de iluzorie s-ar fi dovedit în cele din urmă. Şi să îi amintească iar şi iar de ce avea să fie numai şi numai al ei. În plus, cred că a luat măsuri ca ferma să nu poată fi vândută fiindcă voia să i-o lase într-o bună zi acestui copil. Johnnie se dusese, iar pe mama n-o interesa. Simţea însă că mai primise o şansă. Şi poate că vor mai exista întrebări fără răspuns, dar din punctul meu de vedere, am găsit toate răspunsurile de care aveam nevoie. Mă întreb dacă o voi mai visa, aşa cum am visat-o mereu.

– Vrei să o mai visezi?

– Poate că da. Din când în când. Dar mi-ar plăcea să încep să visez ceea ce s-ar putea întâmpla în viitor mai degrabă decât ceea ce a fost.

Zâmbi când Ford îşi trecu uşor buzele peste degetele ei.

– Hai să mergem la o plimbare. Ridicându-se, o trase şi pe ea în sus. Doar tu. Tu şi cu mine. Se uită spre Spock, ce ţopăia deja fericit, şi îl avertiză: Doar noi.

Se plimbară peste dalele de piatră, peste iarba încă udă de rouă, pe lângă trandafirii înfloriți și ultimele flori ale verii desfăcute în ghirlande fastuoase ca niște bijuterii. Se plimbară în timp ce câinele acela urât și atât de simpatic alerga după pisici invizibile în jurul heleșteului presărat cu frunze de nuferi.

Cu mâna în mâna lui, Cilla se gândi că toate acestea erau de fapt visul ei cel mai drag. Chiar atunci. Chiar acolo. Cu ei trei fericiți și în siguranță și împreună.

Și acasă.

În colecţia
CĂRŢI ROMANTICE
vor mai apărea:

Mary Jo Putney

Capriciile destinului

Rob Smith este genul de bărbat – şi de avocat – pe care Val Covington ştie că ar trebui să-l evite: misterios, frumos, bântuit de gânduri neştiute. Însă când încearcă să o ajute să salveze un om condamnat la pedeapsa capitală, Val descoperă nu numai secrete ascunse de mult timp, ci şi o pasiune irezistibilă.

Julie Garwood

Dansul umbrelor

Jordan Buchanan este fericită că fratele şi cea mai bună prietenă a ei se căsătoresc. Nunta este grandioasă, reflectând importanţa evenimentului, căci Dylan Buchanan şi Kate MacKenna reprezintă fiecare o dinastie ilustră. Însă Jordan este prinsă în ţesătura unor intrigi şi ameninţări terifiante.

În aceeași colecție au apărut:

1. Danielle Steel, *O femeie împlinită*
2. Danielle Steel, *Cu fiecare zi*
3. Nora Roberts, *Vis în alb*
4. Nora Roberts, *Parfumul iubirii*
5. Nora Roberts, *Trăiește clipa*
6. Nora Roberts, *Fericiți pentru totdeauna*
7. Danielle Steel, *Legături de familie*
8. Danielle Steel, *Moștenirea*
9. Danielle Steel, *Misterele dragostei*
10. Danielle Steel, *Strada Charles 44*
11. Nora Roberts, *Comori tăinuite*
12. Barbara Delinsky, *Evadarea*
13. Jackie Collins, *Celebritate*
14. Danielle Steel, *Luminile Sudului*
15. Mary Jo Putney, *O nouă viață*
16. Mary Jo Putney, *Umbrele trecutului*
17. Mary Jo Putney, *Pasiune și onoare*
18. Danielle Steel, *Petrecerea*
19. Eloise James, *Un sărut la miezul nopții*
20. Eloise James, *Atingerea dragostei*
21. Sandra Brown, *Dulce mânie*
22. Sandra Brown, *Confruntarea*
23. Jackie Collins, *Zeița răzbunării*
24. Sandra Brown, *Sărutul ispitei*
25. Danielle Steel, *Conacul*
26. Sandra Brown, *Furtună în paradis*
27. Danielle Steel, *Îngerul păzitor*
28. Nora Roberts, *Vieți la limită* – vol. 1
29. Nora Roberts, *Vieți la limită* – vol. 2
30. Fern Michaels, *Un Crăciun de neuitat*
31. Fern Michaels, *O dorință de Crăciun*
32. Joanna Trollope, *Nurorile*
33. Joanna Trollope, *O altă familie*
34. Mary Jo Putney, *O iubire imposibilă* – vol. 1
35. Mary Jo Putney, *O iubire imposibilă* – vol. 2

36. Jo Beverley, *Mireasă fără voie*
37. Pamela Morsi, *O femeie de succes*
38. Danielle Steel, *Miracolul*
39. Jacqueline Susann, *Valea păpuşilor* – vol. 1
40. Jacqueline Susann, *Valea păpuşilor* – vol. 2
41. Mary Jo Putney, *Compromisul inimii*
42. Nancy Thayer, *Paşi pe nisip*
43. Amanda Quick, *Alchimia dragostei*
44. Ellen Maister, *Vieţi paralele*
45. Amanda Quick, *Tainele trecutului*
46. Diane Chamberlain, *Minciuni din dragoste*
47. Amanda Scott, *Regele furtunilor*
48. Diane Chamberlain, *Secrete şi trădări* – vol. 1
49. Diane Chamberlain, *Secrete şi trădări* – vol. 2
50. Jo Beverley, *Fericire periculoasă*
51. Diane Chamberlain, *Înainte de furtună*
52. Danielle Steel, *Două vieţi*
53. Mary Jo Putney, *Dansul pasiunii*
54. Elin Hilderbrand, *Insula*
55. Danielle Steel, *Rugăciuni ascultate*
56. Sarah Jio, *Anotimpul regăsirii*
57. Nora Roberts, *Visuri împlinite*
58. Luanne Rice, *Barca de argint*
59. Mary Jo Putney, *Taina contesei*
60. Santa Montefiore, *Casa de la malul mării* – vol. 1
61. Santa Montefiore, *Casa de la malul mării* – vol. 2
62. Danielle Steel, *Vârstele dragostei*
63. Loretta Chase, *Seducţie*
64. Judy Astley, *Iubiri clandestine*
65. Amanda Quick, *Nesocotita*
66. Ulrika Jonsson, *Suflete regăsite*
67. Danielle Steel, *Hotel Vendôme*
68. Anne Golon, *Angelica. Marchiza îngerilor*
69. Nora Roberts, *Îmblânzitoarea de suflete*
70. Elizabeth Noble, *Iubiri de altădată*
71. Amanda Quick, *Scandal*

72. Leila Meacham, *Trandafiri* – vol. 1
73. Leila Meacham, *Trandafiri* – vol. 2
74. Anne Golon, *Angelica. Logodnica vândută*
75. Fern Michaels, *Noi începuturi*
76. Amanda Quick, *O relație periculoasă*
77. Elizabeth Noble, *Scrisori pentru fiicele mele*
78. Nora Roberts, *Treptele iubirii*
79. Daisy Goodwin, *Ultima mea ducesă*
80. Danielle Steel, *Ecouri*
81. Anne Golon, Angelica. *Serbări regale*
82. Helen Warner, *Invitație la nuntă*
83. Jill Shalvis, *Irezistibil*
84. Amanda Quick, *Legământul iubirii*
85. Nora Roberts, *Pași spre fericire*
86. Luanne Rice, *Un albastru infinit*
87. Danielle Steel, *Surprizele vieții*
88. Amanda Quick, *Dorința*
89. Lisa Jewell, *Petrecerea lui Ralph*
90. Mary Jo Putney, *Când dragostea te schimbă*
91. Helen Simonson, *Ultima cucerire*
92. Fern Michaels, *În căutarea fericirii*
93. Julia Quinn, Eloisa James, *Patru nunți și o moștenire*
94. Rebecca Chance, *Fete rele* – vol. 1
95. Rebecca Chance, *Fete rele* – vol. 2
96. Ana Damian, *Scenariu pentru dragoste*
97. Mary Jo Putney, *Călătorie spre iubire*
98. Jane Lovering, *Muzica inimii*
99. Lisa Jackson, *Iubire vinovată*
100. Beth Kendrick, *Greșeli din dragoste*
101. Danielle Steel, *Dincolo de aparențe*
102. Nora Roberts, *Iubire peste timp*
103. Kristin Hannah, *A doua șansă*
104. Julia Quinn, Eloisa James, *Aleasa inimii*
105. Nora Roberts, *Martora*
106. Nancy Thayer, *Vara iubirii regăsite*
107. Mary Jo Putney, *Curcubeie sfărâmate*

108. Amanda Quick, *O aventură de-o noapte*
109. Eileen Goudge, *Chipurile dragostei*
110. Mary Jo Putney, *Râul de foc*
111. Amanda Quick, *Şarada iubirii*
112. Amanda Quick, *Frumoasa şi Bestia*
113. Judy Duarte, *Legături miraculoase*
114. Amanda Quick, *Misterul Afroditei*
115. Joanna Trollope, *O pasiune interzisă*
116. Amanda Quick, *Rendez-vous la miezul nopţii*
117. Mary Jo Putney, *Îmblânzirea unui rebel*
118. Amanda Quick, *Capcanele iubirii*
119. Mary Jo Putney, *Aventurile unei lady*
120. Jackie Collins, *Jocuri periculoase*
121. David Nicholls, *O zi*
122. Julie Maxwell, *Faţetele dragostei*
123. Amanda Quick, *O pradă uşoară*
124. Mary Jo Putney, *Daruri periculoase*
125. Mary Jo Putney, *O alegere dificilă*
126. Jojo Moyes, *Jertfa iubirii*
127. Mary Jo Putney, *Caruselul inimilor*
128. Barbara Taylor, Bradford, *Puterea dragostei*
129. Mary Jo Putney, *Mătase şi umbre*
130. Nora Roberts, *Îndrăzneşte să visezi*
131. Elizabeth Naughton, *Aşteaptă-mă*
132. Nora Roberts, *Păstrează-ţi visul*
133. Mary Jo Putney, *Săruturi furate*
134. Barbara Cartland, *Triumful dragostei*
135. Mary Jo Putney, *Mătase şi secrete*
136. Barbara Cartland, *Întoarcerea în paradis*
137. Amanda Quick, *Un sărut periculos*
138. Nora Roberts, *Cântecul de sirenă*
139. Amanda Quick, *Secretele nopţii*
140. Mary Jo Putney, *Văluri de mătase*
141. Barbara Cartland, *Pe aripile iubirii*
142. Nora Roberts, *Găseşte-ţi visul*
143. Amanda Quick, *Logodnică de împrumut*

144. Jo Beverley, *Dulcele păcat al iubirii*
145. Nora Roberts, *Magia destinului*
146. Amanda Quick, *Atracţie periculoasă*
147. Eloisa James, *Jocul dragostei*
148. Nora Roberts, *Magia umbrei*
149. Margot Berwin, *Aroma pasiunii*
150. Amanda Quick, *Otrava perfectă*
151. Mary Jo Putney, *Tunete şi trandafiri*
152. Nora Roberts, *Legături primejdioase* - vol. 1
153. Nora Roberts, *Legături primejdioase* - vol. 2
154. Barbara Taylor Bradford, *Gustul dragostei*
155. Danielle Steel, *Până la sfârşitul veacurilor*
156. Eloisa James, *Alegerea perfectă*
157. Amanda Quick, *O iubire neconvenţională*
158. Nora Roberts, *Dalia albastră*
159. Danielle Steel, *La prima vedere*
160. Jude Deveraux, *Adevărata dragoste*
161. Nora Roberts, *Dalia albastră – Visul Stellei*
162. Nora Roberts, *Trandafirul negru*
163. Amanda Quick, *O aventură riscantă*
164. Mary Jo Putney, *Copilul sălbatic*
165. Nora Roberts, *Crinul roşu*
166. Amanda Quick, *Cristalul Nopţii*
167. Sandra Brown, *Amintiri înşelătoare*
168. Danielle Steel, *Păcatele mamei*
169. Linda Howard, *O inimă neîmblânzită*
170. Amanda Qucik, *Focul din oglinzi*
171. Mary Jo Putney, *Mireasa din China*
172. Danielle Steel, *Trădarea*
173. Nora Roberts, *Misterele nopţii*
174. Linda Howard, *Alegerea inimii*
175. Mary Jo Putney, *Un târg neobişnuit*
176. Amanda Quick, *Grădinile de Cristal*
177. Jude Deveraux, *Mai presus de timp*
178. Linda Howard, *O noapte de neuitat*
179. Danielle Steel, *Prieteni pentru totdeauna*

180. Mary Jo Putney, *Blestemul trecutului*
181. Amanda Quick, *Suflete sălbatice*
182. Lisa Jackson, *Păcatul originar*
183. Mary Jo Putney, *Iubire regasită*
184. Nora Roberts, *Refugiul* – vol. 1
185. Nora Roberts, *Refugiul* – vol. 2
186. Sidney Sheldon, *Îngerul întunericului*
187. Amanda Quick, *Afaceri de familie*
188. Mary Jo Putney, *Jurăminte neobişnuite*
189. Nora Roberts, *Magia trecutului*
190. J.D. Robb, *Sanctuarul*
191. Mary Jo Putney, *Focul ascuns*
192. Barbara Cartland, *În sfârşit, dragostea*
193. Sandra Brown, *În căutarea adevărului*
194. Mary Balogh, *Primul pas: Căsătoria*
195. Amanda Quick, *Femeia misterioasă*
196. Mary Jo Putney, *Revelaţia*
197. Nora Roberts, *Tributul* – vol. 1

După mulți ani, Cilla McGowan se întoarce în locul de baștină al familiei sale din Virginia și hotărăște să restaureze casa bunicii, Janet Hardy, un star al Hollywoodului care, aparent, s-a sinucis înainte de a împlini patruzeci de ani. Însă descoperirea unui pachet cu scrisori primite de aceasta de la un amant misterios pune sub semnul întrebării această ipoteză și declanșează un șir de evenimente neașteptate și periculoase, căci Cilla începe să aibă probleme: casa este vandalizată, fostul soț este agresat violent, iar amenințările la adresa vieții ei sunt tot mai înfricoșătoare.
Din fericire, îl are alături pe cel care o face să redescopere dragostea și încrederea – Ford Sawyer, un talentat autor de romane grafice. Împreună, cei doi încearcă să dezlege misterul scrisorilor, iar concluzia la care ajung este absolut surprinzătoare.

Tributul este o poveste plină de suspans și senzualitate despre lumea strălucitoare și înșelătoare a Hollywoodului, despre tragediile dintr-un mic orășel și despre o tânără nevoită să descâlcească secretele trecutului pentru a-și putea clădi viitorul.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Lira®

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-741-494-3
9 786067 414943